2025

LICEENII

Revista Colegiului Național „Andrei Mureșanu” Dej

Opinii

Valori

Stima de sine

Comunicare nonverbală

Creații literare

Orientare educațională

Muzică

Sport

Cărți

Hobby

ISSN 1223-4788

AN XXXII. NR. 1-2(88-89)

LICEENII
Revista Colegiului Național „Andrei Mureșanu” Dej
Str. 1 Mai, nr. 10, Dej, jud. Cluj
Tel. 0264-211604

Director: prof. dr. Mureșan Emilia
Director adj.: Chindriș Camelia

Redacția:
Antal Mara, IX A - reporter
Chiș Alesiu, XC – publicist, corector
Câmpean Riona, XC – publicist
Gângă Diana, IX A – publicist, corector
Mariț Sara, IX D – publicist
Onișor Ella, IX A – redactor artistic
Sătmărean Lorena, IX A – redactor artistic
Jurca Alessia, XII D – redactor șef
Micle Diana, XII D – grafist, reporter
Mureșan Maria, XII D - editor
Pușcaș Petra, XII D - redactor șef adjunct
Sfechiș Daniela, XII D – publicist, editor
Vescan Lorena, XII D – editor

Coordonator elevi:
Pușcaș Iuliana, bibliotecar
Marchiș Ramona, professor

Colaboratori permanenți:

Elevi:
Berei Cristiana, XI A
Lazin Ana, XII D
Mocodean Antonia, XI D
Rafa Mădălina, XII A
Szilagyi Arianna, XII D
Tănăselea Carina, XII D

Profesori:
Albinetz Cristina
Haitonic Marta
Obreja Elena

Colaboratori ocazionali:
Boldor Maia, VII
Florian Andra, X A
Marchiș Bogdan, XC
Pop Irina, X A
Toșa Andrei, XI D
Vaida Iulia, IX A
Peter Daniela, student
Trifan Ștefana, studentă

Tipar Lumina Dej
An școlar 2024-2025

Excursia olimpicilor

Anul acesta şcolar, în octombrie, am avut şansa să evadez din cotidian, printr-o călătorie minunată, la Belgrad. Conducerea şcolii a oferit oportunitatea olimpicilor de a participa la aceasta, asigurându-le majoritatea costurilor.

Consider că această decizie a fost una ingenioasă pentru a răsplăti eforturile elevilor ambiţioşi ai şcolii. Eu m-am simţit entuziasmată şi am acceptat propunerea cu bucurie.

Deşi prima zi a fost mai obositoare, prin prisma drumului drung, am avut oportunitatea de a cunoaşte mai bine alte persoane. După ce am ajuns la hotel, am făcut o scurtă plimbare, timp în care m-am împrietenit cu oameni noi şi am trăit clipe plăcute alături de ei. Am povestit despre şcoală, experienţe personale, idei, opinii legate de diverse subiecte, fapt ce ne-a apropiat. A doua zi, am făcut un tur al Belgradului, vizitând mai multe atracţii turistice. Destinaţia mea favorită a fost Muzeul Iluziilor, un loc încântător datorită diferitelor tipuri de oglinzi în care imaginile noastre se reflectau într-un mod interesant, deloc obişnuit şi, uneori, hazliu. De asemenea, unele încăperi erau învăluite de un contrast între întuneric şi culori aprinse, fapt ce conferea un aer de mister, dându-i un aspect feeric. În acelaşi timp, ne-am plimbat pe drumurile pline de viaţă, ale capitalei Serbiei, remarcând uliţele împrejmuite cu clădiri construite în mai multe stiluri, mici magazine, cafenele. Alte locaţii vizitate au fost: Fortăreaţa, Grădina Zoologică şi Confluenţa Dunării cu Sava.

Următoarea şi ultima zi a constat în plecarea spre casă, dar şi o scurtă oprire la Timişoara. Am profitat până şi de ultimele clipe, jucându-ne cu cărţi, glumind şi povestind.

În concluzie, această excursie constituie un prilej de a încuraja performanţa şi de a închega relaţii de prietenie, armonioase, între elevii şcolii. Mă bucur că am beneficiat de câteva zile de relaxare după munca depusă şi oboseala acumulată în timpul anului şcolar, dar şi că am împărtăşit momente memorabile alături de persoane amabile, care au interese comune.

Pentru a confirma cele spuse, am intervievat trei eleve, descoperind că şi ele au avut o reacţie pozitivă la adresa excursiei.

1. **Cum v-aţi simţit? V-aţi bucurat de oportunitate?**

E1: Am avut parte de o companie minunată, lucru care mi-a dat o stare foarte bună de spirit. La început, nu știam dacă mă voi simți bine și relaxa, dar a fost o oportunitate minunată de care am profitat din plin.

E2: Cu siguranță a fost o adevărată oportunitate de a ne relaxa într-un mod

eficient, după munca depusă pentru olimpiade.

E3: Toată excursia mi s-a părut frumoasă. M-am simțit bine și am fost fericită că am avut oportunitatea să vizitez Belgradul alături de prieteni.

2. În ce mod v-a ajutat excursia?

E1: Pentru mine, excursia a fost o șansă să mă detașez puțin de mediul academic, să îmi limpezesc mintea, dar, în același timp, să am șansa de a vizita un oraș foarte bogat cultural. Astfel, excursia m-a ajutat să mă relaxez și să mă bucur de o nouă experiență inedită.

E2: Consider că excursia mi-a fost de ajutor, dându-mi șansa să mă bucur de reușita mea, împreună cu alți elevi la fel de muncitori, într-un mod de neuitat.

E3: Excursia m-a ajutat să-mi consolidez relațiile cu prietenii mei, dar și să-mi fac prieteni noi. Am avut oportunitatea să văd un oraș foarte frumos și să învăț lucruri interesante despre el.

3. Credeţi că astfel de vacanţe încurajează performanţa în rândul elevilor? Dacă da, de ce?

E1: Consider că performanța elevilor poate fi încurajată de astfel de vacanțe, putând fi percepute atât drept un mijloc de premiere a rezultatelor bune, lucru care motivează elevii să studieze tot mai bine pe viitor, cât și drept o experiență culturală, care poate îmbogăți arsenalul de experiențe și cunoștințe, al elevilor.

E2: Consider că astfel de vacanțe încurajează performanța în rândul elevilor, deoarece este o șansă unică, care atrage atenția. Este o excursie specială, pentru cei ce au depus munca necesară pentru a excela.

E3: Cu toate că nu consider neapărat că această excursie îi motivează pe elevi să participe la diferitele olimpiade, sigur este o răsplată frumoasă pentru munca depusă. Este un premiu inedit care nu se uită ușor, excursiile și frumoasele amintiri create rămânând cu tine pe veci.

Câmpean Riona, XC

Eleve intervievate: Nistor Aimée (XIIA), Oprișan Noémi (XC), Pop Irina (XA)

Efervescență

se întețește negura căsuței mele infernale.
e din turtă dulce, bețișoare de urechi.
se lasă fundația, zdrobindu-mă neîndurător. recalcitrant.

o implozie debilă,
din care restrâng, resemnat,
adepții și damnații bunei-cuviințe.

mă avânt în compoziția iubirii,
sufocat de bestii aurolace,

gaze ucigașe,

plăsmuiri schizofrenice,
perindate prin minți disidente,
care, derapând din firesc,

îmi segmentează crezurile necoapte.

sunt asemeni iconostasului.
întrebuințarea mea e simbolică,

solipsismul și viața apocaliptică
se interconectează, consacrând,

pentru slujbe necenzurate,

unde enoriașii nu închină lumânări
Domnului,

ci pomelnice pătate cu ceară topită.

apare mortalitatea.
gutuii supraîncărcați, cu rod viermănos. câmpurile iradiate.

mi-am clădit locuința plutind prin stratosferă,

între ramuri plângătoare și soluri infertile,

înlăturând nonșalanța din citoplasmă,
ipocrizia nesemnalată,

rebuturile extirpării paternale.

Toșa Andrei, XI D

Personalitatea multiplă

Ce reprezintă?

Personalitatea multiplă (MPD) sau tulburarea de identitate disociativă (DID) este o afecţiune a unității conștiinței de sine, care se caracterizează prin apariția în alternanță a unei prime personalități și a uneia sau a mai multor personalități secundare.

„A disocia" înseamnă a separa sau a deconecta. Persoanele cu tulburare de identitate disociativă pot experimenta mai multe personalități diferite, denumite de obicei alterări. Fiecare identitate poate avea comportamente, amintiri, modele de gândire sau expresii diferite. Identitățile pot prezenta diferite genuri, etnii și moduri de a interacționa cu mediile lor.

Ce cauze are?

Aceasta boală mintală cronică rezultă din dezintegrarea neurobiologică, cognitivă și interpersonală, ca răspuns la anumiţi factori stresanţi si traumatici, de obicei, din timpul copilăriei, precum:

- abuz fizic, psihic sau sexual repetat
- accidente
- dezastre naturale
- războaie
- terorism

https://pixabay.com/ro/illustrations/ai- Imagine de John Collins de la Pixabay

Care sunt simptomele?

- existența a două sau mai multor identități distincte, însoțite de schimbări în comportament, memorie și gândire
- lacune de memorie, privitoare la activitățile zilnice, informațiile personale sau evenimentele traumatice
- probleme semnificative în situaţiile sociale, profesionale

Alte posibile manifestări ce nu apar întotdeauna sunt:

- anxietate
- pierderi de timp
- iluzii
- depresie
- autovătămare
- violenţă

Starea morală

Persoanele cu DID (tulburarea de identitate disociativă) se simt detaşate de emoţiile şi mintea lor, aflându-se în postura unui spectator ce urmăreşte totul din afara corpului. De asemenea, au impresia că lumea nu este reală sau că pare în ceaţă, fenomen numit **derealizare**. Ele pot fi confuze de ceea ce spun alţii despre comportamentul lor, având amnezii în legătură cu date personale generale, ce nu pot fi puse pe seama uitării obişnuite. Totodată, trec prin schimbări emoționale neașteptate, senzații fizice, fără cauze aparente, și aud voci. În plus, sunt stresate de incapacitatea de a deţine controlul, dat fiind că suferă de o modificare constantă a identităţii. Astfel, întâmpină dificultăţi în a-şi defini interesele, punctele de vedere politice, religioase, sociale, orientarea sexuală sau ambiţiile profesionale. De obicei, există o personalitate gazdă care se identifică cu numele lor real şi, de obicei, nu este conştientă de celelalte personalităţi, în timp ce alter egourile îşi amintesc diferitele aspecte ale identităţii principale.

Factori de risc

Persoanele care au suferit abuz fizic și sexual în copilărie prezintă un risc crescut de tulburare de identitate disociativă. Marea majoritate a acestor persoane au experimentat traume repetitive, copleșitoare în copilărie. Dintre persoanele cu tulburare de identitate disociativă din Statele Unite, Canada și Europa, aproximativ 90% au fost victimele abuzului și ale neglijenţei în copilărie. În acelaşi timp, peste 70% dintre pacienţii ambulatori au încercat să se sinucidă.

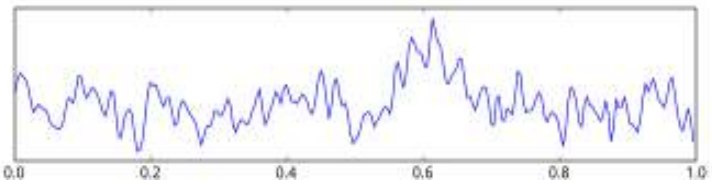

https://pixabay.com/ro/illustrations/psi Imagine de Gerd Altmann de la Pixabay

Fiziopatologia

Dr. Frank W. Putnam Jr., psihiatru la Institutul Naţional de Sănătate Mintală din Bethesda, a descoperit că personalităţile unui pacient cu DID prezintă deosebiri fiziologice măsurabile unele faţă de altele şi în raport cu personalitatea de bază. Ele se manifestă prin diferenţe ale activităţii undelor cerebrale. El a realizat teste pe pacienţi cu această tulburare şi oameni sănătoşi, sfătuiţi să-şi inventeze alte personalităţi pentru a se pune în pielea lor.

Între subiecţii-martor şi personalităţile inventate nu existau modificări importante la nivelul undelor cerebrale, în timp ce electroencefalogramele celor diagnosticaţi prezentau dezacorduri marcante între diversele personalităţi si cea de bază. În plus, dr. James Parker a consemnat în urma unei investigaţii, în 1978, că electroencefalograma unui pacient (Billy Milligan) înregistra o activitate intermitentă a undelor alfa. Parker a descris EEG-ul drept având „activitate anormală bilaterală a undelor theta şi delta şi prezenţa bilateral-temporală a undelor ascuţite”.

Cum este diagnosticată tulburarea?

Nu există leac pentru DID, însă tratamentele pot reduce simptomele, facilitând funcţionarea mai bună la serviciu, acasă şi în comunitate, având ca scop fuzionarea identităţilor separate într-o singură identitate.

- ✓ *Psihoterapia:* abordează trauma şi facilitează integrarea, sesiunile putând implică vorbirea cu alter egourile
- ✓ *CBT (Terapia cognitiv-comportamentală):* se adresează emoţiilor şi comportamentelor negative, încurajând dobândirea unor modele de gândire mai sănătoase
- ✓ *DBT (Terapia dialectic-comportamentală):* urmăreşte obţinerea echilibrului între validarea sinelui, provocări şi beneficiile schimbării, în vederea reglării emoţiilor
- ✓ *Hipnoterapia:* ajută la accesarea şi integrarea amintirilor traumatice
- ✓ *Medicamente:* nu există niciun medicament special pentru DID, antipsihoticele atipice, cum ar fi quetiapina şi olanzapina, sunt utilizate pentru a trata disocierea, dereglarea dispoziţiei şi halucinaţiile
- ✓ *Terapia de familie:* educă membrii familiei despre DID, care, prin oferirea de sprijin, contribuie la îmbunătăţirea parcursului spre schimbare

Ştiaţi că?

1. Există exemple de persoane celebre, cu tulburare de identitate disociativă, precum Marilyn Monroe, Roseanne Barr, Adam Duritz si Herschel Walker.
2. DID este diagnosticat de 6-9 ori mai des la femei decât la bărbați, în special în mediile clinice pentru adulți.
3. Există o femeie cu 2500 de personalităţi distincte, create pentru a supravieţui abuzurilor tatălui ei. Aceasta se numeste Jeni Haynes.
4. Vârsta medie a unei persoane care suferă pentru prima dată de tulburare este de 16 ani. Mai puțin de 20% dintre persoanele cu DID prezintă primele simptome după vârsta de 20 de ani.

Recomandare de lectură

„Minţile lui Billy Milligan”, de Daniel Keyes, reprezintă o sursă excelentă de documentare privind această tulburare. Oferă o imagine amplă asupra trăirilor şi a întâmplărilor prin care un om cu DID trece, autorul spunând povestea adevarată a lui William Stanley Milligan şi a celor 24 de personalităţi care-l alcătuiesc. În toamna anului 1977, bărbatul în vârstă de 22 de ani e arestat în urma săvârşirii a trei violuri din campusul Universităţii de Stat din Ohio. În apărarea sa, el invocă incapacitatea mintală provocată de tulburarea de care suferă, cazul lui şocând şi intrigând milioane de oameni. Astfel, cartea este captivantă şi cutremurătoare, transpunându-ne în pielea personajului principal, însă şi în locul oamenilor care fac parte din viaţa sa.

„O explorare fascinantă şi sfâşietoare a minţii umane.” Cosmopolitan

Surse bibliografice:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Dedublarea_personalit%C4%83%C8%9Bii
https://www.psychiatry.org/patients-families/dissociative-disorders/what-are-dissociative-disorders#section_3
https://en.wikipedia.org/wiki/Dissociative_identity_disorder
https://my.clevelandclinic.org/health/diseases/9792-dissociative-identity-disorder-multiple-personality-disorder
https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC10730093/
https://www.bbc.com/news/world-australia-49589160

Câmpean Riona, XC

Comunicarea non-verbală: limbajul subtil al interacțiunilor umane

Comunicarea non-verbală este o componentă esențială a interacțiunii umane, jucând un rol important în transmiterea emoțiilor, intențiilor și mesajelor care nu sunt exprimate prin cuvinte. Această formă de comunicare implică utilizarea limbajului corpului, expresiilor faciale, tonului vocii, gesturilor și altor mijloace subtile pentru a completa sau chiar începe un dialog.

Importanța comunicării non-verbale

Deși comunicarea verbală este instrumentul principal prin care transmitem informații explicite, cercetările arată că majoritatea mesajelor umane sunt transmise prin mijloace non-verbale. Conform unor studii, până la 93% din comunicare este non-verbală – cu 55% legată de limbajul corpului și 38% de tonul vocii.

Comunicarea non-verbală este crucială în contexte precum:

- **Relațiile personale**, unde emoțiile și sentimentele sunt adesea exprimate fără cuvinte.
- **Mediul de afaceri**, unde un contact vizual, o strângere de mână fermă sau o postură deschisă pot influența negocierile.
- **Interacțiunile interculturale**, unde limbajul corpului poate varia semnificativ de la o cultură la alta, dar rămâne o cale universală de conectare.

Elementele comunicării non-verbale

1. Limbajul corpului

Limbajul corpului include mișcările, poziția și atitudinea corpului. Acesta poate dezvălui stările interioare ale unei persoane, precum relaxarea, tensiunea sau nesiguranța. Printre componentele sale se numără:

- **Postura**: O postură dreaptă exprimă confidență și respect, în timp ce o poziție aplecată poate sugera lipsă de interes sau oboseală.
- **Mișcările**: Gesturile mâinilor și picioarelor pot întări sau substitui mesajele verbale. De exemplu, un deget ridicat poate indica atenție sau avertisment.

2. Expresiile faciale

Fața umană este una dintre cele mai expresive părți ale corpului. Expresiile faciale comunică emoții precum fericirea, tristețea, furia sau surpriza. Chiar și micro expresiile – care durează doar câteva milisecunde – pot oferi indicii despre sentimentele ascunse ale unei persoane.

3. Contactul vizual

Privirea este o modalitate puternică de a transmite intenții și de a stabili conexiuni. Un contact vizual direct poate indica interes, sinceritate sau respect, în timp ce evitarea privirii poate semnala disconfort sau nesiguranță.

4. Gesturile

Gesturile sunt mișcări ale mâinilor sau corpului care acompaniază și sprijină comunicarea verbală. Exemple includ:

- **Gesturi ilustrative**: Folosite pentru a completa un mesaj verbal (ex.: arătând o direcție).
- **Gesturi simbolice**: Care arată un mesaj încifrat, precum un semn de “OK”.
- **Gesturi adaptative**: Mișcări inconștiente folosite pentru confort personal, cum ar fi atingerea feței.

5. Tonul vocii

Modul în care o persoană rostește cuvintele – inclusiv intonația, volumul și ritmul – poate influența modul în care este percepută o conversație. O voce calmă și fermă poate exprima autoritate, în timp ce o voce tremurândă poate semnala emoții puternice.

6. Proxemica

Proxemica studiază utilizarea spațiului în comunicare. Distanța dintre persoane poate indica nivelul de intimitate, formalitate sau confort. De exemplu:

- **Distanța intimă** (în jur de 0-50 cm): folosită pentru relații apropiate.
- **Distanța socială** (1-3 metri): obișnuită în interacțiuni formale.

7. Atingerea

Contactul fizic este o altă formă de comunicare non-verbală, care variază semnificativ în funcție de cultură. O strângere de mână fermă poate sugera confidență, în timp ce o mângâiere poate exprima compasiune.

Rolul comunicării non-verbale în relațiile umane

Construirea și consolidarea încrederii

Comunicarea non-verbală ajută la construirea și consolidarea încrederii în relațiile interumane. Semnalele consistente – cum ar fi contactul vizual sincer și gesturile deschise – creează un sentiment de siguranță.

Clarificarea mesajelor verbale

Gesturile și expresiile faciale pot sprijini și clarifica mesajele transmise prin cuvinte. De exemplu, un zâmbet cald înseamnă că o afirmație este binevoitoare, în timp ce o expresie severă poate sugera contrariul.

Exprimarea emoțiilor

Deseori, emoțiile sunt mai bine exprimate prin mijloace non-verbale. O persoană poate spune „Sunt bine”, dar postura tensionată și lipsa contactului vizual pot trăda contrariul.

Diferențe culturale în comunicarea non-verbală

Culturile diferite interpretează semnalele non-verbale în moduri variate. De exemplu:

- **Contactul vizual**: În multe țări occidentale, acesta este semn al sincerității, în timp ce în unele culturi asiatice, un contact vizual prelungit poate fi perceput ca lipsă de respect.
- **Gesturile**: Semne precum “OK” sau degetul mare ridicat pot avea semnificații pozitive într-un context, dar pot fi ofensatoare în altul.

Cum să dezvoltăm abilități de comunicare non-verbală

1. **Observați-vă propriul limbaj corporal**: Fiți conștienți de postură, gesturi și expresii faciale.
2. **Exersați contactul vizual**: Folosiți-l pentru a demonstra interes și implicare.
3. **Citiți limbajul non-verbal al celorlalți**: Fiți atenți la tonul vocii, postură și gesturi pentru a interpreta corect mesajele.
4. **Adaptați-vă la context**: Înțelegeți și respectați diferențele culturale.

Concluzie

Comunicarea non-verbală este un instrument puternic în interacțiunile umane, completând și, uneori, depășind mesajele transmise prin cuvinte. Dezvoltarea unei conștiințe mai profunde asupra acestor aspecte subtile poate îmbunătăți considerabil relațiile personale și profesionale. Fiecare gest, privire sau ton al vocii spune o poveste, într-un limbaj universal pe care toți încercăm să-l descifrăm.

Resurse bibliografice

Messinger, J. Dicționar ilustrat al gesturilor. București: Litera, 2013
Carnegie, Dale. Cum să vorbim în public. București: Curtea Veche, 2000
Comunicarea eficientă. București: All, 2005
https://www.oammrbuc.ro/index.php?articol=171
https://gratielavlad.ro/comunicarea-nonverbala/
https://www.dictie.ro/public-speaking-importanta-limbajului-non-verbal-20-de-exemple/
https://www.rador.ro/2020/11/16/limbajul-corpului-ce-si-cat-comunicam-constient-si-inconstient/
https://www.verywellmind.com/types-of-nonverbal-communication-2795397
https://www.britannica.com/topic/nonverbal-communication

Câmpean Riona, XC

Valoarea ta ești tu

„Valoarea ta ești tu” ne anunță cu nonșalanță Matt Haig în „Cartea alinării”, în care împărtășește cu noi, cu sinceritate luptele sale interioare și modul în care reușește să facă față provocărilor cotidiene.

Un citat profund, care subliniază ideea că adevărata valoare a unei persoane nu depinde de realizările sale externe, de aparențele sale sau de ceea ce gândesc ceilalți despre ea. Valoarea unei persoane este definită de cine este ea cu adevărat, de trăsăturile sale interioare, de modul în care se percepe pe sine și de cât de autentică rămâne în fața vieții.

De multe ori societatea tinde să aprecieze o persoană în funcție de realizările exterioare: carieră, statut social, avere sau cum arată. Iar dacă ne lăîsăm afectați de acerte aprecieri externew Această clasificare poate crea o presiune constantă asupra noastră, iar noi vom ajunge să ne comparăm cu ceilalți, să fim mereu nemulțumiți și să se ne simțim insuficienți de buni dacă nu corespundem acestor așteptări externe. Însă, citatul ne amintește că adevărata valoare nu vine din factori externi, ci din esența noastră ca ființe umane.

Matt Haig, care a reușit cu greu să depășească astfel de anxietăți, vine și ne reamintește că valoarea noastră nu se măsoară în cât de mult reușești să îndeplinești standardele impuse de alții, ci în modul în care te simți în pielea ta, în cum îți tratezi propria ființă, în grija pe care o ai față de sine și de cei din jur. Trebuie să învățăm să ne ascultăm nevoile și dorințele, să ne acceptăm imperfecțiunile, să ne respectăm și să ne iubim pe noi înșine, pentru a deveni acei indivizi unici, autentici, care stau la baza unei societăți echilibrate și sănătoase.

Pornind de la acest citat am discutat despre nevoile noastre interioare, despre cele 10 nevoi identificate de matematicianul și filozoful Solomon Marcus, reflectând asupra lucrurilor care ne fac cu adevărat fericiți. Și despre modalitățile prin care ne putem satisface nevoile emoționale.

A urmat un exercițiu în care fiecare elev a scris o scrisoare de iubire către sine, exprimându-și recunoștința pentru realizările și lecțiile învățate. Ideea acestui exercițiu a fost de a le schimba perspectiva asupra propriei persoane, învățându-i că a se iubi pe sine este esențial pentru a putea oferi iubire celor din jur.

Obreja Elena, profesor limba și literatura română

Scumpă fată,

Acum 2-3 ani erai într-o continuă căutare, încercai să te descoperi pe tine însăţi, să îţi înţelegi rostul, nevoile şi farmecul. Erai inocentă şi nu făceai prea bine diferenţa dintre bine şi rău.

Mă bucur şi te apreciez enorm pentru faptul că ai luat-o pe un drum bun, deoarece perioada dintre 12 şi 15 ani este una critică, în care simţi nevoia de atenţie şi de remarcare.

Mă bucur că ai continuat cu băiatul pe care l-ai întâlnit la vârsta de 13 ani, indiferent de provocările care v-au fost puse înainte.

Mă bucur că ţi-ai găsit locul, că te iubeşti şi eşti iubită, că ai devenit mai inteligentă şi gândeşti mai raţional.

Nu uita, totul în viaţă are un rost, nimic nu se întâmplă întâmplător, din fiecare greşeală ai de învăţat pentru a deveni o persoană mai bună.

Te cunosc de puţin timp şi vreau să te cunosc mai mult. Îmi eşti dragă, specială, iubesc cum te îmbraci, cum miroşi. Este o galaxie între noi, dar tot simt că eşti lângă mine. Fii tu Pământul, eu-Luna; mereu voi fi acolo să-ţi luminez faţa când eşti în întuneric.

Nu ştiu dacă exagerez când zic asta, dar nu m-am mai simţit aşa fericit de o vreme! Da, am defectele mele, dar am avansat mult. Acum sunt înconjurat de prieteni. Îmi place asta. Mi-am dorit asta. Mă accept pe mine însumi... Nu-i aşa? Da! Aşa cred! Sunt cea mai bună versiune a mea de până acum. Totuşi, aşa mi se pare.

A

Am înţeles cine sunt şi de ce sunt aşa. M-am acceptat şi sunt bine cum sunt.

Dej,
13 februarie 2025

Dragă Domnişoară,

Am primit o provocare: să îţi scriu o scrisoare despre noi, despre tine şi mine, cu sinceritate, să ne cunoaştem mai bine, să ne acceptăm aşa cum suntem, să ne iertăm.

Mă simt bine în prezenţa ta. Nu-mi amintesc multe situaţii în care să fim în conflict. Unul e acela când mi-am dat seama că am acţionat aşa cum o face tatăl meu şi mie nu îmi place. M-a durut că am reacţionat impulsiv, gândindu-mă la mine, nu la celălalt. Mi-ai atras atenţia asupra acestui fapt şi m-a durut. Am învăţat să mă stăpânesc, ca urmare. Mi-am educat răbdarea şi am învăţat să tac. Din păcate, mi-am pierdut energia. Cei mai mulţi apreciază asta. Totuşi, eu nu apreciez mereu. Prefer însă confortul celorlalţi. Eu găsesc resurse să mă accept aşa cum sunt şi să fiu optimistă. Mă ajută dialogul cu tine.

Pentru asta, dragă Domnişoară, îţi mulţumesc.

Te îmbrăţişez,
Tizul tău.

În general, îmi place să fiu eu, îmi place să îmi fac prieteni şi să aflu informaţii despre ceilalţi. Dar, uneori fac prea multe sacrificii pentru a mă împrieteni cu cinevaşi poate realizez prea târziu. Totuşi, eu mă iubesc aşa cum sunt şi îmi accept defectele pentru că mă reprezintă.

Nu am reuşit să iubesc pe nimeni, nici măcar pe mine.

Am iubit prea tare o persoană şi de atunci nu mai pot iubi cum am iubit odată.

Dragă eu...

Multe s-au întâmplat până acum şi tot atâtea se vor întâmpla şi în viitor, dar, într-o zi, vei putea pleca, vei ajunge ce vrei şi unde vrei. Într-o zi vei avea un loc pe care îl vei putea numi acasă şi de care să fii mândră/mândru. Succes mai departe şi... hai că se poate!

Dragă eu,

Te apreciez pentru activităţile zilnice pe care le faci, provocările prin care reuşeşti să treci, obiectivele pe care ţi le propui şi reuşeşti să le îndeplineşti şi modul în care priveşti lumea.

Te apreciez pentru cât de uşor îţi faci prieteni şi încerci să te bucuri de fiecare moment al vieţii, pentru că, de multe ori, cazi; dar tot timpul reuşeşti să te ridici.

Te apreciez pentru zâmbetul pe care ţi-l pui zilnic pe buze şi pentru cât de iertătoare eşti. Însă fii mai iertătoare şi cu tine. Dacă restul greşesc, şi tu ai dreptul să greşeşti.

Te rog, nu te schimba niciodată!!

Cu drag,
Eu

Eşti cea mai copilăroasă persoană pe care am cunoscut-o şi te iubesc pentru asta. Eşti prietenoasă, sinceră, fricoasă, dar perseverentă. Iubeşti florile, natura şi prietenii, dar îţi este frică de animale. Mereu vrei să ajuţi, să nu laşi pe nimeni să fie supărat sau exclus, dar uiţi de tine. Nu te iubeşti, nu îţi place propriul corp, dar trebuie să ştii că eşti perfectă şi unică şi tot ceea ce este în suflet şi oglindă te defineşte.

Nu te da bătută, chiar dacă îţi este greu.

Te iubesc pentru ceea ce eşti.

Dragă mie,

Vreau să îţi spun că eşti o persoană specială şi unică, care trebuie să se accepte aşa cum e şi să se obişnuiască cu faptul că toţi oamenii sunt diferiţi şi au defecte. E normal să faci greşeli şi să te simţi vinovată însă nu uita niciodată să te iubeşti aşa cum eşti!

Cu drag,
eu

Dragă Victoria,

Ştiu cât de greu e să crezi că nu meriţi să fii iubită. Ştiu prea bine cum te bucuri când auzi cât de bine merg relaţiile şi prieteniile altora, dar înăuntrul tău simţi că nu vei avea niciodată parte de astfel de bucurii. Dar adevărul este că cei din jurul tău nu sunt cu nimic mai buni sau mai răi decât tine. Poate nu vei mai vrea să ma crezi, dar ascultă-mă: într-o zi – fie mâine, fie peste 10 ani – vei găsi pe cineva care să te iubească fundamental pentru cine eşti, cu tot cu bune, cu tot cu rele, cu tot cu smintirile care te bântuie. Şi poate, doar poate, acel cineva eşti tu.

Dragă Eu,

Mă bucur că te-am cunoscut şi că te-am descoperit. Îţi iubesc fericirea pe care o manifeşti în fiecare zi şi să ştii că sunt mândră de tine pentru toate reuşitele şi momentele grele peste care ai reuşit să treci. Sper să rămâi la fel de veselă şi prietenoasă cu toată lumea şi să-ţi descoperi cât mai multe calităţi noi. Eşti minunată exact aşa cum eşti! Să nu te schimbi niciodată!

Te îmbrăţişez cu drag şi sper să ne revedem peste câţiva ani din nou!!!

Dragă eu,

Indiferent de greşelile făcute în viaţă, te iubesc şi te accept aşa cum eşti. Totodată, din aceste greşeli te-ai dezvoltat şi ai învăţat cum să te comporţi şi să te accepţi.

Îmi place despre tine personalitatea ta, faptul că eşti deschis să ajuţi oameni şi că eşti alături de aceştia întotdeauna. Îmi place că, deşi nu este întotdeauna necesar, dai din al tău pentru a-i ajuta pe alţii pentru ca să se bucure.

- eu

Dragă eu,

Te iubesc aşa cum eşti tu, deoarece nu mă interesează părerea celorlalţi.

Câteodată nu te înţeleg, îmi dai bătăi de cap, mai ales în relaţiile tale. Mă surprinzi pe zi ce trece.

Nici nu mă gândeam că sunt aşa de puternică; 12esi în acest moment nu mă consider, fiindcă mi-am pierdut încrederea din cauza X. Totuşi, asta nu mă va opri din a te îndrăgi şi a te iubi neîncetat.

Dacă alţii nu mă acceptă nu mă interesează; este treaba lor dacă vor sau nu.

Aia E!

Cu drag,
Mie

Dragă ...,

Am învăţat să te iubesc acum mult timp cel mai bine; după cum ştii deja, este să ai cea mai mare stimă de sine! Persoanele de lângă tine sunt numai spectatori pentru glumele tale. Viaţa asta este făcută pentru a fi trăită; nu are rost să faci chestii fără scop şi să te întristezi. Eu nu am nimic de iertat, pentru că suntem perfecţi. Singurul lucru pe care îl regret este singurătatea: uneori mă gândesc că era mai uşor când nu aveam prieteni... Dar, de cele mai multe ori, te-ai distrat mai bine cu prieteni, aşa că asta conta.

Dacă e o scrisoare spre mine ar trebui să discutăm despre mine nişte chestii mai recente. De exemplu, cum mi se pare că viaţa nu prea mai are scop, tortură şi euforie dansând împreună. Din cauză că suntem aceeaşi persoană, tot nu am realizat răspunsul. Dar probabil, este destul de simplu: trebe numai să continuăm, ca de obicei.de ce să ne oprim acum? Multe dăţi te laşi călcat în picioare. Trabuie să remediem asta! Dar, în mare parte, eşti asigurat momentan.

Cu drag, X0X0. Cu pupici,

Dragă fetiţă

În ultimii ani nu mi-a plăcut de mine; aveam probleme cu fizicul, cu gândirea mea; mai pe scurt, nu aveam încredere.

Schimbarea în bine a început în clasa a VIII-a, deoarece nu aveam timp să mă mai gândsc la ce cred alţii despre mine sau să mă compar cu alte persoane. Acum am ajuns să mă iubesc, să consider că sunt bună şi să mă dezvolt pe zi ce trece. Părinţii, prietenii şi iubitul meu m-au ajutat şi ei în mare parte la această schimbare frumoasă.

Sunt bine şi fericită şi mândră de ce am realizat. Mă iubesc la nebunie!!!!!

Dragă eu,

Îţi mulţumesc că ai fost alături de mine în toate momentele în care am vrut să renunţ. Chiar dacă nu o arăt des, iubirea mea pentru tine este inexplicabilă. Apreciez faptul că ai o inimă mare şi te gândeşti mai mult la alţii decât la tine. Apreciez faptul că eşti sinceră cu mine (cu tine) şi faptul că nu a fost un moment în care eu am cedat. Eşti o persoană foarte puternică şi îţi mulţumesc încă o dată.

Dragă eu,

Trăieşte! Fii bucuroasă! Bucură-te de lucrurile mici şi nu băga în seamă părerile celorlalţi! E viaţa ta şi doar tu o poţi trăi. Să nu mai ai ruşine în faţa oamenilor! Fii cum eşti tu şi nu te schimba pentru nimeni! Nu te mai stresa atât pentru toate lucrurile şi pur şi simplu trăieşte! Mereu există o rezolvare!

Mă iubesc pe mine şi spun asta dintr-o nevoie de a mă accepta aşa cum sunt.

Mă iubesc pentru toate victoriile pe care le-am obţinut, dar şi pentru şecurile care m-au învăţat lecţii valoroase. Ştiu că nu sunt perfectă şi nu vreau să fiu. Imperfecţiunile mele reprezintă povestea mea, iar eu iubesc acea poveste. Iubesc fiecare vis care mă face să merg înainte.

M-am acceptat aşa cum sunt, cu bune sau cu rele ☺

Ne cunoaştem de puţin timp, dar simt că nu e aşa. Parcă a trecut un secol în care ai rămas aproape. Nu doresc să te îndepărtez; doresc să îmi fii mai aproape ca niciodată şi să nu pleci în momente grele. Ador totul la tine: părul, hainele şi parfumul pe care îl inspir cu bucurie, de fiecare dată când ne întâlnim.

Dragă …,

Îţi mulţumesc pentru momentele fericite petrecute cu tine. Am învăţat de la tine să mă iubesc aşa cum sunt şi să încerc să devin cea mai bună versiune a mea tot timpul.

Geschichte

„Es ist nicht leicht, sich selbst ein guter Freund zu sein!”

Es war ein wunderschöner Tag, als Lena in die Schule ging. Sie fühlte etwas Merkwürdiges, denn sie glaubte irgendwie, dass etwas passieren wird.

Als sie in die Klasse trat, war sie vergnügt, denn sie konnte kaum warten ihre beste Freundin, Anna, zu treffen. Trotzdem, als sie kam, schien sie nicht mehr so freundlich wie gewöhnlich. Sie setzte sich nicht neben Lena, sondern sie näherte sich ihren anderen Kolleginnen, die hochmütig und böse waren. Anna sprach mit ihr den ganzen Tag nicht. Dann verstand Lena, dass sie sich verändert hatte.

Nach der Schule fand sie mehrere Probleme zu Hause. Sie erfuhr, dass ihre Großmutter Krebs hatte. Lena brauchte eine getraute Person, die ihr Herz trösten konnte. Leider waren ihre beide Eltern beschäftigt mit ihren Jobs. Sie arbeiteten viel und hatten keine Zeit für sie. Obendrauf hatte sie ihre beste Freundin verloren. Nun fühlte Lena, wie sie niemanden auf dieser Welt hatte. Sie wusste nicht, was sie weiter machen konnte.

Obwohl sie in Dunkelheit zu leben anfing, entschied sie sich, dass sie ihr helfen musste. Sie war ihre einzige Hoffnung, ihr einziger Freund in einem Wort. Sie musste ihr eine Chance geben. Deshalb began sie zu lesen, Musik zu hören und Sport zu treiben. Das war ihr Schlüssel, weil ihre positive Gedanken zurückkamen.

Schließlich gelang es ihr wieder optimistisch zu sein. Außerdem lernte Lena eine gute Lektion: es ist nicht leicht, sich selbst ein guter Freund zu sein, aber es ist auch nicht unmöglich.

Traducere:

Poveste

„Nu este uşor să fii un bun prieten cu tine însuţi!”

Era o zi minunată când Lena s-a dus la şcoală. Simţea ceva neobişnuit, deoarece credea oarecum că ceva se va întâmpla.

Când păşi în clasă, fu binedispusă, pentru că abia aştepta s-o întâlnească pe Anna, prietena ei cea mai bună. Cu toate acestea, când ea veni, nu mai păru la fel de prietenoasă ca de obicei. Nu s-a mai aşezat lângă Lena, ci s-a apropiat de celelalte colege care erau răutăcioase şi încrezute. Anna n-a vorbit cu ea toată ziua. Atunci Lena a înţeles că aceasta se schimbase.

După şcoală, mai multe probleme apărură acasă. Ea descoperi că bunica ei avea cancer. Lena avea nevoie de o persoană de încredere, care-i putea alina sufletul. Din păcate însă, ambii ei părinţi erau ocupaţi cu serviciile lor. Ei munceau mult şi nu aveau timp pentru ea. În plus, fata îşi pierduse cea mai bună prietenă. De-atunci, Lena simţea că nu mai avea pe nimeni în această lume. Nu ştia ce putea să facă în continuare.

Deşi începu să trăiască în întuneric, hotărî că trebuie să-şi ofere ajutor. Ea însăşi era singura sa speranţă, unica ei prietenă într-un cuvânt. Trebuia să-şi dea o şansă. De aceea, s-a apucat să citească, să asculte muzică şi să facă sport. Aceasta era soluţia, întrucât gândurile sale pozitive reveniră.

În cele din urmă, reuşi să-şi recupereze optimismul. În acelaşi timp, Lena a învăţat o lecţie bună: nu este uşor să-ţi fii un bun prieten, dar nu este nici imposibil.

Câmpean Riona, XC

Încotro după liceu?

Decizia de a-mi continua studiile în domeniul filologiei a fost, pe de-o parte, o consecință firească a decursului meu academic și, implicit, a performanțelor obținute în această direcție. Totuși, într-un sens mai personal, alegerea de a urma cursurile Facultății de Litere a încolțit undeva înăuntrul meu cu mult înainte ca măcar să îmi pot da seama, aceasta fiind călăuzită de niște impulsuri și sentimente statornice, care mi-au șlefuit treptat viziunea asupra vieții. Înclinația mea spre cuvânt s-a manifestat, în mod previzibil, încă din copilărie. Pasiunea acelui copil micuț și impresionabil, pitit după copertele și filele cărților, a devenit încetul cu încetul mai conștientă și mai profundă.

Pentru mine, pătrunderea în mediul universitar a fost, cel puțin până acum, o deschidere destul de lină spre interiorul unui univers, pe care l-am perceput inițial cu o naturală ezitare. Cred că cea mai potrivită metodă de a privi această nouă perioadă a vieții este sub forma unei simbioze captivante și, totodată, deosebit de haotice. Statutul de student oferă o anumită libertate, care poate fi uneori copleșitoare, dar care reprezintă un element vital în ceea ce privește evoluția fiecăruia și care poate fi, adesea, chiar satisfăcătoare. De asemenea, deschiderea asigurată de facultate, atât în domeniul strict academic, cât și social (vizând oameni noi, evenimente, oportunități) generează un anumit imbold înspre introspecție. În acest mod, sunt provocate crăpături fine în ziduri mentale trainice, care vor dezvălui eventual o nouă linie a orizontului în conștiința unui tânăr, care va înțelege treptat profunzimea sintagmei socratice "scio me nihil scire". Determinată de o pasiune, dar și de o încăpățânare incredibilă, născută din curiozitate și dorință, am ales continuarea studiului limbii germane și debutul studiului limbii ruse, experiment de care mă declar, din fericire, absolut captivată. Eticheta de „dificil" nu a reușit decât să îmi intensifice motivația în a mă orienta pe această direcție a procesului meu academic.

Mărturiesc că planul meu de viitor nu este precis întocmit, până și numărul anilor de studiu fiindu-mi incert și depinzând atât de progresul meu academic și alți factori exteriori, cât și de motivațiile mele interioare intense, care adesea nu țin cont de dimensiunea rațională a existenței. La momentul de față, funcția de profesor universitar reprezintă cea mai satisfăcătoare și concludentă rezoluție a aspirațiilor mele. Cu toate acestea, nu aș putea afirma, în mod grandios (și de-a dreptul naiv), că sunt în totalitate sigură de propria decizie, convinsă de eficacitatea judecății mele, fiindcă incertitudinile și dificultățile se ivesc mereu la tot pasul, de-a lungul unui drum deja sinuos și imprevizbil, fără să ofere vreun avertisment în prealabil.

Ceea ce vreau să transmit prin această analogie este, de fapt, o simplă încercare de consolare (adresată atât unui eventual cititor, cât și mie însămi) cu privire la faptul că emoțiile dificile și conflictuale sunt firești și nu se risipesc, în mod romantic, odată cu trecerea în altă etapă a vieții. Dar, fără incertitudine, am fi jefuiți de voința și determinarea care ne ghidează mereu pașii înainte și, încă și mai tragic, am fi lipsiți de impulsul de a ne opri și a privi în interiorul propriului sine, adresând întrebările ale căror răspunsuri nu le găsim în ghiduri și manuale.

Trifan Ştefana, studentă la Facultatea de Litere
UBB Cluj-Napoca, anul I

Primul meu an la teologie ortodoxă

Înainte să intru la facultate am hotărât că nu îmi voi face nicio așteptare, tocmai pentru a nu fi dezamăgită, dar am eșuat lamentabil. Fără să vreau, în subconștient, am pășit în prima zi a anului universitar cu anumite idei preconcepute, cu propria părere despre cum ar trebui să fie această facultate. Evident că am fost dezamăgită, pe undeva m-am îndoit că e ce trebuie sau că locul meu e aici, uneori m-am și smintit, dar apoi mi s-au deschis ochii: nimic nu e perfect, totul e pur și simplu uman, cu suișuri și coborâșuri.
Acum, pentru a fi mai explicită, voi da exemple concrete, dar menționez că e propria mea experiență și fiecare trăire în sine depinde de la caz la caz.

Trecând la subiect, veți crede că Facultatea de Teologie Ortodoxă scoate sfinți pe bandă rulantă și că acolo merg doar redușii mintali și mironosițele, știu, am mai auzit asta.
Ei bine, nu-i așa!

Pe undeva așa credeam și eu, mai ales după replicile pe care le-am primit la întrebarea: „La ce facultate ești?" („Da' ce face o fată acolo?"; „Dacă se scoate religia din școli?"; „Da' mai tre sa faci ceva pe lângă!" etc.)

Celor care cred că este o facultate ușoară i-aș întreba dacă ei au citit vreodată un curs sau ar fi capabili să meargă la slujbe în fiecare zi, să învețe greacă de la zero etc. Sigur că acum condițiile s-au îmbunătățit și programul nu mai este la fel de restrictiv (înainte era Liturghie în fiecare zi obligatorie, acum e doar o dată pe săptămână), iar limba greacă se face doar un semestru și cerințele sunt minime. Asta nu înseamnă că e ușor, ci doar echitabil, depinde de fiecare cât se dedică și ce își dorește de la el și de la facultate în sine.
Sigur că, e nevoie de vocație pentru o meserie în acest domeniu, iar dacă vocația există nimic nu mai pare imposibil, pe principiul că trebuie să-ți placă ceea ce faci.

La început simțeam că nu e pentru mine, că e greu, e mult. Simțeam imposibilă adaptarea la program, la slujbe, la limbajul academic al profesorilor care mă făcea să mă simt analfabetă funcțional, la alergatul dintr-o parte în alta, la Clujul pururea agitat și aglomerat...dar ușor, ușor lucrurile s-au așezat. În final, nu m-am mai stresat, după prima sesiune m-am liniștit, nu am mai simțit nimic imposibil, mi-am dat seama că această perioadă va trece atât de repede încât voi regreta că nu m-am bucurat de ea. Astfel, am hotărât să mă bucur de fiecare moment, fiecare parțial, sesiune, examen, curs, slujbă, conferință, concert, eveniment și să nu le mai ratez, pe cât posibil, dar nici să mai întârzii la vreunele, știind că voi regreta mai târziu și atunci nu va mai fi posibil să dau timpul înapoi…

Uitându-mă în urmă mă bucur că am luat decizia de a prețui perioada facultății la maxim și de a renunța să mă plâng și să-mi caut scuze, realizând că tot ce văd rău în alții e ceea ce nu am reușit să împlinesc în mine... și atunci am trăit cu adevărat...!

Cu nădejde,

Peter Daniela, studentă în anul II la Teologie Ortodoxă secția Didactică

„Liceu-cimitir al tinereții mele”

Generat cu canva

Acum, când au mai rămas câteva luni până se încheie o altă etapă esențială pentru formarea mea, cu o nostalgie a cărei surse nu pot s-o decodific, mă uit la restrospectiva acestor 3 ani și jumătate de liceu și mă întristez! Știam că timpul se va topi precum ceara unei lumânări, însă nu credeam că focul va fi atat de puternic. Recunosc că voi fi aspră cu mine pentru toate momentele în care mi-am dorit ca liceul să se termine! N-a fost ușor: îmi amintesc serile în care eram disperată, neștiind cum să mai rețin materia de la istorie (ceea ce se întâmplă și acum), zilele în care mă prezentam la școală cu 3 sau 4 ore de somn (nu au fost puține), dar și relațiile pe care le-am înflorit cu unii oameni cu care am conviețuit, dacă pot spune așa, săptămâni la rând. Cunosc, datorită liceului, diverse tipologii de oameni: am evitat tangențele cu unii și am furat cunoștințe de la alții. Am plâns, am râs, am suferit împreună și ne-am certat, ne-am ajutat și ne-am înțeles.

Fiecare an a avut splendoarea lui, activități care te introduc în atmosferă, evenimente prin care orice licean înoată și care, pentru cadrele didactice, reprezintă ceva cotidian și, în același timp, necunoscut. Generațiile se dezvoltă, totul e nou și înfiorător. Deși există statistici, procente, posibilitatea ca rezultatele diferitelor acțiuni să fie altele decât cele așteptate este mereu acolo!

M-am îndoit, la început, de alegerea pe care am făcut-o în legătură cu profilul meu…Acum, sunt mulțumită de hotărârea luată de acea versiune a mea care e apusă! Cu siguranță „eu la 14 ani” n-ar fi mulțumită de gândirea mea actuală! Mi-ar spune că am crescut, că am încălcat toate legile nescrise pe care mi le-am impus, că aleg altceva pentru viitorul meu și dau cu piciorul la ceea ce mi-am dorit mereu! Mi-am demonstrat, într-adevăr, că fiecare om se schimbă. E obligatoriu! Știu sigur că perioada liceului a avut cel mai mare impact, de până acum, asupra mea! Mai am de învățat, însă tot ce am experimentat m-a inițiat în drumul spre „lumea celor mari” (adulții). I-aș spune trecutului că a avut dreptate: da, e monoton să fi adult; da, îți pierzi din sclipire; există, totuși, un „dar”. Experimentezi sentimente imposibile unei vârste fragede, primești ocazia să îți pui amprenta în locurile pe care le descopereai doar în visele din somnul de după-amiază. Mi-am privit colegii de „celulă” evoluând de la vară la vară. Spun asta pentru că, după vacanțele din sezonul călduros și reîntoarcerea la tocit paginile caietelor, colegii mei se prezentau altfel. I-am privit cum își găsesc fiecare un refugiu, în felul în care își privește o mamă copiii cum o părăsesc. Nu e tocmai cea mai bună comparație, dar mereu mi s-a părut că nu ne-am cunoscut îndeajuns de bine. De fapt, nici n-am încercat! Ne-am individualizat în prietenii restrânse, care s-au dovedit a fi eșecuri, astfel luând inițiativa lupului singuratic, cel care nu are nevoie de ajutorul nimănui. Asta am sesizat eu, dincolo de aparențe. Poate fi greșit, însă mi-ar fi plăcut să am(eu) o relație sinceră cu fiecare dintre ei. Așadar, s-au maturizat! Dar trebuie! E obligatoriu!

NU ești singur în universul care-ți pare paralel de cel real! Toți elevii de vârsta ta, din liceul la care înveți, au aceleași gânduri precum ale tale. Diferența o face exteriorizarea: nu toată lumea îți dezvăluie propriile frici și reușite! Ciclul acesta face deosebirea între categoriile sociale care urmează a fi formate! Reprezintă, chiar, puntea dintre pueril și matur. Fiecare alege dacă va cădea în abisul moravurilor sau dacă își va menține echilibrul până pe insulița pe care și firul de iarbă emană respect!

Cât despre mai marii mei (profesorii)...nu sunt atât de diferiți de noi! Există deschilinirea de experiență, de vârstă, care îi împarte într-o bulă și pe noi în alta. Au muncit și o fac în continuare; am întâlnit dascăli dedicați, de a căror răbdare mă miram, dascăli serioși, cu un bagaj de cunoștințe cu mult mai vast față de nivelul la care trebuie să predea, cu perspective diferite, cu atitudini diversificate de tot ce le-a adus timpul în față și dascăli care mi-au marcat existența. Am încercat să stau în banca mea mai mereu, dar competiția e mare și nu mai poate fi eradicată. Unele lucruri nu se schimbă!

Dar o fac oamenii! Nu-mi doresc să ajung la capătul acestui fir, numit „liceu”, poate și pentru că îmi e frică de noua „bulă” pe care va trebui s-o cunosc, s-o analizez și s-o accept, de tot ce înseamnă „schimbare” și de momentele de slăbiciune care mă așteaptă și care mă obligă să găsesc o rezolvare, fie ea corectă sau nu! Mă sperie că voi avea parte de ceva ce aproape toate persoanele au, că mă vor durea metamorfozele care i-au durut și pe alții…Adică nu e ceva de viață și de moarte. Totuși, e nou și această temere de „nou” știu că e firească! Mi-au răsărit în minte versurile cunoscutului George Bacovia, pe care mi le-a adus la cunoștință doamna profesor de la clasă. Dacă ar trebui să rezum acești 4 ani în câteva secvențe m-aș ajuta de creația domnului Bacovia, care simt că înglobează tot ce trebuie spus. Așadar „Liceu, - cimitir/ Al tinereţii mele”.

Sfechiș Daniela, XII D

Impuls

Ascultam a ta inimă
Căci a mea nu-mi mai vorbea,
Îi curgea înc-o lacrimă
Pentru cel ce o iubea.
Îi cântam inimii tale
Cântece de venerare,
Ea-mi cânta note senzuale
Mă curma din tulburare.
Cântecul ritmat al său
Nu mai e ca odinioară,
E precum un tămbălău,
Dezacordată vioară.
Mai dă-mi un strop de armonie,
Un ultim tangou cardiac,
Mai cântă-mi o dată mie
C-un tempo dionisiac.

Metamorfozata-ţi inimă
Nu-mi mai ştie acum cânta,
Nu-mi mai cântă, mă deprimă,
Nu mai e dragostea ta.
Şi mă-mpinge c-un impuls
În aritmica sa mare,
Nu mă pot ţine, m-a smuls
Din tumultoasa-i cântare.
Nu mă lăsa să mă înec,
Trage-mă la suprafaţă,
În zadar, e-acelaşi cântec,
A mea inimă îngheaţă.

Lazin Ana, XII D

Darul Elisei

Doamna profesoară Ionelia Vladu îmbracă arta scrisului cu o naturalețe admirabilă, întipărind în sufletele cititorilor profunda recunoștință a trăirii timpului primordial. Semnificațiile de dincolo de titlul „Darul Elisei”, plin de încărcături ascunse, promisiuni ale unei povești memorabile, sunt vaste și leagă firul vieții personajelor Elisa, Ana și Dina în confidență cu destinul pe care Dumnezeu l-a ales pentru ele. Cu urcușuri și coborâșuri, cu bune și cu rele, dar îndeosebi cu izbândă și ridicare morală.

Romanul tratează tema iubirii, a vieții de familie, cu originile sale îndepărtate, născute din dureri și din suferințe. Acesta încununează etapele unei tinere iubiri în trei moduri diferite: tradițională, afecțională și cea incertă, marcată îndeosebi de precaritate, specifică secolului XXI.

Familia este firul nevăzut care leagă trecutul de prezent și prezentul de viitor. Oricât de departe am ajunge, oricât de mult s-ar schimba lumea, suntem parte dintr-un șir lung de oameni care au trăit, au iubit, au sperat înaintea noastră. Și dacă astăzi suntem aici, este pentru că ei au fost acolo înaintea noastră.

Iubirea, așa cum este prezentată în „Darul Elisei”, traversează generațiile schimbându-și forma, intensitatea și înțelesurile, însă păstrându-și mereu forța de a transforma sufletele. De la o iubire tragică și aproape absentă, la una care rezistă încercărilor și, în final, la o iubire care se regăsește prin autocunoaștere și dăruire, cartea oferă o viziune profundă asupra modului în care dragostea evoluează odată cu oamenii și timpurile.

Pentru Dina, iubirea în cuplu este o umbră, un gol care nu a fost niciodată umplut. Soțul ei nu îi oferă ceea ce sufletul său tânjește, iar singura iubire pe care o simte cu adevărat este cea părintească – iubirea necondiționată a tatălui și, mai târziu, iubirea maternă pe care o revarsă asupra copiilor ei. Ea nu trăiește iubirea pasională, idealizată, ci una de sacrificiu și alinare. Dragostea ei nu se împlinește într-o relație de cuplu, ci se transformă într-o forță vindecătoare pentru cei din jur.

Părinții Elisei trăiesc o iubire zbuciumată, pusă la încercare de gelozie, neîncredere și presiunile lumii din afară. Dar, spre deosebire de Dina, ei nu se lasă înfrânți de aceste greutăți. Iubirea lor se dovedește a fi mai puternică decât slăbiciunile omenești și se construiește în timp, dincolo de obstacole. Aceasta este o iubire încercată, dar care triumfă, o iubire care învață să îmblânzească ura și să topească neajunsurile.

Elisa, protagonista, își trăiește iubirea sub semnul suferinței. Îndrăgostită de Abel, se confruntă cu respingerea, dar nu pentru că el nu i-ar împărtăși sentimentele, ci pentru că acesta este speriat de imperfecțiunea relației lor. În ochii lui, iubirea ar trebui să fie ideală, neatinsă de frici și slăbiciuni, însă viața îi arată altceva.

Elisa, la rândul ei, suferă, dar nu rămâne captivă durerii. Inspirată de poveștile mamei și bunicii sale, învață că iubirea nu este doar o dorință împlinită sau un ideal neatins, ci și o călătorie interioară. Prin creșterea sa spirituală și morală, ea își transformă suferința în ceva mai înalt – un dar. „Darul Elisei” nu este doar iubirea ei pentru Abel, ci și capacitatea de a iubi dincolo de așteptări, de a recunoaște și de a dărui – prin scriere, recunoștință și pasiune.

Astfel, fiecare generație o redefinește, dar esența ei rămâne aceeași: iubirea este ceea ce ne modelează, ne înalță și, în cele din urmă, ne oferă sens. Iubirea nu judecă, nu spulberă, nu minte;ea vindecă sufletul și îl desăvârșește, fiind scopul principal al trăirii pământești.

Berei Cristiana, XI A

Căutând rădăcini: identitatea, valorile și bunătatea în lumea cărților

Lectura este una dintre cele mai importante forme de învățare, care ne permite să călătorim prin lumi imaginare și reale, să explorăm emoții și să înțelegem profund experiențele umane. Cărțile nu sunt doar un mijloc de divertisment, ci și o fereastră către o mai bună înțelegere a valorilor fundamentale care modelează societatea și individul. În acest context, lecturarea unei cărți poate juca un rol esențial în procesul educativ, influențând nu doar cunoștințele, dar și identitatea personală a cititorului.

Întrebarea care se ridică este: cum poate lectura să influențeze construirea identității, valorilor și, mai ales, cultivarea bunătății într-o lume din ce în ce mai dezbinată? În acest articol, vom explora aceste teme printr-o abordare didactică narativă, aducând în prim-plan importanța lecturii ca metodă de dezvoltare personală și socială.

1. Identitatea – O călătorie interioară prin cărți

Identitatea este procesul prin care o persoană înțelege cine este, de unde provine și care sunt valorile care o definesc. Este un concept fluid, care se schimbă și evoluează în timp, influențat de experiențele de viață, interacțiunile sociale și, nu în ultimul rând, de lecturi. Cărțile sunt un instrument puternic în dezvoltarea identității, deoarece ele oferă perspective multiple asupra lumii și ajută cititorul să înțeleagă mai bine atât realitatea, cât și propria sa viziune asupra acesteia.

În cadrul procesului educațional, profesori și educatori au capacitatea de a ghida elevii într-o călătorie a descoperirii sinelui, folosind lecturi care să abordeze teme de auto-descoperire și de înțelegere a propriilor trăsături. De exemplu, citirea unor cărți ce reflectă diverse culturi și experiențe de viață poate deschide orizonturi și poate stimula reflexia asupra identității proprii.

De asemenea, lectura unor personaje complexe, care se confruntă cu dileme morale sau cu propriile lor conflicte interioare, îi poate ajuta pe cititori să își construiască o înțelegere mai profundă despre cine sunt și ce valori doresc să adopte în viața lor. Astfel, literatura devine nu doar o fereastră spre alte lumi, ci și un instrument terapeutic ce ajută la întărirea legăturii cu propria identitate.

2. Valorile – Modele de comportament și etică din lumea cărților

Cărțile nu doar că reflectă societatea în care trăim, dar sunt și o sursă esențială de învățături morale. De-a lungul istoriei, literatura a fost un vehicul prin care au fost transmise și promovate valori fundamentale, precum respectul pentru ceilalți, responsabilitatea, curajul, toleranța, empatia și, desigur, bunătatea.

În contextul educativ, profesorii pot folosi literatura pentru a învăța elevii despre aceste valori prin analiza poveștilor și a personajelor care întruchipează comportamente și alegeri etice. De exemplu, învățătura despre „bunătate” poate fi explorată prin citirea unor lucrări care ilustrează gesturi de altruism, sacrificii pentru binele altora sau lupta împotriva răului. Aceste lecții nu sunt doar teoretice, ci pot fi aplicate în viața cotidiană a elevilor, făcându-i conștienți de importanța alegerilor lor în interacțiunile sociale.

În acest sens, literatura are capacitatea de a modela comportamentele elevilor, ajutându-i să înțeleagă nu doar conceptul de „bine” și „rău”, ci și complexitatea situațiilor în

care valorile morale sunt puse la încercare. Analizând personaje care se confruntă cu dileme etice sau care iau decizii dificile, cititorii pot învăța cum să aplice aceleași principii în propriile lor vieți.

3. Bunătatea – O valoare fundamentală cultivată prin lectură

Bunătatea este o valoare esențială care îmbogățește relațiile umane și contribuie la construirea unei societăți mai armonioase. Într-o eră în care individualismul și egoismul sunt adesea promovate, este vital să învățăm importanța generozității, compasiunii și înțelegerii față de cei din jur. Lectura poate juca un rol semnificativ în cultivarea bunătății, oferind modele de comportament care inspiră cititorii să adopte atitudini pozitive și să contribuie la binele comun.

Lectura unor povești care evidențiază acte de bunătate, chiar și în cele mai dificile circumstanțe, poate stimula dorința de a face bine și de a ajuta. De asemenea, identificarea cu personaje care manifestă bunătate în fața adversității poate deveni un punct de referință pentru elevi, încurajându-i să urmeze aceleași principii în viața de zi cu zi.

Un exemplu concret este literatura clasică, care adesea pune în centrul atenției personaje eroice sau modelele de virtute. De la „Micul Prinț" de Antoine de Saint-Exupéry, care subliniază importanța iubirii și a responsabilității față de ceilalți, până la „Harry Potter" de J.K. Rowling, care arată puterea prieteniei, a sacrificiului și a curajului, toate aceste povești aduc în prim-plan ideea că bunătatea este o valoare ce trebuie cultivată activ.

4. Citind pentru o lume mai bună

Proiectul „Căutând rădăcini: identitatea, valorile și bunătatea în lumea cărților" este o invitație de a explora rolul fundamental al lecturii în formarea unei identități autentice și a unui comportament moral. Cărțile nu doar că oferă cunoștințe teoretice, dar sunt o sursă de inspirație pentru cei care doresc să înțeleagă mai bine cine sunt și care sunt valorile ce îi ghidează. Prin lectură, cititorii pot învăța despre bunătate, pot înțelege complexitatea relațiilor umane și pot construi o identitate solidă, bazată pe respect și compasiune.

5. Lectura ca instrument de dezvoltare personală

Lectura nu doar că ajută la construirea cunoștințelor, ci este și un proces profund de auto-descoperire. Prin intermediul cărților, cititorii sunt invitați să exploreze aspecte ale propriei personalități și să înțeleagă mai bine motivațiile și dorințele lor. Aceasta este o cale fundamentală de dezvoltare personală, deoarece ne ajută să reflectăm asupra propriei vieți, asupra valorilor pe care le susținem și asupra principiilor care ne ghidează alegerile.

Lectura este, în esență, o oglindă a sinelui, iar fiecare carte citită adaugă un strat de înțelegere și profunzime la identitatea noastră. De exemplu, prin lecturarea unor opere literare în care personajele se confruntă cu dificultăți emoționale sau conflicte interne, cititorii pot învăța să identifice și să înțeleagă propriile lor conflicte interioare. Astfel, lectura devine un instrument de autoajutor, care îi ajută pe indivizi să navigheze prin complexitatea vieții lor interioare, învățându-i să devină mai conștienți și mai echilibrați.

În plus, cărțile sunt un refugiu mental, un loc unde cititorii pot căuta soluții pentru propriile dileme sau își pot regăsi liniștea. De aceea, literatura nu trebuie văzută doar ca o formă de educație formală, ci și ca un spațiu de autoreflecție, unde cititorul are posibilitatea de a înțelege mai bine cine este și ce vrea să devină.

6. Lecții de viață din literatura clasică și contemporană

Un alt aspect important al proiectului este legătura dintre literatura clasică și cea contemporană. Multe dintre marile lucrări literare ale umanității sunt un izvor neîntrerupt de învățăminte și valori fundamentale. Personajele din operele lui Shakespeare, Balzac, Dostoievski sau Tolstoi sunt exemplare în modul în care răspund la provocările etice și morale ale epocii lor, iar lecturarea acestora poate aduce o înțelegere profundă a umanității și a principiilor ce stau la baza comportamentului nostru.

Totodată, literatura contemporană abordează cu o viziune diferită teme precum identitatea în era digitală, globalizarea, relațiile interpersonale într-o societate aflată într-o continuă schimbare. Cărțile moderne explorează, de exemplu, cum valorile tradiționale sunt puse în discuție în fața noilor provocări ale lumii moderne, iar cititorii pot învăța din acestea cum să navigheze între moștenirea culturală și adaptarea la noile realități.

Astfel, lectura devine un liant între trecut și prezent, iar printr-o abordare echilibrată a literaturii clasice și contemporane, proiectul poate stimula o înțelegere holistică a identității și valorilor. Cititorii nu doar că pot învăța lecții din istoria literaturii, dar pot, de asemenea, să reflecteze asupra modului în care aceste lecții pot fi aplicate în lumea lor de azi.

7. Importanța educației pentru valori în formarea tinerei generații

Un alt punct important pe care îl putem adresa în dezvoltarea proiectului este rolul educației pentru valori. În contextul educativ, lectura nu este doar un mijloc de a dobândi cunoștințe academice, ci și un mod de a forma cetățeni responsabili și implicați în societate. Valorile fundamentale, cum sunt respectul, empatia, generozitatea și curajul, nu sunt doar învățături morale teoretice, ci trăsături fundamentale care trebuie cultivate în rândul tinerei generații pentru a contribui la construirea unei societăți echilibrate și armonioase.

Proiectul „Căutând rădăcini: identitatea, valorile și bunătatea în lumea cărților" poate include sesiuni educaționale în care elevii să fie provocați să analizeze, împreună cu profesorii lor, modul în care valorile literare pot fi aplicate în viața cotidiană. De ex un atelier despre „curajul de a alege binele într-o lume plină de tentații" sau „importanța empatiei și înțelegerii în relațiile interumane" poate contribui la formarea unor tineri care nu doar că înțeleg importanța valorilor, dar sunt dispuși să le aplice activ în viața lor.

În acest sens, literatura nu este doar o materie care trebuie studiată, ci o formă de educație morală continuă, care le oferă elevilor exemple pozitive de urmat și le deschide noi perspective despre cine pot deveni ei înșiși.

8. Provocările educației literare în lumea contemporană

Un aspect important al dezvoltării acestui proiect ar fi și recunoașterea provocărilor cu care se confruntă educația literară în contextul actual. În era digitală, cu un consum rapid de informații și distragerea constantă a atenției, tinerii pot deveni mai puțin interesați de lectură. De aceea, este esențial să regândim modul în care literatura este predată și promovată, astfel încât să atragă și să rezoneze cu noile generații.

Aceste provocări pot fi depășite prin integrarea tehnologiilor moderne în procesul educativ. De exemplu, un proiect educațional modern ar putea include aplicații și platforme interactive unde elevii pot discuta despre cărți, pot citi recenzii, pot participa la cluburi de lectură online sau pot viziona filme și documentare care aduc la viață temele și personajele din literatură. Astfel, educația literară poate deveni mai accesibilă și mai interesantă, fără a pierde legătura cu valorile fundamentale pe care literatura le transmite.

9. Lectura și formarea unei lumi mai bune

Un aspect esențial al proiectului este faptul că literatura nu doar că ne formează ca indivizi, dar contribuie și la formarea unei societăți mai bune. Prin promovarea valorilor umane fundamentale, precum respectul, responsabilitatea, dreptatea și compasiunea, lectura poate contribui la crearea unei culturi a păcii și a înțelegerii reciproce. Într-o lume globalizată, unde

diferențele de opinie, cultură și religie sunt adesea sursa conflictelor, literatura rămâne un punct de legătură între oameni, un mijloc prin care înțelegerea și empatia pot fi cultivate.

Astfel, proiectul poate contribui nu doar la formarea tinerelor generații din punct de vedere academic, ci și la educarea lor ca cetățeni ai unei lumi interconectate, care înțeleg importanța valorilor universale. Așadar, impactul lecturii poate depăși granițele educației formale, ajungând să formeze tineri conștienți de propria lor responsabilitate în construirea unei lumi mai bune.

Într-o lume din ce în ce mai conectată, dar și mai fragilă, educația prin lectură are puterea de a forma generații care înțeleg importanța valorilor fundamentale în viața lor. Astfel, educația nu se rezumă doar la transmiterea unor informații, ci devine un proces continuu de modelare a individului, iar literatura joacă un rol crucial în acest proces.

Marchiș Ramona, professor limba și literature română
Pușcaș Iuliana, bibliotecar

crez liric

nadir latent, corset al durerii,
crestează-mi iubirea cu lama ta;
fă-o bucăți, ascunde-o de mine,
întunecă-mi lumea, dar nu mă uita.
amorul se sparge în mâinile mele,
eu înghit cioburile, să-l reîntregesc.
mă încătuşez în oţelul oglinzii,
pentru că liberă nu ştiu să trăiesc.
din aripile mele a rămas amintirea,
trunchiuri de carne crudă, veşnic sângerând,
ating apocalipsa, nu-mi destăinui iubirea,
junghiuri îmi taie calea, când îl văd plecând.
nadir latent, corset al uitării,
uită-te la mine, dar nu mă privi;
fă-mă bucăţi, lasă-mă-n urmă,
uită de mine, dar nu mă iubi.

Jurca Alessia, XII D

La cinci pași de tine

Oare poți iubi cu adevărat o persoană fără să îi poți simți respirația? Fără să îi mângâi părul? Fără să o îmbrățișezi? Cum poți iubi o persoană fără să îi fii alături când are nevoie de tine?

Ei bine, asta vom afla din povestea a doi adolescenți care suferă de o boală incurabilă și anume FC (fibroza chistica). Persoanele cu FC trebuie să păstreze regula „6 pasi distanță" față de altă persoană. Mereu. Dacă reduc distanța sau se ating pot lua alte boli și muri.

„La cinci pași de tine" scrisă de Rachael Lippincott, Mikki Daughtri, și Tobias Iaconis, ne spune povestea lui Will și a Stellei. Ambii au 17 ani. Diferențele dintre ei sunt majore. Stella simte nevoia să-și planifice viața pas cu pas. Își face tratamentele, respectă regulile. Face tot ce poate pentru a mai câștiga chiar și un an în plus de viață. Mai ales acum când părinții ei trec printr-o perioadă dificilă. Sora ei mai mare, Abby, a murit, iar imediat după asta părinții ei au divorțat. Stella e singura care îi mai poate ține împreună. Will, în schimb, e un adolescent rebel, care încalcă regulile, nu își face tratamentele. Will are pe deasupra și B. Capacia. Asta înseamnă că nu mai are nicio șansă la viață. Tot ce își dorește e să vadă lumea, să iasă din închisoarea celor 4 pereți albi ai spitalului. Singurul lucru pe care îl au în comun este această boală.

Fiecare dintre noi știe că la un moment dat va muri, dar când trăiești încă din copilărie cu certitudinea că nu vei avea o viață normală și vei muri de tânăr, oare cum decizi să trăiești? Intens sau având grijă la fiecare respirație?

„La cinci pași de tine” este o poveste care explorează teme profunde precum iubirea, sacrificiul și lupta pentru supraviețuire. Povestea celor doi protagoniști ne îndeamnă să reflectăm asupra valorii vieții și asupra importanței de a prețui fiecare moment. Ne amintește că iubirea și conexiunea umană pot depăși orice obstacol.

https://pixabay.com/photos/parting-leave
image by bruce lam from Pixabay

Stella și Will sunt personaje complexe, cu trăsături distincte și motivații puternice. Stella este o tânără organizată și responsabilă, care își găsește refugiul în planificarea minuțioasă a vieții sale. Will, pe de altă parte, este un rebel care își dorește să trăiască liber, fără constrângerile bolii. Însă relația lor este una intensă și plină de provocări. Distanța fizică impusă de boală creează un conflict puternic, dar și o legătură emoțională profundă. Prietenii lor, Poe, Mya și Camila, adaugă dimensiuni importante poveștii, ilustrând importanța prieteniei și a sprijinului în momente dificile.

„La cinci pași de tine” este o carte care te va face să râzi, să plângi și să reflectezi asupra sensului vieții.

Această carte este bazată pe o poveste adevărată. Este o poveste impresionantă, emoționantă, care pe mine m-a făcut să plâng de multe ori, dar și să zâmbesc cu gura până la urechi.

Nu pot spune că am un citat preferat, dar dacă ar fi să aleg unul, ar fi acesta: „*O să mor eu sau o să moara ei, iar rutina asta în care unii mor și alții îi plâng o să continue la nesfârșit*". Am ales acest citat deoarece singura destinație precisă a vieții este moartea. Dacă e ceva ce toate generațiile au în comun, indiferent de condiții, este ciclicitatea vieții: pierzi oameni dragi, iar oamenii cărora le ești drag te vor pierde pe tine. Această carte m-a făcut să prețuiesc mai mult ceea ce am. Mă bucur pentru orice atingere, acum după ce am citit cartea, pentru că unii nu pot avea parte de așa ceva.

„*Această boală a luat o mulțime de lucruri de la mine. Acum e timpul să iau si eu un lucru de la ea. Un pas. O să fur un afurisit de pas*”.

Pușcaș Petra, XII D

Little Women de Louisa May Alcott. Universul personajelor

Cartea urmărește viața surorilor March, încă din timpul copilăriei (când tatăl lor a plecat în război, acestea fiind nevoite să devină mai responsabile și să își ajute atât mama, cât și unele pe celelalte) și până ajung la maturite, urmându-și fiecare propria cale în viață.

Meg (Margaret)

Meg este cea mai mare dintre cele patru surori, având la începutul poveștii numai șaisprezece ani. Ea are mereu grijă de celelalte fete și încearcă să le împace atunci când se ceartă.

Fiind o fată frumoasă și rafinată, îi plac lucrurile scumpe și frumoase, în ciuda faptului că nu și le poate permite. Faptul că prietenele ei își pot cumpăra tot ce își doresc o pune pe Meg într-o situație dificilă, fiind câteodată cuprinsă de gelozie. Aceasta se îndrăgostește și se căsătorește cu John Brooke, având doi gemeni, un băiat și o fată.

Meg se încadrează în tipologia omului simplu, cu dorințe simple (precum dorința de a avea o familie). Ea ne învață că deși aspirațiile noastre nu sunt la fel de mari ca și ale celorlalți, asta nu înseamnă că sunt mai puțin importante.

Jo (Josephine)

Jo este o fată înaltă și slabă, părul ei fiind unica sa frumusețe. Ea are la începutul poveștii cincisprezece ani.

Aceasta iubește literatura, construindu-și o carieră ca autoare (începe să scrie încă de când era doar o adolescentă). Josephine se poartă copilăros, câteodată chiar băiețește. Fiind o persoană care acționează rapid când este nervoasă, aceasta se străduiește să își stăpânească emoțiile.

Ea se căsătorește cu domnul Bhaers, având doi băieți.

Jo se încadrează în tipologia omului ambițios, care muncește din greu pentru a-și îndeplini visul. Ea ne învață să nu renunțăm niciodată la pasiunile noastre și să luptăm pentru a ajunge unde ne dorim în viață.

Beth (Elizabeth)

Beth este o fată cu ochi deschiși la culoare, având treisprezece ani la începutul poveștii.

Elizabeth este foarte pasionată de muzică și iubește mai ales să cânte la pian. Ea este o persoană timidă și liniștită. Dintre cele patru surori, se înțelege cel mai bine cu Jo, care mereu o protejează. Deși nu vorbește mult, fata este foarte iubită de cei din jurul ei, datorită inimii sale bune și ajutorul oferit celorlalți.

Aceasta se îmbolnăvește și moare, în ciuda faptului că starea ei de sănătate părea să se îmbunătățească.

Beth se încadrează în tipologia omului timid, ruşinos. Ea ne învață că ne putem face remarcați fiind buni cu cei din jurul nostru, în ciuda timidității noastre.

Amy

Amy este o fată de doisprezece ani, cu părul blond. Ea este cea mai mică dintre surorile March.

Amy este pasionată de pictură și desen. Deşi se înțelege foarte bine cu Meg, relația ei cu Jo este foarte complicată, cele două certându-se tot timpul una cu cealaltă. În ciuda acestui fapt, odată cu trecerea timpului, Amy învață să se poarte respectuos cu cei din jurul ei, fiind apreciată pentru manierele sale. Aceasta învață, de asemenea, să lase în urmă egoismul de care dădea dovadă când era doar o copilă.

Ea se căsătorește cu un bun prieten din copilărie, Laurei, având o fiică.

Amy se încadrează în tipologia omului prietenos, căruia îi place să cunoască persoane noi. Ea ne învață că, la un moment dat, toți trebuie să ne maturizăm, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim serioşi tot timpul.

articol și desene – Gângă Diana, IX A

Coraline

Coraline este o poveste captivantă și plină de mister, care te poartă într-o lume paralelă unde granițele dintre realitate și fantezie devin difuze. Scrisă de Neil Gaiman, cartea explorează teme precum curajul, curiozitatea și lupta între bine și rău, într-un cadru gotic ce îmbină elemente de fantezie cu o atmosferă înfricoșătoare.

Protagonista, Coraline Jones, o fetiță de treisprezece ani, se mută împreună cu familia într-o casă veche, prea mare pentru cei trei locuitori ai ei. Curiozitatea o împinge să exploreze fiecare colțișor al noii sale locuințe, iar într-o zi ploioasă descoperă o ușă misterioasă care pare să ducă nicăieri. Aparent, în spatele acestei uși se află doar un zid din cărămidă, dar, printr-o întâmplare nefericită, Coraline ajunge să pătrundă într-o lume paralelă, un loc în care totul pare mai bun decât în realitatea sa. Aici, părinții ei sunt mult mai atenți și mai iubitori, însă ceva nu este în regulă. Părinții din această lume alternativă au nasturi în loc de ochi, iar Coraline descoperă rapid că totul ascunde un pericol teribil.

Pe parcursul cărții, Coraline înfruntă diverse provocări pentru a-și salva părinții și a înfrunta „cealaltă mamă”, o ființă malefică care încearcă să-i fure sufletul. Întâlnind personaje bizare și ajutată de o piatră magică, Coraline trebuie să își folosească ingeniozitatea și curajul

pentru a ieși din capcana unei lumi paralele care se dovedește a fi mai periculoasă decât ar fi putut să își imagineze.

Unul dintre punctele forte ale cărții este atmosfera sumbră și plină de tensiune, care face ca fiecare pagină să fie încărcată de mister. Gaiman reînvie tradiția basmelor gotice, dar le dă o notă personală, explorând teme de maturizare și alegere a propriei soarte într-un mod original și captivant. Personajele, deși bizare și uneori terifiante, sunt extrem de bine conturate, iar Coraline este un protagonist deosebit – curajoasă, dar nu lipsită de teamă, și, mai ales, neînfricată în fața pericolelor.

Cartea este, fără îndoială, un amestec reușit de groază, fantezie și aventură, potrivită pentru cititorii de toate vârstele. În ciuda elementelor înfricoșătoare, *Coraline* transmite și un mesaj puternic despre importanța de a aprecia ceea ce avem și despre pericolele dorinței de a scăpa de realitatea cotidiană pentru o iluzie de perfecțiune.

În concluzie, *Coraline* este o lectură fascinantă și captivantă, care va rămâne în mintea cititorilor mult timp după ce vor închide ultima pagină. O poveste plină de suspans și imaginație, care ne învață despre curaj, sacrificiu și puterea alegerilor pe care le facem în fața celor mai mari încercări ale vieții.

Boldor Maia, VII-a

My colours

The colours in my pallet
Are the result of many
You were just another
But still not like any

Next to the pastels
A bright green was your shade
WIth your pigment my heart was stained...

And somehow I wasn't blue anymore
Wasn't green though
Just not like before

The pastel was gone
You made it more bright
You painted me from dawn
Up until midnight

My canvas was different
Wasn't as white
You added your color
And changed my whole sight

And so I used to say...
I'm not blue because of you
I'm turquoise and thats alright

But..

Now that you're not here
The green became light
My pastel went back
To how it was before that night.

I'm not blue anymore
But also not bright
I got back my pastel
And lost you in the moonlight.

Szilagyi Arianna, XII D

Șirul pierdut al timpului.

Considerații asupra relației om-timp

Cartea care mi-a atras atenția este,,**Șirul pierdut al timpului**” de Page Britt cu ilustrații de Lee White. A apărut la editura Arthur și face parte din colecția Orange Fantasy.

Cartea oferă o viziune despre problematica timpului și relațiile dintre membrii familiei, în principal dintre mamă și fiică.

Personajul principal este Penelope, o fată care dorește să devină scriitoare, dar nu are timp să scrie, deoarece are o mamă strictă care îi face un program foarte încărcat. Ea obișnuiește să își viziteze prietena, doamna Maddie, care îi oferă diverse dulciuri; cele două petrec timp de calitate împreună. Într-o zi, aflându-se la aceasta, Penelope este transpusă într-un alt univers, pe Tărâmul Posibilității. Aici întâlnește personaje simbolice, esențiale pentru această lume nouă:

a. Mărar - Este un tip prietenos, care îi povestește fetei despre situația dificilă în care se află tărâmul pe care tocmai a ajuns. Acesta impresionează prin înălțimea lui, prin fizionomie și prin impresia pe care o degajă: „Părea neobișnuit de înalt, cu picioarele lungi ca stâlpii de gard”, „Avea părul roșu și îi făcea fetei o impresie ciudată pentru că pare „bătrân și înțelept, dar și tânăr și nesăbuit”. Mărar îi descifrează fetei sensul verbului „a zăbovi”: a visa cu ochii deschiși, a-ți lăsa mintea să hoinărească, a pierde timpul sau a nu face nimic, adică exact ceea ce lui Penelope și domnișoarei Maddie le place să facă.

b. Marea Zăbovitoare - Conducea tărâmul pe care a ajuns Penelope, un tărâm liniștit și minunat până la venirea lui Cronos. Este o maestră a zăbovitului și este foarte creativă, având idei nemaipomenite, printre care și ideea ca,,Orice este posibil”.

c. Cronos - Este personajul negativ al cărții, un vrăjitor malefic, care a izgonit-o pe Marea Zăbovitoare, preluând controlul asupra timpului și a regatului. Cu ajutorul lui Mărar, Penelope îl învinge pe Cronos și o eliberează pe Marea Zăbovitoare. Finalul cărții prezintă și o rezolvare a situației tensionate din familia lui Penelope, relația dintre mamă și fiică îmbunătățindu-se.

Romanul este construit simetric, deoarece prezintă în primul capitol un program încărcat al fetei, realizat de mama ei, iar capitolul final surprinde programul lejer notat de Penelope. Prin urmare, incipitul și finalul aduc în prim-plan problematica timpului și relația om-timp.

Cred că romanul acesta poate fi atractiv pentru diverse tipuri de cititori și pentru vârste diferite. La prima vedere, cartea pare adresată copiilor și poate fi văzută ca un roman de aventuri. Eu consider că romanul e mult mai profund, pentru că propune o temă esențială în literatura universală: problematica timpului. Fiecare dintre noi, indiferent de vârstă, are o relație specială cu timpul și se poate regăsi în această carte în diverse ipostaze reprezentative pentru următoarele personaje: Penelope, mama ei, Cronos, Marea Zăbovitoare etc. Penelope e o fată care are nevoie de timp să viseze, să scrie un roman, să o viziteze pe domnișoara Maddie sau să se relaxeze. La polul opus, mama ei consideră că timpul,,nu este gratuit” și îi face Penelopei un program strict, cu activități numeroase, lăsându-i doar două pauze de câte 15 minute în

organizarea fiecărei zile. În viziunea ei, respectarea programului zilnic este modul în care un tânăr se poate pregăti pentru viitor, deși Penelope nu se poate imagina momentan terminând liceul sau mergând la facultate. Marea Zăbovitoare este maestră în a zăbovi, în a pierde timpul, exact ceea ce mama Penelopei detestă (la una dintre paginile cu programul fetei, pentru ziua de 29 mai, era însemnarea făcută de mamă: „Să-ți fie rușine să fii prins trândăvind.”). Marea Zăbovitoare creează Tărâmul Posibilității, o lume în care oricine poate visa cu ochii deschiși, deoarece „Orice este posibil”. Cronos este un alt personaj care poate fi considerat ilustrativ pentru problematica timpului; este personajul care pune stăpânire pe timp, arătând că fiecare secundă contează. El cucerește Tărâmul Posibilității, furând timpul oamenilor. Locuitorii tărâmului descoperit de Penelope erau foarte ocupați cu zăbovitul și nu acordau atenție trecerii timpului; foloseau cât timp doreau și nu-și făceau griji că l-ar putea risipi. Timpul devine dușmanul lor după schimbarea regulilor de către Cronos.

Lectura acestei cărți mi-a adus aminte de un alt text: „Vrăjitorul din Oz”, scris de autorul american L.Frank Baum în anul 1900. Ambele cărți prezintă aventura unor fete, Dorothy și Penelope, în alte lumi pe care le descoperă treptat: ținutul lui Oz și Ținutul Posibilității. Purtată de o tornadă, Dorothy ajunge din Kansas în țara lui Oz și apoi pornește într-o călătorie spre Orașul de Smarald, însoțită de prietenii ei: o sperietoare fără creier, un om de tinichea fără inimă, dar foarte bun la suflet, un leu fără curaj și Toto, câinele fetei.

Și Penelope ajunge într-o altă lume în care își face prieteni și în care nimic nu e imposibil. Aventura prin care trece o schimbă pe Penelope și o face să aibă încredere în ea și în visurile ei.

Mi-a plăcut mult romanul, deoarece m-a ținut în suspans în legătură cu problematica timpului care ne stăpânește pe toți. Textul propune numeroase teme și valori umane: timpul, familia, prietenia, curajul, încrederea și altele. Romanul m-a învățat cât de important este să îmi fac timp pentru mine și pentru visurile mele, ghidându-mă după notița finală din caietul-program al Penelopei: „*Orice este posibil. Poți face orice”.*

Marchiș Bogdan, X C

Trandafir cu spin

Întunericul îmi acoperă
Și ultima brumă de conștiință,
Pregătind disperarea ce vrea să iasă.
Mă îndrept spre acel „tot” fragil.

Căldura mă cuprinde de ieri.
Dacă mă ating de amintiri
Corpul îmi ia foc
Strigând: „Totul sau nimic “!

Dar ce actorie când rămâi singur pe scenă?!
Poți doar să strigi „totul sau nimic!”

Sperând ca vei fi primit pe rolul tipic ţie,
Pregătind prăbușirea lentă.

Și ce flacără aprinde încăperea!
Trec prin bula de timp pentru acel „nimic”.
Revin la ceea ce e mereu:
Un vis fără sfârșit de nefericit.

Las eliberarea de tine să moară,
De-ndată ce muzică se termină.
Nu pot să mai ating trandafirul cu spin
Fără a-i ofili petalele zi de zi.

Tănăselea Carina, XII D

Despre efectele trecutului

Cartea „**Trecutul e tot ce mi-ai lăsat**” de Adam Silvera spune povestea unui adolescent care este străpuns de remușcările trecutului său dureros, din brațele căruia e nevoit să scape mai devreme sau mai târziu, spre binele propriu.

Mi-a plăcut această carte, deoarece reflectă atât realitatea străbătută de momente bune, dar și rele, cât și stările și sentimentele profunde pe care fiecare om le resimte de-a lungul vieții, în urma unor evenimente cu impact emoțional, dar mai ales din nefericita cauză a pierderilor persoanelor iubite, admirabile, îndrăgite. Această operă literară m-a învățat să prețuiesc prezentul, fără inferioritatea cuprinsă de gândul că acesta va ajunge un trecut apropiat. Autorul Adam Silvera, datorită realizării operei sale, m-a ajutat să descopăr o lume nouă, din perspectiva căreia am reușit să înțeleg modul prin care fiecare persoană trebuie să aprecieze clipele petrecute în orice moment, cu sufletul curat și împăcat, indiferent de durerea ascunsă în spatele unui zâmbet. Astfel, „**Trecutul e tot ce mi-ai lăsat**” este o carte din care am învățat simplul fapt că toate întâmplările petrecute cândva vor ieși imprevizibil la iveală pentru a trezi nostalgia, bucuria, entuziasmul, precum și tristețea, atunci când vor apărea sub forma unor imagini artistice în mintea noastră.

Protagonistul poveștii, Griffin, este un adolescent căruia îi place să își petreacă timpul liber alături de prietenii lui, Theo și Wade, față de care este un amic loial, devotat, deschis pe tema oricărui subiect. Însă atunci când Theo își găsește un prieten nou, Jackson, apoi se îndepărtează ușor de cei doi, legătura lor strânsă de prietenie începe să se destrame treptat ca pe o scară a suferinței. După o perioadă de timp, dezordinea din jurul celor trei vechi prieteni conturează procesul de acomodare în cadrul situației date, acoperind rănile create cu timp îngăduitor. Totuși, pentru Griffin această acomodare nu este altceva decât un ghimpe în coaste, deoarece încet-încet nimic nu îi mai putea distrage atenția de la faptul că amicul său recrea amintiri memorabile alături de un individ misterios, în vreme ce el încerca să-și limpezească gândurile învolburate pentru a înțelege motivul deciziilor luate atât de inevitabil, care au avut ca rezultat ruperea unei legături strânse, acumulată de-a lungul anilor petrecuți împreună. Lipsa lui Theo din viața sa este compensată cu durerea sufletească, camuflată în adânc în momentul în care Griffin primește vestea ezitantă cum că prietenul său bun căruia începea să-i ducă dorul tot mai mult a decedat. În urma veștii aflate, Griffin se simte mai dezorientat ca niciodată, înverșunat în adâncul inimii sale că s-a ajuns la o asemenea tragedie neașteptată. Acest eveniment devastator îl pune pe Griffin în fața unor provocări culminante, câteva dintre ele fiind retrăirea trecutului prin reluarea tuturor momentelor petrecute împreună alături de Theo, analizarea fiecărei clipe, refugierea în nostalgie și încercarea de a înțelege slăbiciunile care au adus în realitate întâmplarea evenimentelor din ce în ce mai rele. Spre surprinderea sa, Griffin reușește să poarte scurte conversații cu individul de la care lucrurile au început să meargă cu pași nesiguri, care aveau să se transforme mai târziu într-o prietenie fluctuantă, motiv pentru care amândoi au înțeles deciziile luate de către prietenul lor comun, discutând despre amintiri de neuitat, vorbe concrete și gânduri mărturisite.

Din structura „*El m-a făcut să mă simt în siguranță față de lume [...] față de mine însumi.”* reiese pacea sufletească pe care protagonistul și Theo și-o ofereau reciproc, necondiționat și care devenea tot mai aprofundată cu cât petreceau mai mult timp împreună. Legătura dintre ei era suficient de puternică încât să alunge orice strop de negativitate sau melancolie care încerca să îi despartă. De asemenea, secvența „*nu reușeam să mă gândesc decât la felul în care tot ce te făcea să fii persoana mea preferată ar fi putut să se schimbe*.” Marchează nesiguranța personajului principal după aflarea veștii zdruncinătoare, pierdut în suferința și amărăciunea care îl măcinau în fiecare zi. Mai târziu, după ce Griffin îl cunoaște mai bine pe Jackson, secvența enunțată „*Există o latură a ta pe care nu am văzut-o niciodată. Jackson nu numai că a cunoscut acea latură, dar te-a și plăcut pentru ea.”* emană asupra cititorului sentimentul de gelozie care îi frângea necontenit inima protagonistului, știind că o parte din prietenul său nu a avut niciodată ocazia să fie cunoscută pe deplin de acesta, ci de către o persoană nouă, apărută de nicăieri în peisaj. Cu toate acestea, în ciuda prezenței lui Jackson care părea nelalocul ei, structura expresivă *„sinceritatea lui brutală mă salvează într-un fel în care nu mă simt inutil și înfrânt.*” aprofundează liniștea pe care acesta i-o conferă lui Griffin din urma discuțiilor sincere și profunde care i-au apropiat ușor unul de celălalt,

eliberându-se reciproc de gânduri învolburate. Secvența „*Poate că dacă mărturisesc totul, voi ține orice neplăcere la distanță*.” evidențiază faptul că Griffin, datorită prieteniei neprevăzute dintre el și Jackson, a descoperit latura sinceră a sa, care l-a eliberat treptat de toate nemulțumirile pe care nu a avut curajul să le spună cu voce tare până atunci.

Eroii centrali sunt chiar cei patru tineri: Griffin, Theo, Wade și Jackson. Fiecare dintre ei a avut un rol important în procesul de maturizare și înțelegere a trecerii prin greutățile vieții. Griffin a fost propriul erou pentru simpla alegere de a lăsa totul să se întâmple așa cum este menit, în loc să forțeze anumite lucruri într-un scop dezavantajos. Theo și Wade i-au deschis protagonistului o ușă spre o lume a prieteniei, unde liniștea constă în secrete mărturisite cu băgare de seamă, iar Jackson l-a ajutat să înțeleagă faptul că sinceritatea nu e o rușine, demonstrându-i că unele lucruri sunt mult mai bune în realitate față de modul în care ni le imaginăm în mintea noastră. Astfel, Griffin este susținut de eroii lui, dar în special de el însuși, care a decis să analizeze și să asculte vorbele trecutului pentru a învăța lecții prețioase.

Cartea oferă o viziune despre modul în care omul se află într-un proces infinit al cunoașterii, trecând prin momente de pierdere a sinelui, dar în același timp de regăsire a propriei persoane. Autorul Adam Silvera a scos în evidență, prin această operă, liniștea pe care ți-o pot oferi persoanele potrivite în cele mai grele momente, atunci când simți nevoia de a te sprijini pe umărul cuiva.

Recomand această carte cititorilor care au dorința să se descotorosească de realitatea în care se simt inferiori, pierduți în propriile gânduri, derutați în luarea unor decizii frânte, îndurerați în urma lipsei celor dragi care ne fac viața mai bună cu un zâmbet, o privire dulce, o îmbrățișare fermă. Îi îndemn pe cititorii cu remușcări din trecut să pășească cu curaj în universul lui Griffin pentru a se înțelege pe sine și pentru a fi mândri de ei înșiși pentru toate luptele în care au ajuns învingători, lecturând astfel povestea unui adolescent cu suflet blând, străpuns de cioburi nemiloase.

Autorul Silvera este renumit și pentru alte opere, precum „**Amândoi mor la sfârșit**” și „**Primul care moare la sfârșit**” care evidențiază, la fel ca opera interpretată anterior, legătura strânsă dintre doi oameni, semnificativă potrivirii ca personalitate, dar și ca preferințe comune. Această idee stă la baza câtorva din scrierile sale, având ca rol principal marcarea destinului oamenilor care sunt meniți să fie împreună sau să se întâlnească la timpul potrivit. Prin urmare, operele sale veghează asupra realității, în cadrul socializării dintre persoanele cărora le este predestinat să se cunoască, să afle lucruri noi unele despre celelalte, să reflecte vorbe oneste, să lege o relație de prietenie bazată pe încredere, chiar dacă le este sortit să fie împreună numai pentru o perioadă scurtă de timp, din care doar amintirile rămân intacte, ținute cu grijă în suflet pentru tot restul vieții.

https://pixabay.com/photos/storm-human-s
Image by Engin Akyurt from Pixabay

Această carte, cunoscută sub titlul „**Trecutul e tot ce mi-ai lăsat**” mi-a transmis o multitudine de sentimente, numărându-se în mod evident tristețea, nostalgia și mândria. Consider că Griffin este un personaj curajos și puternic care, indiferent de situație, a reușit să facă față oricărui obstacol întâmpinat, iar acest fapt m-a făcut să fiu mândră nu doar de protagonistul operei, ci și de toți cei care nu se lasă demoralizați atât de ușor în fața unei probleme sau chiar mai multe, fiecare dintre ele având gradul propriu de dificultate. Nostalgia m-a cuprins în momentul în care am realizat faptul că mă regăsesc suficient în această operă literară încât să aibă un efect concret asupra viziunii mele în legătură cu modul prin care percepem cu chibzuință tot ceea ce ne înconjoară altfel față de cum obișnuiam să o facem înainte de intervenirea unui punct culminant copleșitor, catastrofic. În acest fel ajungem să avem o schimbare de caracter radicală, să înțelegem consecințele conviețuirii, să oferim mai multă atenție detaliilor mici, conversațiilor scurte, trecătoare, momentelor frumoase în care ne-am dori să se oprească timpul în loc, pentru a le retrăi la infinit, dar care sunt purtate departe de noi împotriva voinței noastre, precum frunzele uscate sunt duse lin de vântul mângâietor pe meleaguri necunoscute. Tristețea a fost copleșitoare în sufletul meu, cu

gândul la realizarea faptului că toată lumea trece prin momente dificile, însă partea bună este aceea că întotdeauna va exista o persoană sau chiar mai multe care ne vor fi alături mereu și ne vor consola, la fel ca Wade și Jackson care l-au ajutat la greu pe Griffin după durerea insuportabilă din pricina decesului cutremurător, nu doar pentru a ne elibera mintea de prea multe griji, ci și pentru a ne calma sufletul încolțit de un zid nesfârșit din cărămizi mărginite de melancolie și neliniște.

Pe parcursul acestei cărți au fost scene de suspans, acțiuni tensionante, printre care au existat și secvențe cu tentă morală din care putem învăța lucruri bune sau greșeli de care să ne ferim cât mai mult cu putință. Am învățat că trecutul are remușcări asupra noastră, oricât am încerca să le evităm, însă atunci când ești alături de persoana potrivită nimic nu doare la fel de tare precum te așteptai. Am avut impresii nesigure în legătură cu viitorul apropiat al lui Griffin, însă m-am bucurat, deoarece a avut în final puterea și voința de a lăsa trecutul în urmă, precum și amintirile pe care încerca în zadar să le uite. Pierderea prietenului său a fost dureroasă, dar, într-un final, toate cele întâmplate nu au dus decât la maturizarea și înțelepciunea personajului principal.

Am citit această carte într-un timp suficient de scurt, deoarece odată ce am început să mă las cuprinsă de conținutul poveștii, nu m-am putut abține să o scap din priviri, ținând cont de faptul că la fiecare pas dorința de cunoaștere era tot mai mare, iar atmosfera devenea din ce în ce mai agitată.

Fiecare intrigă și punct culminant mă conduceau tot mai adânc în poveste, simțind pe propria piele emoțiile și temerile protagonistului.

În concluzie, această operă literară conturează expresiv trecutul plin de bucurii, dar și de neplăceri care ne urmărește cu pași nostalgici până când prezentul hotărăște să lase totul în urma sa, unde îi este locul, însă unde a ezitat să rămână o perioadă mai îndelungată de timp. Din întreaga poveste reiese nevoia de timp pentru ca rănile cauzate să se vindece câtuși de puțin, contribuind, de asemenea, voința proprie și ajutorul acordat din partea persoanelor apropiate cu scopul de a avantaja procesul de uitare al momentelor delăsătoare. Cartea merită citită pentru autocunoaștere și dezvoltare datorită analizării și interpretării gândurilor, stărilor și emoțiilor, dar mai ales trăirilor protagonistului.

Florian Andra-Amalia, X A

Vijelia - o poveste

Clopoțelul anunța deja începutul orei, dar eu tot nu mă puteam hotărî ce carte să-mi aleg din bibliotecă. Era miercuri, 12 iunie, penultima săptămână de școală, și tocmai ce dădusem ultimul test la matematică pe clasa a XI-a, salvându-mi eroic media. Bucuroasă fiind de reușită, am pornit către bibliotecă pentru a-mi găsi următorul interes în materie de lectură. Cu școala ca și terminată, încă nu-mi venea să cred că aveam în sfârșit timp să mă cufund cu adevărat în lectură. Am intrat sfioasă în bibliotecă, ca într-un loc sacru, pe care, spre rușinea mea, nu-l mai vizitasem de prea multă vreme. Doamna bibliotecară m-a întâmpinat cu căldură, ca pe un prieten pe care nu-l mai văzuse de mult, și m-a îndemnat să-mi aleg o carte care să mă scoată din iureșul și graba vieții cotidiene, deoarece meritam puțină relaxare.

Față în față cu rafturile îmbietoare, la care nu mi-am permis nici măcar să visez în ultima perioadă, deoarece testele ajungeau deja la ordinea zilei, m-am descoperit profund indecisă. După câteva minute de căutări atente, sunetul clopoțelului m-a împins să iau o decizie rapidă. Descumpănită fiind de lipsa mea de perspicacitate, am ales „Vijelia” de Gabriel Garcia Márquez, pe de-o parte pentru că doar ce terminasem de citit „Ne vedem în august” de la același autor și îmi plăcuse mult, pe de altă parte pentru că părea scurtă, iar eu eram groaznic de obosită.

Așadar, faptul a fost împlinit și am plecat în grabă către clasă, nedorindu-mi să întârziu la ora de istorie, în timpul căreia firește că am citit pe furiș primele două pagini ale cărții, deoarece răbdarea nu este întodteauna punctul meu forte. Frenezia festivităților, o combinație haotică între colegi, prieteni, familie, profesori, manuale, pizza, buchete de flori și premii, m-a ținut la distanță de lectura mea intrigantă timp de mai bine de o săptămână. Prima zi de vacanță

se anunțase una simplă, fără planuri sau activități, ocazie pe care nu mi-am permis să o ratez, astfel răsfoind în sfârșit filele „Vijeliei”.

Am regăsit, încă din primele pagini ale cărții, aceeași atmosferă care se prefigura și în viața reală, o căldură copleșitoare, de parcă vara doar acum își intra în drepturi cu adevărat, alungând orice urmă de răcoare primăvăratică la care ne gândeam cu dor. Folosind un stil oratoric inedit, autorul prezintă povestea de viață a unei familii columbiene stabilite în orașul fictiv Macondo. Cele trei personaje principale: un copil, mama sa și un bătrân se găsesc la căpătâiul unui sinucigaș cu o istorie stranie, cu misiunea finală de a-l îngropa creștinește, în ciuda împotrivirii vădite a localnicilor. M-am descoperit captivată de realismul magic caracteristic lui Gabriel Garcia Márquez și de schimbările dese de perspectivă în istorisirea evenimentelor. Era ca și cum ambiguitatea cu care debutează nuvela începea să se risipească treptat, odată cu întoarcerea paginilor, oferind cititorului o perspectivă din ce în ce mai largă asupra motivului din spatele evenimentelor bizare din prezent. Ce ar fi putut face acel om sărman încât să stârnească o asemenea antipatie din partea vecinilor săi, chiar și după moarte? O nuvelă presărată cu elemente mistice, motive literare și superstiții tradiționale, „Vijelia” are puterea de a-și introduce cititorii într-o lume neobișnuită, plină de semnificație, transmițând totodată sentimentul că toate lucrurile sunt controlate de o putere supranaturală, căreia nu i te poți opune, sintaxă mărturisită de către bătrânul Aurelio Buendía în repetate rânduri de-a lungul operei. Fără să vreau, pentru o zi și jumătate, pot spune că am trăit mai mult în Macondo decât acasă, dorindu-mi să aflu istoria familiei colonelului pentru a înțelege evenimentele din prezent. Retrospectiva este redată prin metoda memoriei afective, nu atât prezentând o afecțiune pentru doctorul sinucigaș, ci pentru un timp de prosperitate, acum complet pierdut. Așa cum am învățat la ora de limba română că se întâmplă și în opera „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, timpul povestirii și timpul povestit ajung, pe parcurs, să se sincronizeze, iar firele narative reușesc să se întrepătrundă în sfârșit. Finalul este unul de eliberare, răul fiind acum învins, promisiunea ispășită și familia pregătită pentru un viitor mai bun.

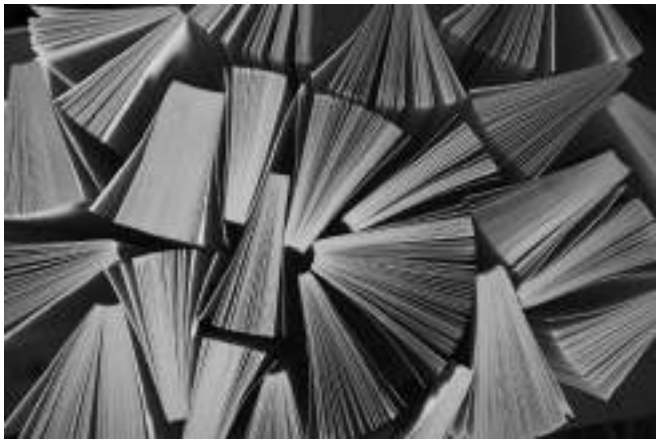
Trezită din reverie odată cu finalul destul de brusc al nuvelei, am descoperit înăuntrul meu dorința aproape nostalgică de a nu lepăda încă lumea fictivă în care deja mă regăseam și pe care o vedeam deja cu alți ochi. Am început astfel documentarea, căutând recenzii pe internet. Una din ele, care mi-a atras cu adevărat atenția, debuta cu fraza „Înainte, cu mult înainte, de acel Macondo pe care-l vom găsi în cartea *Un veac de singurătate*, a fost Macondo din *Vijelia*.”. Știam de opera cea mai premiată a lui Gabriel Garcia Márquez în primul rând de la doamna dirigintă, fiind cartea ei preferată, dar eram sigură că o aveam și eu acasă, undeva în biblioteca mamei. Vrând să mă conving de veridicitatea afirmației găsite, am început o căutare amplă printre rafturile grijuliu aranjate din camera de zi. Am descoperit opera într-un volum verde, detaliat cu miniaturi aurii, iar când am deschis-o am realizat nu numai faptul că, într-adevăr spațiul acțiunii este același, dar și că bătrânul personaj din „Vijelia”, colonelul Aureliano Buendía, este chiar primul personaj pe care îl întâlnim, în fața plutonului de execuție, în opera „Un veac de singurătate”.

Uimită de această continuitate a operelor, am tot respectul pentru Gabriel García Márquez, scriitor columbian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1982, pentru roman și proză scurtă, în care fantasticul și realul sunt combinate într-o lume liniștită, reflectând viața adevărată și conflictele unui continent. Operele acestuia sunt inedite, complexe și totodată originale, pătrunse de mister și introspecție, cu adevărat o comoară pentru orice cititor deschis să învețe despre culturi și vremuri îndepărtate, despre real și mistic și, prin toate acestea, despre sine însuși. Abia aștept să descopăr mai multe dintre operele acestui autor!

Rafa Mădălina, XII A

Hoțul de cărți de Markus Zusak

Markus Zusak este un scriitor australian, născut pe 23 iunie 1975 în Sydney Australia. Romanul său, „Hoțul de cărți”, publicat în anul 2005, a fost tradus în peste 40 de limbi și a devenit bestseller internațional, fiind vândute peste 20 de milioane de exemplare. Această carte a fost și adaptată într-un film cu același titlu în anul 2013.

Imagine de Mirko Stödter de la Pixabay

Romanul combină ficțiunea istorică cu o poveste emoționantă despre puterea cuvintelor. Situată în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, cartea explorează curajul, iubirea și umanitatea în cele mai întunecate vremuri. Este narată din perspectiva morții, un narator unic și sinistru, cunoscut ca un personaj negativ și întunecat, care insistă că și ea poate să fie „veselă”, dar în niciun caz nu poate să fie drăguță.

Titlul este unul reprezentativ și face referința la Liesel, personalul principal, o tânără care în mijlocul celui de Al Doilea Război Mondial ajunge să fure cărți. Furtul nu este doar o încălcare a legii, ci și o formă de rezistență împotriva regimului nazist, care încearcă să controleze cultura și informațiile arzând cărțile. Liesel fură cărțile pentru a le păstra în siguranță, ca să le poată împărtăși cu alții. Astfel „hoțul” simbolizează oamenii, care în vremuri grele se agață de cultură și de literatură pentru a supraviețui într-o lume cruntă.

Mesajul romanului „Hoțul de cărți” este că literatura și cuvintele au puterea de a aduce speranță și consolare în vremuri grele. Prin povestea lui Liesel, romanul arată cum cultura și iubirea pot ajuta oamenii să reziste în fața suferinței și a războiului. De asemenea, tema morții ne amintește de fragilitatea vieții, dar și de importanța legăturilor umane în fața tragediilor.

„Hoțul de cărți” de Markus Zusak urmărește povestea lui Liesel Meminger, o fetiță de nouă ani care trăiește în Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După moartea fratelui său și despărțirea de mama sa, Liesel este adoptată de familia Hubermann. Aceștia sunt Hans și Rosa Hubermann, doi oameni simpli, dar plini de dragoste și grijă pentru Liesel.

Hans Hubermann, tatăl adoptiv, este un bărbat blând, calm și iubitor, care o învață pe Liesel să citească, oferindu-i un refugiu în lumea cărților. El devine un sprijin esențial în viața ei, iar relația lor este una profundă și frumoasă. Rosa Hubermann, mama adoptivă, este mai severă și mai autoritară, dar în adâncul sufletului o iubește pe Liesel. Deși are o abordare mai dură, Rosa este foarte protectivă și face tot posibilul pentru a o proteja pe fetiță în vremurile dificile.

Pe măsură ce războiul avansează, familia Hubermann se confruntă cu tot mai multe pericole, dar rămân uniți și se sprijină reciproc. Liesel, cu ajutorul lor, descoperă puterea cuvintelor și a cărților, care devin pentru ea o sursă de speranță în mijlocul celor mai întunecate momente.

În „Hoțul de cărți”, un alt personaj important este Max Vandenburg, un evreu care se ascunde în subsolul familiei Hubermann pentru a scăpa de persecuțiile naziștilor. Max ajunge în casa lor datorită lui Hans Hubermann, care riscă mult pentru a-l proteja. Deși se află într-o situație extrem de periculoasă, Max găsește în familia Hubermann o mângâiere și un refugiu.

Max și Liesel dezvoltă o legătură puternică. El îi oferă ei nu doar protecție, ci îi devine

și un învățător și prieten, iar Liesel îl ajută să rămână viu, oferindu-i un motiv pentru a continua să lupte. În subsolul casei Hubermann, Max scrie o carte pentru Liesel, un dar de neprețuit care le adâncește legătura și simbolizează importanța cuvintelor în mijlocul grozăviilor războiului. Max simbolizează umanitatea în mijlocul unei perioade de dezastru, iar legătura cu Liesel este una dintre cele mai emoționante și profunde din roman.

Temele principale sun moartea, literatura, războiul, dragostea.

Moartea nu este doar un simplu martor al evenimentelor, ci o entitate care reflectă asupra condiției umane, asupra vieții, morții și a războiului. Tema morții este omniprezentă în întreaga poveste, nu doar în contextul războiului, ci și în pierderile personale ale personajelor. Moartea devine astfel un observator al suferinței, o prezență care însoțește umanitatea în fiecare clipă de doliu și dispariție

Image by Ri Butov from Pixabay

Cărțile joacă un rol esențial în viața lui Liesel.

Ele nu sunt doar simple obiecte, ci devin refugii, surse de putere, speranță și consolare, atât pentru ea, cât și pentru cei din jurul ei. Prin lectura și „furarea" cărților, Liesel reușește să evadeze din realitatea brutală a războiului și, totodată, să facă față durerii și pierderilor, folosind cuvintele ca un mijloc de alinare și înțelegere.

Războiul, în special cel de-al Doilea Război Mondial, formează cadrul în care se petrece întreaga poveste, având un impact profund asupra vieților personajelor. Prin intermediul lui Liesel și al altor victime, cititorul este martor al suferințelor și atrocităților comise de regimurile totalitare. Efectele războiului nu se limitează doar la pierderi fizice, ci modifică fundamental viața, relațiile și valorile umane.

Dragostea constituie o temă centrală a romanului, fiind prezentată sub multiple forme. Legătura dintre Liesel și familia ei adoptivă este esențială pentru dezvoltarea sa emoțională și pentru supraviețuirea în vremuri de război. Dragostea părintească, dar și prietenia, sunt explorate cu subtilitate și profunzime, subliniind importanța acestor relații în contextul adversităților trăite.

În concluzie, „*Hoțul de cărți"* de Markus Zusak este o lucrare profundă și emoționantă, care explorează teme esențiale ale condiției umane: puterea literaturii, impactul devastator al războiului, complexitatea dragostei și inevitabilitatea morții. Naratorul, Moartea, adaugă o dimensiune inedită și reflectivă, oferind o perspectivă unică asupra suferinței și speranței în mijlocul atrocităților războiului. Fiecare dintre temele abordate se împletește într-o poveste ce ne învață despre curajul de a trăi în ciuda adversităților, despre importanța relațiilor umane și despre cum cuvintele au puterea de a salva chiar și în cele mai întunecate momente. *Hoțul de cărți* este o lectură care rămâne în sufletul cititorului mult timp după ce pagina finală este întoarsă.

Vaida Iulia, IX A

I died

Longing for my death sentence,
To my cell I was devoted,
Paying for my evil existence,
Waiting for the pistol, loaded…

Loaded casket with empty promises,
Arranged in an odd number feature,
Dry tissues & overflowing glasses,
Perfect symphony, peaceful nature…

Nature didn't change its course,
Neither did animals nor people,
For I was just another corpse
In their reality, so evil…

Evil were my heartless crimes,
For I'd trapped my dreams
Under a life without rhymes,
Or rhymes made by machines…

Machines are what they've all become,
I longed for the rhyme and rhythm life,
And so, I died and was reborn,
To not pay for my sins in an afterlife…

Life after death made me belong,
Birthed by mother dusk,
Cared for by father dawn
And brought up by lust…

Lust for my melodic awakening,
All my blessings taken in,
On my soul, the lights are shining,
Sit back and let the show begin.

Lazin Ana, XII D

Mitul lui Sisif - idea absurdului în om

Albert Camus, una dintre figurile centrale ale absurdului, explorează în „Mitul lui Sisif" apărut în 1942 tema profundă a absurdului și a sensului vieții. Într-o lume în care evenimentele istorice și personale par adesea lipsite de logică și scop, Camus ridică întrebarea fundamentală: Cum ar trebui să trăiască omul într-un univers lipsit de sens?

Printr-o analiză filozofică pătrunzătoare, Camus examinează lupta omului cu absurditatea existenței și propune o soluție radicală: acceptarea și revolta. Eseul este împărțit inițial în patru părți:

- „Un raționament absurd"
- „Omul absurd"
- „Creația absurdă"
- „Mitul lui Sisif"

În anii următori acesta va mai adăuga si un apendice „Speranța și absurdul în opera lui Franz Kafka" în care Camus dezbate de ce Kafka eșuează ca scriitor al absurdului.

În continuare voi încerca să explic, din punctul meu de vedere, mesajul pe care a încercat să-l transmită prin „Mitul lui Sisif" și prin asociere cu aceasta și viziunea omului absurd.

1. **„Un raționament absurd"**

„Există o singură problemă filozofică cu adevărat serioasă: sinuciderea", prin aceasta primă frază Camus își pune în mâini misiunea de a explica dacă este posibil să trăiești într-o

viață fără sens. El subliniază că toate celelalte întrebări filozofice sunt secundare în comparație cu aceasta, deoarece

sinuciderea implică o acțiune finală și ireversibilă. Prin urmare, determinarea sensului vieții este de o importanță vitală și urgentă „dacă este adevărat, așa cum susține Nietzsche, că un filozof, pentru a merita respectul nostru, trebuie să predice prin exemplu, puteți aprecia importanța acelui răspuns, căci va preceda actul definitiv". Astfel, fiecare individ trebuie să își confrunte propria existență și să determine personal dacă viața merită sau nu să fie trăită. În centrul argumentului său, Camus explorează relația dintre sentimentul de absurd și dorința de moarte. El descrie absurdul ca „divorțul dintre om și viața sa, actorul și decorul său". El vede sinuciderea ca o mărturisire că viața este prea dificilă sau incomprehensibilă, argumentează împotriva utilizării speranței sau a altor forme de evaziune pentru a evita realitatea absurdului. El sugerează că „evitarea este jocul invariabil... speranța de o altă viață trebuie 'meritată' sau viclenia celor care trăiesc nu pentru viața însăși, ci pentru o mare idee care o va transcende" acceptarea absurdului fără a cădea în capcana speranțelor iluzorii este esențială pentru a trăi autentic.

Camus începe prin a sublinia că marile opere și sentimentele adânci au adesea semnificații care depășesc conștientizarea imediată. El afirmă că „perseverența unei porniri sau a unei repulsii într-un suflet se regăsește în anumite deprinderi de a face și de a gândi” și că „marile sentimente poartă în ele însele propriul lor univers, splendid sau mizerabil.” Așadar, sentimentele umane complexe formează lumi distincte și metafizici specifice, fiecare cu propria sa „atitudine a spiritului.” Unul dintre cele mai pregnante sentimente discutate de Camus este sentimentul absurdului, care poate lovi pe oricine, oriunde. „Sentimentul absurdității poate să-l izbească în față pe orice om, la orice colț de stradă.” Absurditatea se manifestă în momente de luciditate când individul se confruntă cu opacitatea și inumanitatea lumii. Camus descrie aceste momente ca pe o trezire bruscă, în care rutina zilnică devine subit lipsită de sens, declanșând întrebări existențiale profunde. Camus explorează și limitele cunoașterii umane, arătând că orice încercare de a înțelege pe deplin realitatea se lovește de paradoxuri și contradicții. „Oricare ar fi jocurile de cuvinte și acrobațiile logicii, a înțelege înseamnă, înainte de orice, a unifica. Dorința profundă a spiritului, chiar și în demersurile sale cele mai evoluate, se întâlnește cu sentimentul inconștient al omului în fața universului său: ea este exigență de familiaritate, sete de claritate.” Totuși, această dorință de claritate se lovește de imposibilitatea de a atinge o cunoaștere completă și definitivă.

Albert Camus explorează conceptul de sinucidere filosofică care constă drept răspuns al celui care încearca să distrugă imaginea absurdului prin religie sau spiritualism, folosită pentru a evapora paradoxurile aduse inițial la iveală de absurd și oferă exemple precum Tolstoi care s-a lăsat pradă fricii la bătrânețe de a recunoaște absurdurdul și a ajuns să-și renege operele scrise pe parcursul vieții. El sugerează că sensul trebuie creat prin experiențele și acțiunile individului, promovând ideea de a trăi cu pasiune și integritate, în ciuda inutilității obiective a vieții.

Autorul exprimă nevoia sa de a găsi o unitate și claritate în viață, în ciuda haosului și incertitudinii lumii înconjurătoare.Recunoaște imposibilitatea de a împăca setea de absolut și de unitate cu realitatea unei lumi care nu poate fi redusă la un principiu rațional și rezonabil. Camus explorează ideea că viața nu are un sens intrinsec și că absurdul este o parte inevitabilă a condiției umane. În fața absurdității, Camus propune revolta ca pe o poziție filozofică coerentă. Revolta este o confruntare perpetuă cu absurditatea și refuzul de a ceda resemnării. Contrar așteptărilor, Camus argumentează că sinuciderea nu este o soluție logică la absurd, ci un consimțământ la absurditate. Revolta, în schimb, este un refuz constant al morții și o confruntare cu viața absurdă. Acceptarea absurdității duce la o formă de libertate, unde omul nu mai trăiește pentru un scop sau pentru viitor, ci își găsește libertatea în prezent și în acțiune. Camus subliniază importanța de a accepta absurdul

fără resemnare, menținând revolta ca o atitudine constantă și vie.

2. „Omul absurd”

Albert Camus dezbate conceptul de absurd și temporalitatea umană. Omul absurd nu respinge eternitatea, dar nu acționează pentru ea, preferând curajul și judecata sa. Conștient de libertatea sa limitată și de propria mortalitate, își trăiește viața cu intensitate și autenticitate. El respinge moraliștii tradiționali, trăind fără nevoia de a justifica acțiunile sale în fața unei instanțe divine sau morale. În lumea absurdului, toate acțiunile sunt echivalente în consecințe, remușcarea fiind inutilă. Camus sugerează că valoarea unei vieți se măsoară prin luciditatea și autenticitatea trăirilor sale, nu prin aderența la norme etice. Prin urmare acesta va urma să dea exemplu de trei personaje absurde

- **Don Juan** - el nu este în căutarea unei iubiri perfecte sau totale, el iubește fiecare femeie cu aceeași intensitate, dar aceasta duce doar la dorința de repetare și nu la împlinire. Iubirea nu este suficientă pentru a face viața simplă și clară; cu cât iubim mai mult, cu atât viața devine mai absurdă. Pentru Don Juan, speranța într-o altă viață este zadarnică, iar ce contează este lungul șir de zile din viața prezentă. El simbolizează o etică a cantității, în contrast cu sfinții care caută calitatea. Acesta nu crede în sensul profund al lucrurilor și trăiește pentru acumularea de experiențe, nu pentru conservarea trecutului. Don Juan poate fi văzut ca un egoist, dar el reprezintă o formă de egoism conștient, care se bazează pe trăirea intensă și momentul prezent.
- **Actorul** - Hamlet folosește spectacolul pentru a prinde conștiința regelui, subliniind natura efemeră și fluctuantă a conștiinței umane, care trebuie prinsă în momente de revelație. Spectacolul oferă un mijloc de auto-reflecție și introspecție pentru spectator. El se mulțumește cu a admira spectacolul, în timp ce omul absurd dorește să trăiască și să experimenteze direct acele destine. Actorul devine o întruchipare a omului absurd, trăind multiple vieți într-un interval scurt. Actorul trăiește o glorie efemeră, fiind conștient de trecerea rapidă a timpului. Chiar și marile opere ale literaturii vor fi uitate în timp, subliniind că singura glorie autentică este cea trăită în prezent. Actorul reunește trupul și spiritul, exprimându-le simultan prin intermediul personajelor pe care le interpretează. Aceasta ilustrează contradicția absurdului, unde individul trăiește multiple vieți și experiențe într-un singur trup. Actorul trăiește multe vieți pe scenă, dar în final trebuie să moară atât pentru scenă, cât și pentru lume. El învață să se despartă de personajele sale și acceptă efemeritatea existenței.
- **Curceritorul** - subliniază că o cunoaștere profundă a unui lucru implică capacitatea de a-l exprima clar. Dacă cineva afirmă că știe ceva atât de bine încât nu poate să-l exprime, de fapt nu-l înțelege complet sau se complace în superficialitate. Cuceritorul subliniază că, pentru a fi complet, un om trebuie să aleagă între contemplare și acțiune. Acțiunea este preferată, deoarece cuceritorul vrea să se alinieze timpului său, nu veșniciei. Această alegere implică un angajament față de prezent și refuzul compromisurilor. El prețuiește fraternitatea, prietenia și claritatea gândirii, chiar dacă sunt efemere, relațiile umane, considerându-le singurul lux autentic în această lume vulnerabilă.

3. „Creația absurdă”

Camus discută despre ideea de absurditate a vieții și cum oamenii se confruntă și se împacă cu această absurditate prin diverse forme de angajament și creație. Oamenii pot continua să trăiască în absurditate datorită unui sentiment profund de fidelitate. Aceasta fidelitate îi ajută să își îndeplinească îndatoririle chiar și în circumstanțe aparent fără sens, cum ar fi războaiele stupide, fără a se simți în contradicție cu ei înșiși. Creația este o formă supremă de bucurie absurdă. Este un act de trăire dublă, în care omul își menține conștiința și își fixează aventurile. Arta este o modalitate de a exprima și de a trăi absurdul lumii, fără a căuta o evadare din el. Omul absurd nu caută să explice și să rezolve absurdul, ci să-l simtă și să-l descrie. Totul începe cu o indiferență clarvăzătoare. Opera de artă devine o expresie a acestei gândiri, fiind o dramă a

inteligenței care se resemnează să nu fie decât o inteligență ordonatoare.

În „Jurnalul unui scriitor”, Dostoievski descrie raționamentul „sinuciderii logice”, unde deznădăjduitul ajunge la concluzia că în lipsa credinței în nemurire, existența este o absurditate perfectă, conducând la auto-condamnarea vieții și naturii. Kirilov, din „Demonii”, ilustrează sinuciderea logică la un nivel superior, pregătindu-și moartea în numele unei idei și afirmându-și libertatea. Kirilov crede că dacă Dumnezeu nu există, el însuși devine dumnezeu, iar sinuciderea sa este un act de nesupunere și afirmare a libertății. Deși sinuciderea lui Kirilov este logică, există o contradicție în a părăsi această lume după cucerirea libertății. El își vede moartea ca un sacrificiu pedagogic pentru a arăta oamenilor calea regală a libertății supreme. Sinuciderea este o temă absurdă în operele lui Dostoievski, reflectând lupta între disperare și căutarea sensului. Personaje precum Stavroghin și Ivan Karamazov explorează și ele logica absurdului, punând în practică adevărurile absurde în viața lor. Deși operele lui Dostoievski pun problema absurdului, ele oferă un răspuns existențialist și creștin, ancorat în credința în viața viitoare. Autorul demonstrează că, deși personajele sale explorează absurdul, el însuși alege să creadă în nemurire și divinitate.

5. **„Mitul lui Sisif”**

Mitul lui Sisif spune povestea unui rege care a reușit să scape de moarte de două ori prin abilitatea de ai păcăli pe zei, iar aceștia pentru al pedepsi pe Sisif l-au pus să rostogolească o stâncă până în vârful unui munte, doar ca aceasta să cadă mereu înapoi. Această muncă zadarnică simbolizează absurditatea existenței umane. Tragedia lui Sisif vine din conștientizarea inutilității muncii sale. Totuși, acest lucru îi aduce și o formă de victorie asupra destinului său, deoarece își acceptă condiția. Efortul lui Sisif este asemănat cu viața de zi cu zi a oamenilor, care adesea se confruntă cu sarcini repetitive și absurde. Sisif devine simbolul omului modern, care se luptă cu absurditatea existenței. Deși Sisif pare să ducă o viață plină de suferință, există o bucurie tăcută în acceptarea destinului său. Lupta însăși, fără un scop final, este ceea ce dă sens vieții sale. La final, Sisif ne învață să ne asumăm destinul și să găsim bucurie în munca noastră, oricât de absurdă ar părea, prin conștientizarea și acceptarea absurdității putem depăși orice destin. Fericirea vine din lupta continuă, nu din rezultatul ei.

Camus a ales titlul „Mitul lui Sisif” pentru a sublinia ideea centrală a cărții, lupta omului cu absurditatea existenței. Alegerea acestui mit ilustrează cum, prin acceptarea și conștientizarea absurdului, putem găsi sens și fericire în propria noastră existență. Sisif devine astfel un erou al absurdului, învățându-ne să trăim cu bucurie în ciuda absurdității vieții.

5. „Speranța și absurdul în opera lui Franz Kafka”

Opera lui Kafka necesită multiple lecturi pentru a fi înțeleasă profund. Lucrările sale sunt pline de simboluri care rezistă unei interpretări simple. Utilizarea simbolurilor de către Kafka prezintă provocări în traducere și interpretare. Simbolurile sugerează mai mult decât intenția conștientă a autorului. Camus vede opera lui Kafka ca întruchipând absurdul, ilustrând paradoxurile existenței umane prin cotidian și bizar. În Procesul, Joseph K. reprezintă omul modern prins într-un sistem de justiție de neînțeles, reflectând lupta împotriva unui univers indiferent. Lucrările lui Kafka juxtapun viața de zi cu zi cu evenimente suprarealiste, amplificând absurdul existenței. Personajele sale acceptă circumstanțe bizare cu o normalitate tulburătoare. Deși universul lui Kafka pare sumbru și închis, Camus identifică o speranță subtilă, sugerând o căutare a sensului sau a grației în ciuda absurdului.

Camus susține că introducerea speranței și a potențialului pentru transcendență în operele lui Kafka contrazice absurdismul pur, care îmbrățișează un univers lipsit de sens sau scop superior. El consideră că Kafka eșuează ca absurdist deoarece lucrările sale sugerează speranță și potențială mântuire, subminând principiile filozofiei absurde, care resping orice sens inerent al

universului. Deși Procesul pune întrebări existențiale fără a oferi răspunsuri, Castelul sugerează o rezoluție prin acceptare, indicând o trecere de la absurdism la existențialism, aceste doua opere completându-se, formând un singur mesaj. Simbolurile la Kafka nu sunt doar ambigue, ci și multifațetate, permițând diverse interpretări. Ele pot reprezenta aspecte sociale, psihologice sau metafizice, oferind o perspectivă complexă asupra realității, aici având exemplul semnificației transformării protagonistului lui, metamorfoză care poate să fie văzută atât ca o schimbare a curentului social, cât si ceva mai intim indicând problemele pe care le avea autorului cu familia sa. Kafka utilizează detalii din viața de zi cu zi pentru a accentua absurdul, prezentând un contrast puternic între normalitatea aparentă și situațiile absurde în care se regăsesc personajele. Relația personajelor cu autoritatea este centrală în opera lui Kafka. Birocrația sufocantă și sistemele opresive reflectă neliniștea și alienarea individului în fața unor forțe de neînțeles.

În final, Mitul lui Sisif oferă o perspectivă asupra vieții, în care omul se eliberează de povara trecutului și a viitorului, trăind pe deplin în prezent. Astfel, el își asumă propriile decizii și sentimente, trăind pentru satisfacția personală și găsind sens în efortul cotidian.

Surse bibliografice:
https://www.actualidadliteratura.com/ro/el-mito-de-sisifo-albert-camus/#google_vignette
https://www.observatorcultural.ro/articol/absurdul-care-ne-macina/
https://www.libris.ro/mitul-lui-sisif-eseu-despre-absurd-albert-camus-POL978-973-46-8143-3--p13303675.html
https://www.espressofilosofic.ro/filosofie-a-religiei/albert-camus-si-sinuciderea-filosofica/

Chiș Alesiu, XC

Frica

În umbra serii, pașii se sting,
pereții murmură gânduri uitate.
Respirația tremură, se frânge,
în aerul greu de tăceri apăsate.

Ochi invizibili pândesc din colțuri,
străzi fără chip se îndoaie sub pași.
Ceva nedefinit pândește aproape,
dar n-are nume, nici glas, nici oraș.

Frica se-mprăștie lin prin vene,
ca un fum rece ce nu se destramă.
Se-agită în piept, se zbate-n pleoape,
dar nimeni n-o vede, nimeni n-o cheamă.

Și totuși rămâne, tăcută, prezentă,
purtată de umbre, hrănită de timp.

— Unde se ascunde el?
Gândești în sinea ta,
dar mintea ta te minte,
ca și bătut de viață
se stinge în vâltoarea cetii
figura familiară a unei poveri uitate.

Se uită la mine
și eu la ea.
Are același chip monstruos, fără vlagă.
Ochii îmi spun că nu este nimic în fața
mea, dar e degeaba,
și îmi râde fără să zic o glumă,
apoi trage cu un foc fără fum
și timpanele-mi zguduie.

Chiș Alesiu, XI C

Însemnări din subterană. Moment didactic imaginar

1. Introducere:

- Întrebarea de început:

Care dintre voi a simțit vreodată că are o opinie diferită față de toată lumea? Sau că o alegere pe care a făcut-o nu a avut nicio logică, dar părea corectă în acel moment? Ei bine, exact despre asta este vorba în romanul lui Dostoievski, „Însemnări din subterană".

2. Context despre roman:

- *Ce credeți că ar simboliza o „subterană" în viața unei persoane? Cum arată „subterana" voastră?*

- <u>Răspuns din carte:</u>

❖ „Subterana" naratorului personaj este locul în care acesta se izolează, fugind de societate și de ipocrizia ei. El spune:

„Mă aflu în subterană pentru că sunt incapabil să mă împac cu lumea exterioară. Subterana este refugiul meu, dar și o închisoare a minții mele."

❖ **Pentru narator**, subterana simbolizează lupta sa cu propria natură și cu dorința de a se opune normelor sociale.

Ce trebuie să știți despre carte:

- Scris în 1864, „Însemnări din subterană" este considerat primul roman existențialist. Naratorul este un fost funcționar public, care își analizează viața și gândurile dintr-o „subterană" metaforică.

Romanul este format din două părți:

- Prima parte este un manifest al nemulțumirii sale față de raționalism și societate.
- A doua parte este o poveste personală, în care naratorul își analizează experiențele și contradicțiile.

3. Fun facts despre Feodor Dostoievski:

- *<u>Întrebare pentru public:</u>*

Credeți că literatura este influențată de viața autorilor?

❖ **Dostoievski spune:**

„Suferința este singura sursă a conștiinței. Omul care nu suferă nu știe ce înseamnă să fii viu."

❖ Această perspectivă este influențată de propria experiență a lui Dostoievski, care a transformat traumele personale în literatură profundă.

Unicitatea lui Dostoievski:

- A fost un jucător compulsiv, pierzând adesea bani în cazinouri. (Despre aceste momente are și un roman intitulat „Dublul")
- A fost condamnat la moarte în 1849 pentru conspirație, dar execuția sa a fost oprită în ultimul moment – un eveniment care i-a schimbat complet perspectiva asupra vieții.
- A scris „Însemnări din subterană" într-un moment de criză financiară și personală, ceea ce se reflectă în pesimismul romanului.

4. Elemente unice ale romanului:

- Natura umană, explicată diferit:

- Naratorul consideră că rațiunea este doar o parte din ecuația umană. Dorințele noastre, chiar și cele iraționale, sunt esențiale pentru ceea ce suntem.
- ***Exemplu din carte**:*
  - ❖ **<u>Episodul cu Liza</u>**, în care naratorul oscilează între dorința de a o iubi și nevoia de a-i dovedi că el este superior, arată cât de contradictorii sunt sentimentele oamenilor.
    - o *<u>Întrebare pentru public:</u>*

Ați avut vreodată o relație sau o situație în care ați simțit că gândiți una, dar simțiți altceva? Cum ați gestionat acest conflict?

- <u>Răspuns din carte:</u>

  În episodul cu Liza, naratorul se confruntă exact cu această dilemă:

  „Am vrut să-i arăt cât de josnică este, dar în același timp am simțit ceva pentru ea… O uram pentru puterea ei de a mă face să mă simt vulnerabil."
- Naratorul își folosește rațiunea pentru a o manipula pe Liza, dar regretă mai târziu că nu a ales sinceritatea și iubirea adevărată.

5. Tema centrală – pune în evidență contradicțiile umane:

- Naratorul este omul care știe că este irațional și totuși nu poate schimba asta. De ce? Pentru că, în ciuda rațiunii, dorințele și emoțiile sunt ceea ce ne face cu adevărat umani.
  - o *<u>Întrebare pentru public:</u>*

De ce credeți că ne dorim uneori lucruri care știm că ne fac rău? Este aceasta o trăsătură definitorie a ființei umane?

- Naratorul explică această trăsătură:

  „Omul iubește să distrugă, să-și afirme voința, chiar și împotriva propriului interes. Este mai important să aleagă singur, decât să fie condus de o logică impusă."
- Aceasta este natura umană: dorința de a-și exprima libertatea, chiar dacă aceasta duce la autodistrugere.

6. Încheiere

- o *Credeți că omul poate trăi doar rațional? Sau suntem inevitabil prinși între dorințele noastre iraționale și ceea ce gândim că ar fi corect? Gândiți-vă la asta, pentru că poate răspunsul este în voi, nu în subterană…*

<u>Răspunsul naratorului:</u>

„Rațiunea singură nu poate cuprinde întreaga natură umană. Oamenii nu sunt mașini; ei sunt ghidați de capricii, pasiuni și dorințe – chiar dacă asta îi duce împotriva rațiunii."

- ❖ Astfel, el arată că natura umană este în mod inevitabil contradictorie.

7. Mesaj pentru public:

Dacă doriți să explorați adâncimile psihologiei umane și să vă confruntați cu propriile contradicții, „Însemnări din subterană" este o lectură obligatorie. Este o invitație de a coborî în propriile subterane și de a vă înțelege mai bine.

Mocodean Antonia, XI D

„Istoria secretă” de Donna Tartt. Interpretare din perspectiva tragediei antice (fragmente)

„Pe munte se topea zăpada, iar Bunny era mort deja de câteva săptămâni; și abia atunci am început să realizăm gravitatea situației în care ne aflam”.

Spre deosebire de alte cărți, cartea aceasta începe cu dezvăluirea momentului culminant al scrierii. Încă de la începutul romanului, înainte ca personajele să se cunoască, soarta lor este pecetluită, neavând posibilitatea de a o preveni, ci doar a se apropia, minut cu minut, de ea.

Source: pixabay open source

„Istoria secretă” de Donna Tartt este un roman care dezbate pericolul depărtării de societate în favoarea trăirii în lumea dorită, în acest caz una inspirată de Grecia Antică.

Cartea este narată la persoana I, de către personajul principal, Richard Papen, și este confesiunea unei crime și a contextului în care a fost comisă. Richard Papen, un tânăr din nordul Californiei, participă la un curs de doi ani de greacă veche, cu speranța ca, după terminarea acestuia, să urmeze o facultate de medicină și să devină doctor. Din păcate, facultatea de medicină nu a fost făcută pentru el, într-un final renunțând la ea și îndreptându-se spre materii de profil uman, la Hampden College din Vermont. Acolo, după puțin efort, reușește să intre într-un grup select de elevi care studiază greaca veche. Sub influența noului anturaj se depărtează de realitate și de cei din jur, trăind, alături de micuțul grup, într-o lume izolată, idealizată, inspirată de Grecia Antică. Cu toate că tinerii erau atrași de lumea Greciei antice, interesul lor este în special trezit de către un ritual dionisiac. Sub influența acestui ritual, ceilalți membri ai clubului comit acțiuni care vor avea un puternic impact asupra vieții lor și care îi va bântui pe tot parcursul scrierii.

Deși cartea are acțiune, menită să țină cititorul atent, ea se concentrează pe caracterizarea și crearea unor portrete ale personajelor, prin perspectiva subiectivă a naratorului. Grupul principal pe care povestea este axată e format din șase tineri:

Richard Papen, naratorul, este cea mai nouă adiție a cercului restrâns de tineri uniți de către iubirea pentru limbi străine și literatură. Acesta provine dintr-o familie cu un venit decent, nicidecum mare, dar vrea să trăiască viața sofisticată pe care restul prietenilor săi și-o permit, ei provenind din familii înstărite. Richard este ușor de manipulat, fiind adânc impresionat de noul grup și dorind să se integreze în el cu orice preț, uneori ascunzând lucruri care îi pot pune viața în pericol.

Henry Winters ar putea fi considerat liderul grupului. Este cel mai inteligent, dar și cel mai depărtat de societate. Vorbește o mulțime de limbi străine, scrie în jurnalul său în latină și citează diferite opere literare cu fiecare ocazie. Acesta dă dovadă de grijă față de protagonist în diferite situații, chiar salvându-i viața o dată, dar aflăm pe parcursul scrierii că tot ceea ce face, face cu un motiv, în special pentru binele său. Comportamentul lui este aproape lipsit de empatie, existând doar mici licăriri de vinovăție care sunt înghițite de diferite scheme urzite în umbră. Banii săi numeroși

îi dădeau posibilitatea de a părea un filantrop, dar și de a ascunde faptele sale. Soarta sa este una asociată cu cea a eroilor greci, dorind să evoce o aură de legendă cu orice preț.

Edmund Corcoran, cunoscut sub numele de Bunny, este considerat cel mai prietenos din grup, fiind chiar primul care îl acceptă pe narator. Este singurul care are prieteni în afara cercului restrâns, inclusiv o iubită. Cu toate acestea, din cauza modului în care a crescut, pentru cei din clasa sa pare a fi grosolan și nerafinat.

Charles Macauley este fratele geamăn al Camillei Macauley și este un alcoolic. Această problemă este accentuată de evenimentele prin care trece, iar personalitatea sa trece de la una prietenoasă și grijulie, la una paranoică și violentă, mai ales către sora sa, Camilla.

Camilla Macauley este singura femeie din grup, dar și sora geamănă a lui Charles. lucru care stârnește sentimente de adorație și iubire în inimile a trei tineri din cercul lor de prieteni, îngreunându-i interacțiunile cu ei.

Francis Abernathy este ultimul tânăr din club, provenit dintr-o familie cu bani, dar având o mama tânără, care l-a născut la vârsta de șaptesprezece ani. Deși este deștept, lenea îl împiedică să-și atingă potențialul.

Deși nu este un personaj principal, sau parte din grup, Julian Morrow trebuie menționat pentru importanța pe care o are în modul în care cei șase studenți percep viața. El este profesorul de limba greacă și mentorul lor. De asemenea, participă și la izolarea tinerilor de restul facultății, insistând ca toate cursurile lor să fie predate de el. Trecutul său este misterios și exagerat presupunându-se faptul că se cunoaște cu diferite figuri literare ale secolului, dar și cu regi și regine. Este o figură paternă pentru Henry, iar aprobarea sa contează enorm pentru erudit.

Deși majoritatea problemelor derivă din dorința de a nu-și înfrunta consecințele acțiunilor, cauza lor adevărată și a întregului episod dramatic cuprins de către Donna Tartt în scriere este influența pe care Julian o are asupra elevilor. Vulnerabilitatea lor emoțională, cauzată în mare parte de viețile lor familiale nesatisfăcătoare, îi face susceptibili să caute o figură paternă în profesor. Pentru a-l impresiona și a-i câștiga afecțiunea îl ascultă cu atenție, încercând să implementeze modul său de gândire în viața lor. Cu toate că profesorul predică despre o viață idilică concentrată pe idealurile grecești, viața sa este slab conturată, nefiind indicat faptul că trăiește ceea ce îndeamnă indirect elevii să trăiască accentuând caracterul dual și manipulativ al personajului, care îi împinge, conștient sau inconștient, pe tineri să comită acte ilegale și să-și abandoneze rațiunea prin modul în care le vorbește și le explică fără a și-o pierde el însuși.

Una dintre temele centrale ale cărții este dorința de a scăpa de sinele conștient, neacceptarea condiției umane provocându-le chinuri. Această asiprație provocată de către profesorul lor este idolatrizată și înfrumusețată prin diferite imagini artistice menite să trezească interesul elevilor în citatul următor: „Aceasta, de fapt, este o idee de origine greacă, și una foarte profundă! Frumusețea este teroare. În fața a orice numim frumusețe tremurăm și ce poate fi mai frumos și mai emoționant pentru un suflet grec sau un suflet ca al nostru, decât să piardă complet controlul? Să rupi lanțurile existenței de o clipă, să zdruncini accidentul sinelui muritor... Să fii complet liber! Desigur unii sunt capabili să se elibereze de aceste patimi distructive într-o manieră mult mai vulgară și mai puțin eficientă. Dar cât de înălțător este să te eliberezi dintr-o singură lovitură! Să cânți, să urli, să dansezi desculț în pădure în toiul nopții, fără conștiința morții, asemenea unui animal!”.

Pot să afirm cu toată încrederea că această carte mi-a plăcut. Mereu am fost atrasă de orice carte care conturează ideea unui cerc de prieteni care studiază materii provocatoare. Personajele sunt foarte bine conturate, create în așa fel încât până termini cartea să-ți devină cel puțin antipatice. Modul în care acțiunea este descrisă de către narator nu se potrivește cu ceea ce el surprinde, defectul său fatal venindu-ne de hac. Deși îmi plac cărțile cu

acțiune, le prefer pe cele care disecă subtil pe fiecare pagină personaje, acțiunile servind ca mijloace de caracterizare. Nu sunt o fană a romanțelor, dar cât timp poveștile amoroase servesc ca modalitate de a cunoaște mai bine personajele sau sunt cireașa de pe tort, nu tortul, le apreciez. E greu să-ți alegi un personaj preferat, deoarece toți sunt plini de defecte marcante, dar cu toate acestea, pot să apreciez inteligența pe care o posedă. Sunt niște intelectuali care își depășesc limitele în speranța de a ajunge eroi tragici. Cartea conține teme marcante ca abuzul, cruzimea, sexismul, discriminarea, drogurile, alcoolul, crima și altele, care servesc la conștientizarea faptului că o persoană care le manifestă devine antipatică.

La început nu m-am putut apuca de carte. Citeam câteva pagini și deveneam plictisită, deoarece nu se întâmpla nimic deosebit. Cu cât înaintam în carte și începeam să cunosc personajele și să doresc să aflu mai multe despre ele, observam cât de plăcută este lecturarea ei, la final neputând să o las din mâna.

Cartea Donnei Tartt ar putea trezi interesul multor cititori. Are crimă și suspans, investigații și interogatorii pe care fanii cărților thriller le-ar iubi. Totodată, are și puțină dragoste, de multe ori toxică, care te ține vigilent la ceea ce s-ar putea întâmpla între personaje. Nesiguranța legată de alegerea persoanei cu care Camilla va decide să întrețină o relație amoroasă va fi pe placul iubitorilor de romanțe. Fanii narațiunilor care implică componente din mitologia greacă vor fi captivați de reinterpretarea unei tragedii, dar și de modul ingenios și subtil în care autoarea încorporează aspecte ale acestui folclor prin aluzii și evenimente. Dacă nu îți place să interpretezi și apoi să reinterpretezi totul, poți citi de asemenea această carte, fiincă are sens dacă este văzută în adâncime, dar și mai superficial. Analizând tot felul de mici detalii a căror importanță o realizezi doar în momentele cheie, deschizi o fereastră spre o parte mai întunecată, dar mai interesantă a cărții prin aglomerarea de idei și trăiri ascunse sub vălul cuvintelor.

În concluzie, „Istoria secretă” de Donna Tartt este un roman scris ca o tragedie greacă postmodernă care prezintă consecințele privirii lumii nu așa cum este, ci așa cum o dorim, prin intermediul unui grup de tineri care își distrug viețile încercând.

Pop Irina, X A

Bear in mind

His mother killed by a hunter,
His father trapped in a zoo,
His sister died of hunger,
His brother shot by you.

The wild spark is gone,
As is his will to live,
He has to daily perform,
Till' there's no more to give.

Where's the little happy cub,
Searching for his mama bear?
He was hit out with a club,
Brought to the circus affair.

The woman hits him with a whip
Till he learns how to twirl,
And if he happens to trip,
She gives him a strong hurl.

Spectators enjoy the show,
Tears of laughter in their eyes,
Without getting to know
How the performer cries.

To this day, he is still there,
At the circus, you can find
Him giving himself, bare,
Bear in mind.

Lazin Ana, XII D

Mulțumesc,

„E timpul. A venit timpul și s-a scurs nisipul din clepsidra acestui capitol, așa că mă bucur pentru tot ce a fost, pentru tot ce s-a simțit și pentru tot ce a mirosit a viață, a pulbere de tinerețe. Ce repede trec anii și ce lungi sunt unele clipe! Multă frumusețe poate dăinui în secundele adunate la un loc, dar câtă frică există în bătăile unor ceasuri! A fost mult, a fost cu multe, a fost intens, a fost cu teamă și curaj, a fost cu iubire autentică sub toate formele ei, iar la final a fost cu un sincer „mulțumesc”! Universul ia forme diverse, microuniversul nostru ia toate nuanțele și singura constantă e că noi ne aflăm în centrul lui. Noi, oamenii suntem protagoniștii propriei vieți, fiecare pentru viața lui cu experiențele sale, cu bucuriile și durerile personale, cu sentimentele și întrebările lui, crezând ca luna și soarele răsar și apun în funcție de el. Totuși, povestea oricăruia e doar una din milioanele de povești cu început și sfârșit, cu bine și rău. E doar istoria unui om precum alții care s-a căutat, pierzându-se de mii de ori.”

Încheiam astfel ultimele rânduri ale capitolului, când am fost întreruptă de portarul de la intrare. Probabil, urma să se închidă restaurantul, iar pierdusem noțiunea timpului, mă mustram în gând. Ce aș mai fi stat aici, pe această terasă sub cerul atât de închis la culoare și plin de stele, în liniște! Cât tânjisem după liniște, încât nu remarcasem că toți ceilalți oameni plecaseră!

Portarul destul de curios, în ciuda orei târzii la care ne aflam se apropie de mine doritor de conversație:

- Domnișoara, s-a întunecat, noi trebuie să închidem. Totuși, dacă îmi permiteți să vă pun o întrebare. Sper că nu e nepotrivită! V-am văzut în ultimele ore, stand nemișcată la masă cu laptopul în față, cu ce vă ocupați? Păreați foarte concentrată!

- Scriam încheierea unui capitol din cartea mea, îi răspunsesem eu cu o urmă de melancolie în glas, parcă dorind să împărtășesc cu cineva tot ce aveam în suflet.

- Înțeleg! Mă gândeam eu ca era ceva important! N-am mai întâlnit până acum un scriitor, mă bucur să vă cunosc, îmi mărturisise cu entuziasm în glas.

Simțeam că ar vrea să- mi pună mai multe întrebări. Se pare că în ciuda aparenței era un om cu o parte sensibilă, mă gândeam eu. Nu că ar fi avut capitolul meu mare profunzime și semnificație pentru un străin, dar mă tenta ideea de a- i da mai multe detalii.

Continuă el:

- Dacă nu vă e cu supărare, mă întrebam despre ce e capitolul pe care l-ați scris?

- E despre viață, mă gândeam cum aș putea să continui pentru a fi cât mai clară. E despre viața personajului principal, despre o etapă din drumul ei. Abordează diverse subiecte de la sensul vieții, la carieră, la tinerețe, până la iubire.

Source: pixabay open source
Imagine de Duncan Dao de la Pixabay

- Cum e această protagonistă? Știți eu sunt orb și nu o să vă pot citi vreodată cartea, așa că dacă ați vrea să mai stați să- mi povestiți, mi-ar face mare plăcere. Mai ales ca vă văd și pe dumneavoastră incapabilă încă de a vă desprinde capitol, țineți cu atâta drag laptopul în brațe!

Nici nu observasem că aveam în laptopul în mâini. Omul acesta era orb?! Cum de fusese angajat ca portar? Aveam acum eu multe curiozități, dar părea atât de dornic să asculte, așa ca am început:

- Protagonista e ca toți ceilalți oameni, nu v-aș putea spune că are ceva special ce alții nu au. Dacă e să fiu sinceră, cu dumneata cred că și acest aspect mi s- a părut fascinant de abordat. Faptul că toți oamenii au aceeași dorință, trăiesc vieți atât de diferite unii de alții, au parte de experiențe diferite uneori, dar vor același lucru. Știți, cred că toate deciziile și alegerile pe care ființele umane le fac au la bază această dorință a lor de a fi iubiți. Spre exemplu, sunt oameni care își doresc pe plan material foarte mult, alții își doresc faimă sau statut social, alții se straduie să aibă rezultate școlare excepționale, sunt cei care lucrează

mult la aspectul lor fizic, alții își găsesc diverse îndeletniciri considerate „la modă”, ajung la diverse vicii, alții își exersează umorul, alții citesc foarte mult sau practică un sport de performanță.

- Mă scuzați, dar nu înțeleg ce au toate acestea în comun. Care e asemănarea între a avea vicii, a tânji după faimă și în a face performanță în ceva, a citi mult sau în a avea rezultate școlare excepționale?

- Toate pornesc de la aceeași nevoie a oamenilor și anume aceea de a fi iubiți. Dacă faci performanță într-un domeniu oamenii vor veni către tine pentru ca tu ai multe cunoștințe ce le-ar fi utile, te vor admira, respecta și unii vor ajunge să te iubească, dacă vei avea un statut social sau bunuri materiale oamenii vor veni către tine pentru a-i ajuta sub diverse forme, dacă vei avea un fizic asemănător cu modelele considerate frumoase oamenii vor veni către tine, dorindu-și să fie înconjurați de oameni pe care-i văd aproape de „perfecțiunea” promovată în online. Totuși, chiar și viciile îi apropie pe oameni unii de alții mai ales pe tineri. Astfel, sub mijloace atât de diferite, noi căutăm același lucru.

- Să spunem că înțeleg, dar atragi oameni diferiți, adică cei interesați de cultură sunt diferiți față de cei care au vicii. Nu?

- Într-adevăr, putem privi și astfel lucrurile, dar nu neapărat. Nu există o regulă, totul ține de context și alegere. De aceea, protagonista noastră a învățat o lecție foarte importantă în acest capitol și anume că orice fel de judecată ar face nu e corectă, pentru că viața nu se împarte în alb și negru.

- Dar de ce toate persoanele sunt dispuse să facă orice pentru acest sentiment? Nu înțeleg!

- Imaginează-ți un om care nu e iubit de nimeni, nu a fost iubit de nimeni niciodată. Ți-l poți imagina? Eu, sper să nu existe. Totuși, dacă ți-l imaginezi ai putea să realizezi ceva. O ființă umană care nu a fost iubită niciodată e o ființă umană care simte că nu contează și când cineva simte asta înseamnă ca nu se simte viu sau vie. Pentru a simți cu adevărat ca există, omul trebuie să se simtă iubit măcar de o persoană sau cel puțin un individ la un moment dat să-l fii iubit, doar așa poate să se simtă real, altfel ajunge să fie precum o fantomă cu inimă și respirație.

- Aici intervine de cele mai multe ori familia. Toți ne naștem din doi oameni care în general ne iubesc.

- De aceea, se spune că părinții sunt darul fiecărui suflet venit pe pământ. Să existe două ființe umane care te iubesc o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp e felul Lui Dumnezeu de a ne spune că suntem reali, ca avem un sens și o semnificație.

- Totuși, personajul tău ce a învățat despre iubirea amoroasă? Are durata de valabilitate?

- A realizat că noi numim iubire de cele mai multe ori sentimente și stări care nu sunt iubire. Îndrăgostirea, atașamentul, pasiunea, chimia și conexiunea nu sunt iubire. Sunt frumoase, te marchează mai mult sau mai puțin, dar au termen de valabilitate. Când iubești pe cineva amoros sau nu, e ceva ce nu trece chiar dacă relația se termină din diverse motive. Iubirea poate să se transforme într- un fel de drag care se păstrează și dacă nu vei mai întâlni vreodată acea persoană. Când ajungi la dragoste cunoști foarte bine ființa aceea dincolo de fizic și măști sociale, mentalitate, există o cunoaștere profundă, aș spune chiar sufletească și simți dragoste față de ea, nu față de ceea ce face ea sau de felul în care te face să te simți.

- Și dacă e iubire, cum adică să nu se mai întâlnească vreodată?

- Vezi tu, protagonista noastră a învățat și a acceptat, după mult timp în care a fost foarte încăpățânată cu privire la acest subiect, că uneori, în viață nu rămâi cu cei pe care-i iubești mai mult, ci cu cei cu care ai context comun și cu cei care pot să-ți îndeplinească în prezent nevoile emoționale și cărora tu le poți îndeplini nevoile. Poate sună dur pentru cineva idealist, dar viața nu e chiar ca în basme.

- Știu ce spui! Totuși, când iubești un om cum să nu-i poți îndeplini nevoile emoționale?

- Vorbim despre „iubirea” unor oameni, oamenii sunt ființe imperfecte, limitate, care nu oferă o dragoste „perfectă” pentru ca nu pot, iar acele inegalități ale dragostei lor pot determina cuvinte, contexte care ajung să fie decisive pentru legăturile lor. Mai apoi, vine frica, orgoliul și timpul care trece și totul se transformă în „prea târziu “.

- Și atunci relațiile unde e iubire, care rezistă, cum o fac?

- Care e probabilitatea? Aș spune că pe lângă acest sentiment și efortul reciproc, aspectul decisiv vine din context, din acele inegalități ale imperfecțiunii vieții care eu cred ca sunt stabilite de Cel care e mai sus decât noi, de Dumnezeu, sincer.

- Nu crezi în liberul arbitru?

- Cred in liberul arbitru al omului, cred ca noi alegem cum reacționăm la orice fel de situație și în funcție de acest lucru cândva vom da socoteală, dar cred că sunt situații care nu depind de noi cu care ne confruntăm pur și simplu, la unele intervenim și noi și putem schimba direcția, iar la altele nu. Noi avem libertatea de a face, spune și simți orice, dar nu fără consecințe.

- Protagonista a iubit?

- Nu ai idee cât a iubit, a iubit toată frumusețea vieții. De la oameni, la emoții, la artă, la cuvinte. A iubit atât de mult, încât un prieten de-al ei i-a spus într-o zi când treceau pe lângă un câmp cu maci pe care ea îi privea cu toată bucuria posibilă, că nu a mai întâlnit o ființă cu atâta dragoste în ea. Uneori, a iubit atât de mult, încât a durut-o. Totuși, nu-ți imagina ca a fost perfectă în capitulul ei. A fost și rea și egoistă și impulsivă.

- A avut, la final, regrete?

- Nu, regrete nu a avut, pentru că a făcut mereu tot ce a putut, a dat tot ce a avut mai bun în toate palierele vieții ei. Deși, clar că a făcut și multe greșeli, mai mult nu a putut, nu a știut, nu a fost în stare să facă în clipele trecute. Cred că asta e calitatea ei principală luptă până la capăt, nu abandonează decât atunci când și-a epuizat toate resursele. E genul de om „până la sfârșit”.

- Vorbești de ea de parcă nu ar fi avut chiar un drum ușor?

- A avut un drum mai ușor decât unii, dar mai greu decât alții, dar cred că în calea ei i-au fost testate de multe ori limitele și au obligat-o să fie înțeleaptă și responsabilă.

- Povestește-mi, un moment transformator pentru ea …

- O răscruce pentru ea a fost atunci când tatăl ei a fost între viață și moarte. Acele clipe au făcut-o să fie pusă față în față cu cele mai mari temeri, dar părintele ei a supraviețuit și încet încet a început să fie mai bine. Atunci a înțeles că orice eșec profesional, dezamăgire amoroasă sau în prietenie, nedreptate umana, situații grele sunt nimic în comparație cu a nu-l mai vedea niciodată pe omul care i-a dat viață, pe omul care a învățat-o să vadă lucrurile dincolo de aparență, pe primul ei mentor în materie de gândire, pe singurul bărbat care a iubit-o necondiționat.

- Au dezamăgit-o mulți oameni? Așa mi-o descrii ca un om care nu prea dezamăgește oameni, ci mai degrabă îi face să se simtă speciali.

- Nu-mi place să vorbesc de cantitate, mi se pare un aspect mult prea relativ. A fost dezamăgită pentru că și-a permis să aibă așteptări și a avut așteptări pentru că a pus suflet în anumite legături interumane. Totuși, nu e omul de care să te apropii în profunzime ușor, puțini dintre cei cu care a vorbit o cunosc în profunzime. E genul de om care primește greu un om în sufletul său, în universul ei, dar pe cei care îi primește îi prețuiește mult, foarte mult. Își protejează cu mare grijă acel imperiu sufletesc al ei, astfel încât oamenii din afară lui nu o pot răni decât superficial, nu au putere să-i facă rău cu adevărat.

- Să înțeleg că majoritatea persoanelor, necunoscându-o cu adevărat o judecau greșit?

- Unii da și cred că în acest capitol de multe ori a fost judecată, percepută greșit, sigur sunt și alte persoane care trec prin acest lucru, dar la ea contextul a fost de o astfel de natură încât a fost nevoită de multe ori să fie rece și să pună limite clare.

- De ce prejudecata s-a lovit cel mai des?

- De faptul că e „arogantă”, în sensul acesta au fost majoritatea preconcepțiilor.

- Ce nu suporta la oameni?

- Răutatea, lipsa empatiei, acel egoism ce-l face pe om să-și piardă „umanitatea”. Însă și ea a lucrat mult la ea pe tot parcursul acestui capitol, zi de zi, să fie un o versiune mai bună, un om mai bun, fiindcă noi toții oameni avem tendința a de a fi răzbunători, răi, invidioși, superficiali, egocentrici, falși, să e lăsăm conduși de instincte.

- A cunoscut oameni care au inspirat-o?

- Mulți, foarte mulți, lângă care s-a simțit atât de mică, mă refer ca și calitate umană. A întâlnit oameni care au învățat-o despre prietenia adevărată și astfel a realizat că nici ea nu era o prietenă suficient de bună. A întâlnit mulți oameni mai buni ca ea, oameni care au făcut-o să se simtă responsabilă pentru tot binele pe care l-a primit și obligată ca mai departe să ajute și ea, așa cum și ea a fost ajutată. Sunt oameni care la finalul capitolului nu au mai fost lângă ea, dar datorită cărora a reușit să construiască tot

ce a construit și care au contribuit la visul ei, la drumul ei. Sunt alții care și la finalul capitolului o țineau de mână și se bucurau împreună cu ea că li s-au intersectat capitolele.

- Înseamnă că ceea ce a devenit să datorează multora, au avut un impact asupra ei multe personaje din capitol. Mi se pare foarte împăcată cu toate experiențele.

Source: pixabay open source

- Da, chiar e. Cumva și-a găsit echilibrul, a înțeles că nu trebuie să te lupți cu viața, că nu aduce nici un beneficiu să-ți iei din energie să distrugi orice, chiar și ceva negativ, ci e mai bine să-ți dedici timp să construiești lucruri de valoare, pentru că în această lume mereu va exista și rău important e să fie suficient bine, încât să umbrească răul. O lecție valoroasă a fost pentru ea să nu răspundă „urâtului" cu „urât", să-l lase să treacă și când se va uita în oglindă acela să-și vadă singur micimea și să se schimbe, fiind rușinat.

- Profesional cum a fost?

- Și-a îndeplinit dorințele pas cu pas, a demontat pe rând fiecare lucru care i s-a spus că nu-i va reuși. Și-a arătat sieși ca se poate, pentru a le da și altora încredere că se poate. E omul reprezentiv pentru expresia „Poți să fii cine vrei să fii, nu contează de unde pornești, ci cât de mult îți dorești". Ea e cine vrea să fie, a reușit să fie exact cum se visa, când se uita în oglindă și nu-i plăcea ce vedea. Așa ca oricine poate, chiar oricine, în adâncul nostru autentic știm exact cine suntem cu adevărat, să lăsăm să iasă acel „eu" în evidență și toate se vor aranja, pentru că Dumnezeu aceia vrea să fim, eu așa consider. A avut un capitol plin de binecuvântări, de minuni, de bucăți de viață de Rai, de clipe de euforie în care se simțea, atingând norii. Fata aceasta a aflat cine e și ce vrea, ce poate și ce nu poate, care-i sunt valorile.

- Ce a ajutat-o pe protagonistă?

- A ajutat-o curajul, ambiția și emoția, dar foarte mult a ajuta-o și tot ce-i insuflaseră părinții, credința, conștientizarea limitării umane și plecarea genunchilor când nu găsea răspunsuri, dar și când le descoperea, cred că au menținut-o în lumină.

- Dar frică nu a avut?

- A avut pe parcursul capitolului și chiar și la final, fiindcă orice capitol nou se scrie având mii de gânduri, semne de întrebări, insecurități și o dorință de a reveni la capitolul anterior pe care-l știi, care te păstrează în zona de confort. Totuși, nu o frică mare, nepotrivită. Fata consideră că scopul vieții e ca dacă dimineața următoare nu se mai trezește să-i nu-i fie frică fiindcă și-a trăit povestea pe pământ cum a știut mai bine și mai frumos, iar dacă se trezește să nu-i fie frică de viață, de ce a lăsat în urmă în seara anterioară sau de oameni, de experiențe cu care s-ar putea confrunta.

- Frustrare a simțit? A fost supusă nedreptății?

- Desigur, sincer, chiar a avut multe frustrări în unele clipe și nu înțelegea oamenii care, deși puteau face bine și nu aveau nimic de pierdut, nu-l făceau și unii chiar făceau rău. Nu putea concepe „de ce?" „De ce unii sunt așa de închiși la minte?" Idealismul ei de multe ori a fost rănit de faptul că i se făceau nedreptăți, dar a învățat că nu sunt despre ea, ci despre acei oameni. Fiecare dintre noi ne definim prin ceea ce alegem să facem sau să nu facem. Puterea unui om se stabilește în funcție de câți oameni a reușit să ridice, de câte vieți a reușit cu adevărat să îmbunătățească. Totuși, a avut răbdare și când logic nu părea că mai avea sens să aibă, pentru că nu părea că mai există șanse, dar ea și-a urmat inima, simțămintele și se pare că a ales corect. Au apărut oameni care i-au redat speranța, pentru ca, vezi tu, dorințele ei erau curate, indiferent de judecata din jur, iar Dumnezeu știa acest aspect.

- Ce i-a fost cel mai greu să spună?

- „Asta e". Nu a vrut mult timp să spună această expresie în fața nimănui, deși era nevoită în mai multe contexte. Se încăpățâna că mereu trebuie să mai existe o soluție, nu putea să lase viața să-și urmeze cursul firesc.

- Au fost oameni sau situații pe care la începutul capitolului îi privea sau le privea într-un fel, iar la finalul capitolului în alt fel?

- Da, mulți și multe. La începutul capitolului, credea că unele aspecte superficiale, frivole ar face-o fericită, iar după ce le-a trăit și-a dat seama că nu aveau valoare. La început, admira oameni pe care la finalul capitolului îi vedea lipsiți de conținut, pentru că alegeau să fie așa. Cred că i-a luat timp să facă diferența cu adevărat între imitațiile sclipitoare și aurul veritabil și să aibă curajul de a spune în fața mulțimii orbite de sclipirea imitațiilor că aurul e cel de calitate și cel pe care ea îl alege.

- Sunt întâmplări din acest capitol pe care nu mi le vei povesti?

- Da, sunt multe pe care le voi omite, dar care pentru protagonistă au fost foarte importante. Au fost oameni care au ținut-o de mână la momente de răscruce din viața ei și care i-au schimbat perspectiva, chiar dacă doar pentru câteva zile, în țări sau orașe diferite.

Imagine de Milena Mazurek de la Pixabay

Pe unele persoane le-a lăsat să plece pentru că nu le-a iubit și nu voia să le rănească, iar pe altele le-a lăsat să plece pentru că le-a iubit suficient de mult încât nu voia să insiste să-i ofere ceva ceea ce ele nu simțeau natural. Pe unii oameni și azi, la finalul capitolului, îi ține în brațe și le este recunoscătoare pentru că au fost și sunt.

Dacă ai o poveste bună și un om care să asculte te poți considera o persoană fericită, mă gândeam eu și am continuat cu un:

- Mulțumesc!

Tănăselea Carina, XII D

Lumina de la bec

Nimeni nu-ți va spune adevărul …
Nu va veni să-ți deschidă drumul niciun curcubeu,
Iubirea nu va ateriza din vata pe băț,
Iar razele de soare nu-ți vor lumina inima.
Nimic nu a fost să fie de basm,
Oamenii nu vor iubi în loc de a urî
Chiar și tu ai înțeles la stele să nu speri,
Când vei visa că lumea va pieri.
Viața va fi și gri, iar tu vei fi și nefericit.
Atât să transmiți că finalul nu va fi cel dorit
Oricât de mult te-ai fi străduit
Șansa omului pe pământ a murit.

Lacrimile nu vor curăța sufletul rănit,
Iar timpul îți va fura tot ce va putea
Fără a-ți da șansa să schimbi ce-ți doreai,
Când neîmplinirile te vor ține închis.
„Zâne din povești și prinți pe cai albi” rămân doar invenții …
Pentru cei ce nu cunosc realitatea lumii,
Cei cu idealuri vor fi zdrobiți
De bolovanii celor iubiți.
Totul se va falsifica și murdări cu tumultul
Care nu va ierta nimic bun,
Din universul celor cu pietre în piept
A căror lumină rămâne doar cea de la bec.

Tănăselea Carina, XII D

Falsificarea alegerilor din 19 noiembrie 1946 și
Revolta anticomunistă de la Podul Someșului de la Dej

La 6 martie 1945 a început o nouă perioadă în istoria României, perioadă care a durat 45 de ani. Opinia publică, de atunci, credea că noua formulă politică va fi de durată scurtă pentru că „Vin americanii!“ și „Occidentul nu ne lasă!“. Pentru a diminua această ostilitate, guvernanții au restaurat rapid administrația românească în nord-vestul Transilvaniei, prezentată ca un gest generos din partea Uniunii Sovietice.

Județul Someș și orașul Dej au revenit la administrație românească. În anii grei, de tranziție spre un nou regim politic, totalitar, după un război lung și devastator[1], județul Someș a fost condus de prefecții: dr. Buda Valentin în perioada 19 aprilie 1945 -18 august 1945; Ioan Foia în perioada 3 septembrie 1945-12 februarie 1946 și dr. Gheorghe I. Neamțu în perioada 1946-1949. Numit prin decret regal, a îndeplinit și funcția de președinte a Comitetului executiv al Comitetului Provizoriu al județului Someș. Primarul orașului Dej, după 13 martie 1945, a fost Alexandru Coroiu; acesta avea pentru anul 1945, un buget întocmit *cu cea mai mare precauție, fiind prevăzute cheltuieli obligatorii și absolut necesare*[2].

Planul sovietic de a introduce un regim de democrație populară își urma cursul: prima etapă, aceea a instaurării unui guvern servil fusese îndeplinită, urma a doua etapă: alegerile care trebuiau să dea câștig comuniștilor. Pentru campania electorală, Gheorghe Gheorghiu-Dej a cerut lui Vîșinski un miliard de lei, însă oricum, nimeni nu putea să-și schimbe opinia la vederea unui afiș sau la citirea unui manifest[3]. Avantajați de sprijinul administrației și de prezența Armatei Roșii, comuniștii au pregătit alegerile. Autorităților locale li s-a cerut prin ordine și adrese ale Prefecturii județului Someș și ale Inspectoratului Regional de Poliție Cluj să determine populația locală să fie loială Armatei Roșii, *față de care să manifeste amiciție*. În paralel au fost organizate diferite activități și ceremonii pentru a câștiga electoratul local, și a face cunoscuți liderii comuniști. Aceste acțiuni erau desfășurate de Comisia de Presă și Propagandă, extrem de activă în anul 1946. Manifestațiile se desfășurau în piața centrală a Dejului (azi Piața Bobâlna) unde a fost improvizată o tribună oficială mobilată cu lozinci comuniste, cu portretele liderilor și cu drapelele celor două țări „prietene” România și Uniunea Sovietică. Pentru mobilizarea unui număr cât mai mare de participanți, mai ales tineri, se constituiau comitete de inițiativă la nivelul celor șapte plăși și a notariatelor formate din pretori, membri ai consiliilor politice, notari, șefi de post, preoți, învățători și alții. La fiecare două luni, până la alegerile din noiembrie, la Dej s-a organizat câte o manifestație procomunistă. În martie 1946 s-a sărbătorit împlinirea unui an de la formarea guvernului dr. Petru Groza; la 1 mai 1946 s-au organizat manifestații dedicate zilei muncii; în 29 iunie au fost înmânate țăranilor actele de proprietate pe baza reformei agrare; în 23 august s-a sărbătorit întoarcerea armatelor împotriva trupelor hitleristo-hortiste; iar la 20 noiembrie, „Ziua prieteniei romano-sovietice”[4], încheia șirul „zilelor fericite” ale locuitorilor orașului Dej și a județului Someș. Ce îi aștepta după acestea? Din cadrul acestor manifestări, ne oprim asupra celei din 29 iunie, ziua Sfinților Apostoli Petru și Pavel, aleasă special pentru a aduce în piața centrală a Dejului cât mai mulți oameni. Într-un cadru oficial, mai rar întâlnit într-un oraș de provincie, erau prezente la tribună mari oficialități ale epocii, nu mai puțin de patru miniștri, membri ai guvernului Petru Groza 1: Gheorghe Gheorghiu-Dej, ministrul Comunicațiilor Publice; Romulus Zăroni, ministrul Agriculturii și domeniilor; Ștefan Voitec, ministrul Educației Naționale și Mihail Ralea, ministrul Artelor (până în august 1946). În prezența mulțimii adunate din toate satele și comunele județului, au fost înmânate țăranilor titlurile de proprietate[5] care, în realitate erau doar simple foi propagandistice, menite a-i ademeni pe țărani în plasa comunistă.

În paralel cu aceste acțiuni propagandistice, s-a desfășurat o adevărată teroare din partea Serviciului Județean de Securitate Someș unde se afla Nicolae Briceag, unul dintre cei mai odioși

---

[1] Contribuția României la înfrângerea Germaniei naziste a fost de 538.536 de militari.

[2] Arhiva Primăriei Municipiului Dej, Raport despre evoluția administrației, nr. 5718, din 2 august 1945.

[3] Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*, Univers Enciclopedic, București, 2002, p. 440.

[4] DJAN Cluj, Fond Prefectura județului Someș, Ordinul Prefectului, nr. 4114 din 27 aprilie 1946.

[5] DJAN Cluj, Fond Prefectura județului Someș, Ordinul Prefectului, nr. 5180/1, din 24 iunie 1946.

şefi ai Serviciului de Securitate a Poporului, de mai târziu, asupra liderilor Partidelor politice din opoziţie, mai ales asupra liderilor Partidului Naţional Ţărănesc şi a candidaţilor acestuia, deoarece PNŢ se bucura de simpatia cea mai mare în judeţul Someş. Starea de confuzie generală şi de opresiune creată în judeţ înainte de desfăşurarea alegerilor, este redată foarte elocvent de „Nota" aflată în dosarul confiscat al lui Ghiţă Pop, atunci când a fost arestat, în dimineaţa zilei de 27 noiembrie 1945 în gara din Cluj[6]. După acţiunea îndreptată împotriva lui Haţieganu în 22 aprilie 1946 (a doua zi de Paşti) acesta a anunţat în data de 26 aprilie, că nu va mai participa la lucrările guvernului până la descoperirea şi pedepsirea agresorilor săi. Această criză de guvern s-a suprapus, în perioada următoare, cu două mari evenimente care au radicalizat şi mai mult scena politică românească: pe plan intern, procesul mareşalului Antonescu şi colaboratorii, iar pe plan diplomatic, Consiliul miniştrilor de externe au definitivat problema frontierelor.

În vederea asigurării câştigării alegerilor, guvernul Groza a modificat la 15 iulie 1946, legea electorală care desfiinţa Senatul transformând Parlamentul într-o adunare unicamerală şi lărgea votul universal prin includerea în rândul celor cu drept de vot a femeilor, militarilor şi magistraţilor, de la 21 de ani în sus. De asemenea, se desfiinţa „prima electorală" introdusă în 1926, mandatele repartizându-se în funcţie de numărul de voturi obţinut de fiecare grupare politică. Conform art. 7 din lege se interzicea „duşmanilor poporului", elementelor „fasciste, hitleriste, legionare" celor care au ocupat „funcţii de răspundere" în aparatul de stat în timpul dictaturii antonesciene, care au cerut să lupte „voluntar împotriva Naţiunilor Unite", celor „epuraţi din aparatul de stat după 23 august", dreptul de a alege şi de a fi aleşi[7].

Dintr-un raport al secţiei de propagandă al Comitetului central executiv al Blocului Partidelor Democratice (BPD), rezultă că, la 5 octombrie, erau pregătiţi în şcoli speciale ale PCR un număr de 200000 de electori. Aceştia au intrat în secţiile de votare preluând conducerea alegerilor perfect instruiţi asupra a ceea ce aveau de făcut[8]. Pregătirea alegerilor parlamentare a fost foarte bine organizată, conform principiului lui Stalin: „Nu contează cine şi cum votează, ci important este cine numără voturile"[9]. Românii, după alegeri se întrebau: „Ce ne facem frăţioare, am votat ochiul şi a ieşit soare?"[10]. În acest spirit, au fost tipărite buletine de vot, fără a avea pe listă Partidul Naţional Ţărănesc şi Partidul Naţional Liberal; preşedinţii birourilor electorale au fost numiţi numai comunişti; un număr mare de cărţi de alegător nu au fost înmânate; s-au eliberat cărţi de alegători pe numele unor persoane decedate sau a minorilor, sau cu nume fictive; pe listele de votanţi nu se găseau simpatizanţii opoziţiei; unele urne de vot conţineau deja buletine ştampilate, fiind falsificate; secţiile de votare au fost instalate în locuri greu accesibile şi, nu în ultimul rând, în localurile unde se aflau secţiile de votare se aflau soldaţi sau bande subversive înarmate. Neregulile legate de organizarea alegerilor erau atât de evidente încât nu mai surprind: în judeţul Someş, la fel ca şi în Sibiu, Severin, Dâmboviţa,Cluj, Ialomiţa, Năsăud, Bihor, echipe de bătăuşi au împiedicat accesul membrilor Partidului Naţional Liberal, Partidului Naţional Ţărănesc şi Partidului Social Democrat Independent în incinta tribunalelor unde trebuiau depuse candidaturile; candidaţii, membri simpatizaţi ai partidelor au fost atacaţi la domiciliu, în hoteluri, la întruniri sau în incinta tribunalelor; în judeţele Botoşani, Ialomiţa, Cluj, Someş au fost confecţionate urne duble din ordinul Ministerului de Interne[11].

În perioada ianuarie-decembrie 1946 au avut loc agresiuni criminale la Arad, Timişoara, Vânju Mare (Turnu Severin), Craiova, Turnu Măgurele, Piteşti, Târgovişte, Constanţa, Bacău, Dej, Cluj, Sibiu, Cugir, Suceava. Serghei Kavtaradze ambasadorul sovietic a găsit soluţia: inversarea rezultatelor. Lucreţiu Pătrăşcanu a dat dispoziţie preşedinţilor Birourilor electorale să refacă Procesele verbale iar aceia care nu vor, să se prezinte la Ministerul de Justiţie.

Judeţul Someş era o miză mare pentru ambele grupări politice adverse: comuniştii organizaţi în Blocul Partidelor Democratice (BPD), din 17 iunie 1946, nu puteau pierde oraşul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, iar partidele istorice (PNŢ şi PNL), care erau foarte bine susţinute de locuitorii judeţului, veneau în faţa alegătorilor cu candidaţi puternici. Buletinele de vot cuprindeau listele candidaţilor celor opt partide politice înscrise în cursa electorală. Pe prima pagină se

---

[6] Şerban Madgearu, *Ghiţă Pop un condamnat public în arhivele serviciilor secrete*, Editura Paideia, Bucureşti, 1998, p. 12.

[7] Ioan Scurtu, *Istoria Partidului Naţional Ţărănesc*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1994, p. 442.

[8] Florin Constantiniu, *op.cit.*, p. 440.

[9] Ioan Scurtu, *op. cit.*, p. 447.

[10] Constantin Scorpan, *Istoria României*, Editura Nemira 1997, p. 22.

[11] *Liberalul*, 18 noiembrie 1946.

aflau patru partide politice iar pe a doua pagină alte patru partide. Prima grupare aflată pe buletin era BPD iar pe verso, în spatele BPD-ului, se afla PNŢ. Atunci când dejenii şi ceilalţi cetăţeni din judeţ au votat, au primit, în unele cazuri, ştampile pe care era inscripţionat TATOV (inversul cuvântului VOTAT). În acest fel, cei care aplicau ştampila în chenarul cu PNŢ, votau de fapt pentru BPD. Hârtia buletinelor de vot sugativa şi tuşul cu inscripţia VOTAT se imprima pe verso în chenarul formaţiunii BPD. Locuitorii judeţului Someş, printre care şi dejenii aveau de ales următorii candidaţi, înscrişi pe buletinele de vot, din partea PNŢ-Maniu: Gheorghe Popp, dr. Casiu Pop, Dr. Anton Ionel Mureşan, dr. Axente Agrieşan, Ioan Ionescu; din partea BPD: Vasile Vaida, Ion Dimoflache, Grigore Botu, Grigore Popescu, Marin Teodorescu; din partea PNŢ- Alexandrescu: Octav V. Petrescu, Nicolae Petreanu, Ioan Suciu, Vasile Pintea, Ermina Oprişan; din partea PNL-Brătianu: dr. Aurel Mărgineanu, Atanasiu Motogna, preot Ioan Moisă, Viorica Mănescu, ing. Ioan Bogdan; din partea Uniunii Patriotice Maghiare: Ferdinand Czikő, Attila Kezo, Gheorghe Papp, d-na dr. Lenard Balint născ. Sofalvy Ida, Ştefan Erdei[12]. În MO 188/1946, au fost publicate listele cu cele 80 de semne electorale alocate diferitelor grupări politice, pentru alegerile din noiembrie 1946. Nu toate formaţiunile aveau acoperire la nivel naţional şi din această cauză, ele nu pot fi identificate cu certitudine[13]. Alţi candidaţi din judeţul Someş au fost: Dumitru Moldovan, Ioan Vereş, Anton Man, Octavian Papiu, Eugen Ungur; Petru Roşca, Ioan Mărginean, Samoilă Horvath, Ioan Toma, Francisc Kruppa; Gavril Mureşan, Dumitru Ittu, Petre Nisipeanu, Ludovic Albert, Dionisie Dezzö[14].

Din 21 iunie 1946 Congresul organizaţiei Partidului Naţional Ţărănesc din judeţul Someş, l-a ales preşedinte pe Ghiţă Pop (Gheorghe Popp) fost ministru, membru marcant al PNŢ- Maniu şi consilier al acestuia, cap de listă la alegerile din judeţul Someş[15]. Organizaţia judeţeană PNŢ Someş era formată din Ghiţă Popp, preşedinte; Iuliu Micşa, vicepreşedinte; Cuiu Ion, vicepreşedinte; Valer Pop, secretar şi Oliver Beldean la organizaţia de tineret.

În anul 1946, Aurel Ungur era secretarul organizaţiei PCR din judeţul Someş şi unul dintre principalii organizatori ai alegerilor din judeţ. În mod tradiţional, judeţul Someş era fief electorat ţărănist. În cursul anului 1946 Aurel Ungur relata că a fost învăţat să susţină o campanie electorală de succes de către Ioan Bunea, fiul singurului deputat de Someş pe care PNL l-a avut vreodată în citadela ţărănistă a Someşului[16]. Ziua de 19 noiembrie 1946, ziua primelor alegeri „democratice” de după război a fost extrem de agitată şi plină de abuzuri, pe întreg judeţul Someş. La Dej, în această zi, delegaţii PNŢ, PNL şi PSDI- Titel Petrescu (Partidul Social Democrat Independent-Titel Petrescu) nu au fost lăsaţi să intre în secţiile de votare, voturile au fost „numărate” sub ameninţarea cu arma, iar populaţia intimidată.

Pe baza unor mărturii şi a unor declaraţii de protest despre modul cum s-au desfăşurat alegerile, putem reconstitui o parte a acelei zile în judeţul Someş şi a următoarelor, în care populaţia a încercat prin declaraţii sau protest violent să conteste rezultatul votului. Comuna Căşeiu a votat într-o secţie amenajată într-o şcoală din Dej, lângă staţia CFR, pentru o mai bună supraveghere din partea poliţiei. În dimineaţa zilei de 19 noiembrie, delegatul partidelor PNL, PNŢ şi PDI, Ioan Cosma, însoţit de ţărani, simpatizanţi ai PNŢ, nu au fost lăsaţi să intre în secţia de votare.Pe parcursul zilei s-au lipit afişe electorale ţărăniste şi comuniste şi au apărut polemici pentru că reprezentanţii BPD rupeau afişele opozanţilor. Agentul de siguranţă Iuliu Isac ar fi afirmat, într-un schimb de replici: *Azi e ziua voastră! Mâine vine ziua noastră!*[17].

În satul Chiuieşti, ţăranii nu erau preocupaţi de politică. În anul 1946 preotul greco-catolic Atanasie Georgiu şi doi învăţători tineri, Văsa Ioan şi Mărincean Ion, au făcut o susţinută campanie electorală pentru Iuliu Maniu printre ţărani şi elevi şi aproape tot satul a votat cu „ochiul”. Despre Petru Groza, deşi era în fruntea guvernului, se zicea că *ne pune la*

[12] Buletin de vot din 1946, aflat în colecţia prof. Viorel Lăcătuş.

[13] ***Comisia prezidenţială pentru analiza dictaturii comuniste din România, Raport Final, coord. Vladimir Tismăneanu, Bucureşti, 2006, p. 133, nota 2.

[14] Buletin de vot din 1946, aflat în colecţia prof. Viorel Lăcătuş.

[15] La procesul intentat fruntaşilor ţărăniştii, Iuliu Maniu a declarat despre Ghiţă Pop: este un om de o erudiţie excepţională, de o profundă judecată şi un temperament cald…unul din consilierii mei cei mai apropiaţi. (poianasarata 3x.ro/SITE/ghitapopp.htm, site-ul a fost accesat în 6 februarie 2014, ora 19:30).

[16] Istoria comunismului.blogspot.ro/2006-07-01-archive.htlm, site-ul a fost accesat în 13 februarie 2014, ora 12.

[17] Magdalena Vaida, *Rebeliunea de la Dej- 45 de ani de la revolta anticomunistă a ţăranilor de pe Valea Someşului* în *Gazeta Someşană*, an II, nr.18, noiembrie 1991, p. 7.

cazan şi că *va lua pământul la colhoz*[18]. Aici, urnele sigilate aduse de la Dej aveau introduse 1500 de voturi. Comisia electorală din comună, dându-şi seama de încercarea de fraudare, a golit urnele cu buletinele falsificate şi procesul electoral ar fi trebuit să se desfăşoare normal, cu buletinele de vot oficiale. Pe parcursul zilei şi aici au fost împărţite afişe comuniste, de către Vasile Vaida din Câţcău (viitor prim secretar la Cluj) însă localnicii le-au călcat în picioare iar copiii au rupt de pe stâlpii caselor afişele comuniste şi au lipit afişe ale Partidului Naţional Ţărănesc. Pe parcursul zilei, secţia de vot a fost închisă pentru o perioadă de timp iar legăturile cu exteriorul au fost întrerupte: telefonul care asigura legătura cu centrul zonal Dej nu funcţiona iar din podurile care legau Chiuieşti-ul şi satele Măgoaja şi Valea Leurzii au fost luate scânduri, până a doua zi dimineaţa, pentru a nu se putea trece pe ele. Dimineaţa, în 20 noiembrie, a sosit un camion cu ,,militari ", care au fost luaţi ca atare de săteni şi au dus urnele cu voturi la Dej, liniştindu-i pe sătenii care scandau *Armata şi regele!*[19].

Pentru plasa Ileanda, aflată în judeţul Someş, s-a organizat secţia de votare în Ciumeni, localitate aflată peste Someş, unde se putea ajunge doar pe un pod plutitor şi la periferia circumscripţiei electorale. Primarul din comuna Vima Mică, le-a spus ţăranilor cu două zile înainte de alegeri, în 17 noiembrie, că o femeie poate vota pentru mai multe femei, cu ştiinţa comisiei electorale. Drumul spre secţia Ciumeni a fost periculos, podul plutitor era pe punctul de a se scufunda din cauza numărului mare de ţărani care l-au traversat. Unii dintre ei au căzut în Someş, alţii au crezut că-l pot trece prin apă, erau să se înece şi abia au fost salvaţi în ultimul moment cu o barcă. După acest incident, unii alegători s-au întors acasă, fără să-şi mai dea votul. În cadrul secţiei de votare, mulţi nu se găseau pe listele de vot iar unii ţărani aveau certificatele de alegatori falsificate. Lista de votare pentru judeţul Someş a fost în aşa fel întocmită încât ţăranii s-au încurcat, neştiind unde sunt semnele partidelor din opoziţie. Unora dintre alegători li s-a indicat unde să pună ştampila de vot sau li s-a arătat numai prima foaie unde se afla BPD. Notarul secţiei, Nitrea Dumitru a votat personal în numele mai multor săteni. Preşedintele secţiei de votare Ciumeni a fost maiorul Ioan Dumitru din garnizoana Dej, care a fost beat tot timpul, iar garda care a supravegheat secţia a fost condusă de locotenentul Ciocornea din Regimentul 2 C.F. Sibiu. Din notariatul Vrina Mică au fost respinşi de la vot 176 de cetăţeni pentru că datele din certificatele de alegători nu corespundeau cu cele din registrul electoral. La fel, în secţia din Baţa situaţia a fost asemănătoare. În jurul orei 12, preşedintele secţiei, învăţătorul Ion Chendreanu a întrerupt procesul de vot pentru o oră, scoţând afară reprezentanţii opoziţiei. După redeschiderea secţiei, la ora 13 votul a durat până la ora 4 şi 30 de minute cu o altă întrerupere, când preşedintele a scos afară pe Rusu Gheorghe, Borbel Gavril şi alţi patru membri acceptând să rămână în secţie doar Ioan Moldovan de la PNL şi Tomiţă Vasile, cu condiţia de a sta lipiţi de perete, departe de urna de vot care a fost înconjurată de nu mai puţin de patru zeci şi opt de oameni de încredere ai BPD, patru soldaţi şi preşedintele. Cei rămaşi în secţie nu au putut vedea buletinele scoase din urnă pentru a constata valabilitatea lor[20].

În această atmosferă s-au desfăşurat alegerile din 19 noiembrie 1946. Numărătoarea voturilor a fost la fel de frauduloasă. La Dej, Ioan Cozma, din Căşeiu, nu a fost lăsat să participe la numărarea voturilor, iar un căpitan de cavalerie i-a spus: *Nu avem nevoie de delegaţii partidelor reacţionare!* De frică să nu fie arestat, Ioan Cozma, împreună cu alţi consăteni au trecut Someşul de la Dej la Urişor, unde s-au întâlnit cu dr. Anton Ionel Mureşan. Delegatul PCR pentru secţia comunei Căşei, Ioan Groşan, a numărat voturile corect, fapt ce i-a adus acuzaţia de trădare şi a fost scos afară din secţie. În secţia din Chiuieşti, buletinele de vot falsificate, aflate în urna adusă din Dej, au fost confiscate de Mocanu A. Gheorghe şi Istrate Gh. Alexandru, sergenţi majori din Legiunea de Jandarmi Someş, în Chiuieşti, şi date ţăranilor[21]. În secţia din Ciumeni, preşedintele secţiei, maiorul Iancu Dumitru, a ordonat soldaţilor să pună urna cu voturile într-un capăt al sălii, iar pe delegaţi şi pe asistenţi i-a aşezat la celălalt capăt, la o distanţă de 6-7 m, sub ameninţarea armelor, astfel nu au putut verifica buletinele de vot şi legalitatea votului. După răsturnarea urnelor (una se pare că nu mai era), preşedintele a atribuit după bunul plac numărul voturilor. Aici au avut drept de vot 2925 de cetăţeni, dintre care au votat maxim 1600 însă raportul declara 2894 de votanţi. După ce preşedintele secţiei a dictat rezultatul, a ordonat unui ofiţer să ardă în sobă toate buletinele[22]. În secţia din Baţa, la încheierea scrutinului, au ieşit, spre

[18] Gavril Fărcaş, *Chiuieşti, monografie istorică*, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 1997, p. 59.

[19] Sorin Călin Borzan, *Istorie şi economie. De la Revolta de la Podul Someşului la Combinatele comuniste*, Editura Texte, Dej, 2012, pp. 115-116.

[20] *ibidem*, pp. 116-117.

[21] Magdalena Vaida, *loc. cit.*, p. 7.

[22] Şerban Madgearu, *op. cit.*, pp. 115 şi 118.

surprinderea membrilor PNL şi PNŢ, 778 de voturi pentru BPD, 302 voturi (UPM- Uniunea Populară Maghiară), 370 de voturi pentru PNŢ, 130 pentru PNL, 91 voturi pentru Dr. N. Lupu, 28 pentru lista numărul 8, 45 de voturi pentru lista numărul 4, 8 voturi pentru lista numărul 3, 127 anulate şi 4 nule. În 20 noiembrie dimineaţa la ora 5:30, pentru intimidarea populaţiei, sublocotenentul Tv. Soare Constantin a dispus arestarea şi transportarea la poliţia din Dej a trei ţărani: Ioniţă Ioan, Ioniţă Gavrilă Ciceu Corabia şi pe Ioniţă Vasile din comuna Mihăieşti[23].

La aflarea veştii că alegerile au fost fraudate, ţăranii din satele învecinate oraşului Dej, reşedinţa judeţului, în urma sfătuirii cu liderii politici ţărănişti, au luat măsurile pe care le-au considerat necesare. Învăţătorul Boldor Nicolae, directorul şcolii din Chiuieşti, a dus vestea că alegerile au fost falsificate, lui Anton Ionel Mureşan, în jurul orei 24. După discuţii cu acesta şi cu Ioan Cosma, s-a stabilit ca Boldor Nicolae să alerteze oamenii din satele învecinate şi să meargă la Dej: *Mergi şi alertează oamenii, trageţi clopotele bisericilor din fiecare sat şi veniţi la Dej*[24]. Ţăranii din Chiuieşti, au ascuns cele 1500 de voturi falsificate pentru BPD, în 6 pâini, din care au scos miezul, şi un grup condus de naşu' Vili a plecat cu ele la Bucureşti, la Legaţia SUA, pentru a demonstra frauda[25]. În gara din Dej nu au trezit suspiciuni poliţiştilor care patrulau[26].

Doi bărbaţi din sat, Sătmar Vasile zis Lică şi Şandor Petru, au sunat din goarnă, au bătut clopotul în dungă (semn de pericol), au luat doi cai din gospodăria Mariei Farcaş (bărbatul îi era prizonier la ruşi) şi au străbătut satele Chiuieşti şi Strâmbu să se adune oamenii, să meargă la Dej. Inclusiv jandarmii, Mocanu Gheorghe şi Istrate Alexandru, au organizat grupuri de câte 10-15 oameni[27]. Între timp, şeful postului de jandarmi, Rohozneanu Gheorghe, a încercat să îi oprească pe ţăranii adunaţi din satele învecinate, Măgoaja, Strâmbu, Boiereşti, să meargă spre Dej pentru a protesta, împreună cu chiuieştenii. Erau înarmaţi cu furci, topoare, bâte (unelte din gospodărie) şi doreau să ceară explicaţii pentru situaţia alegerilor. Sergentul Major Mocanu Gheorghe, a fost trimis la Legiunea de jandarmi Chiuieşti să telefoneze căpitanului Vasilescu Ion, şeful Legiunii Dej, şi să ceară ajutoare, fiindcă erau foarte mulţi cei adunaţi din sate. Căpitanul a trimis de la Dej întăriri sub conducerea locotenentului Sighartău Beniamin, comandat secund ECP (aparatul de educaţie şi control politic al armatei) Jandarmi Someş care a ajuns la Chiuieşti în jurul orei 17. Neputând face faţă mulţimii, s-au retras şi au barat podul de peste Someş (azi, podul de lemn). Plecaţi din Chiuieşti, după ce s-au adunat din Măgoaja, Strâmbu, Boiereşti, ţăranii s-au întâlnit cu cei din Rugăşeşti, revărsându-se spre Căşeiu. Lor li s-au alăturat şi ţăranii veniţi din celelalte sate, Sălişca, Câţcău, şi au plecat spre Dej. În dimineaţa zilei de 21 noiembrie, legăturile telefonice dintre sate erau întrerupte (stâlpii de telegraf erau scoşi din pământ şi firele telefonice tăiate)[28]. Ţăranii din Chiuieşti cântau*: Ce vedere minunată de la Bucureşti s-arată/ Cerul strălucea şi Maniu venea pe calea ferată*[29]. În fruntea protestatarilor se aflau dr. Anton Ionel Mureşan, Lelia Mihăilescu, Florica Agrieşeanu, Oliver Beldean (preşedintele organizaţiei de tineret PNŢ), directorul şcolii din Chiuieşti, Nicolae Boldor, studentul Gavril Rusu, Ioan Cosma, Petre Cosma şi alţii. În anul 1991, într-un interviu, Beniamin Sighartău, pe atunci locotenent, aprecia că erau în jur de şase - şapte mii de oameni din 18 sate. Ţăranii au ocupat terenul din dreapta Someşului, unde se ţinea târgul de vite (azi cartierul Cuza Vodă), între actualul pod şi pasarelă (podul din lemn) în jurul orei 5:30 dimineaţa. Jandarmii au anunţat la prefectură că situaţia a scăpat de sub control de aceea a intervenit armata care a făcut un baraj blocând intrarea pe pod cu un camion, iar pe malul Someşului aşteptau soldaţi înarmaţi. Din cauza frigului, ţăranii au aprins focuri şi au început discuţii, revoltaţi pe comunişti că le-au furat alegerile. Comandatul garnizoanei Dej, generalul Victor Drăgănescu, a acceptat să discute cu unii protestatari pe care i-a dus la prefectură. Delegaţii s-au întors, dar ţăranii nu au fost mulţumiţi cu răspunsul *o să se analizeze situaţia* şi au să primească răspunsul acasă. Generalul Drăgănescu a telefonat la Cluj cerându-i lui Ghiţă Pop să vină la Dej să îi potolească pe ţărani, promiţând că va trimite o maşină după domnia sa. Nu a făcut-o. Au

---

[23] *ibidem*, pp. 116-117.

[24] Magdalena Vaida, *loc. cit.*, p. 7.

[25] Sorin Călin Borzan, *op. cit.*, p. 116.

[26] Respondentul Ioan Cosma, intervievat de jurnalistul Magdalena Vaida în anul 1991, afirmă că în gara din Dej se afla şeful poliţiei, celebrul Briceag. Este vorba despre Nicolae Briceag, care a ocupat funcţia de şef al Serviciului Judeţean de Securitate Dej în perioada 1949-1950.

[27] Constantin Albinetz, Cristina Albinetz, *Dej Istorie şi legendă*, Editura Risoprint, 2014, p. 811.

[28] www.procesulcomunismului.com/mărturii/fonduri/ioanitoiu/maniu2/docs/maniu2p_47.html site-ul a fost accesat în 7 februarie 2014, ora 20:14.

[29] Sorin Călin Borzan, *op. cit.*, p. 118.

venit la tratative la faţa locului prefectul judeţului Someş, Neamţu Gheorghe, generalul Victor Drăgănescu, comandatul trupelor, iar printre ţărani s-au infiltrat activişti comunişti care au încercat să-i provoace, fapt ce a produs altercaţii şi bătăi. S-au tras focuri de armă în aer şi în mulţime. Preotul greco-catolic din Chiuieşti, Georgiu Tănase, a fost împuşcat în picior cu un glonţ de cauciuc şi dus la spitalul din Dej. Ţăranii însă, nu l-au lăsat acolo, de frică să nu fie ucis, l-au luat din spital cu o birjă şi l-au dus în sat[30]. După două zile de agitaţie fără rezultat, ţăranii s-au retras spre casele lor, decepţionaţi şi cu frică de represiune asupra lor, care nu a întârziat. Revolta de la Dej a fost potolită cu forţă armată şi a fost însoţită de arestări.

Oamenii din Ileanda, Mătieş Florea şi Bişu Gavril; din comuna Buzaş, Susa Ioan; din Baţa, Ioan Moldovan, asistent PNŢ; din Vima Mare, învăţătorul şi din Vima Mică au redactat declaraţii către conducerea PNŢ Bucureşti în care arătau abuzurile care s-au comis în secţiile de votare din aceste sate. Declaraţiile au fost duse la Cluj, unde s-au întâlnit începând cu 23 noiembrie, cu liderul PNŢ Someş, Ghiţă Pop. În delegaţiile judeţului Someş care veneau cu declaraţii privind alegerile, se aflau infiltraţi şi agenţi de poliţie, de aceea, toate acţiunile opoziţiei erau cunoscute şi raportate la Inspectoratul Regional de Poliţie Cluj, Serviciul Poliţiei de Siguranţă. Gheorghe Pop a fost arestat în dimineaţa zilei de 27 noiembrie, în gara din Cluj, când se pregătea să plece la Bucureşti cu situaţia reală a scrutinului din judeţul pe care îl reprezenta şi cu alte acte, printre care declaraţiile oamenilor din secţiile de votare, buletine de vot, unele scoase din foc, acte destinate a fi prezentate Camerei Deputaţilor[31].

Rezultatele reale ale alegerilor din 19 noiembrie 1946, nu sunt cunoscute în totalitate la nivel naţional. Rezultatele oficiale atribuiau 79,86 % din voturi, Blocului Partidelor Democratice (BPD) condus de PCR, adică 378 din cele 414 locuri în Parlament[32].

Pentru judeţul Someş, cifrele reale şi cele oficiale au fost următoarele:

La Ocna Dej din Darea de seamă a Biroului electoral şi din Procesul-verbal alcătuit în secţia de votare se poate constata fraudarea alegerilor de către comunişti şi aliaţii lor. Astfel, rezultatele reale au fost următoarele: PNŢ-1290 voturi (51,60%); Uniunea Patriotică Maghiară 516 voturi (20,60%); BPD-407 voturi (16,20%); PNŢ (Alexandrescu)-143 voturi (5,71%); PNL (Brătianu)-48 voturi (1,80), alte formaţiuni-98 de voturi (3,98%). Rezultatele oficiale (după falsificare) transmise de Biroul electoral al secţiei de votare au fost următoarele: PNŢ-240 voturi; Uniunea Patriotică Maghiară 516 voturi; BPD-407 voturi; PNŢ (Alexandrescu)-65 voturi; PNL (Brătianu)-12; alte formaţiuni-83 de voturi. În realitate au vot 2502 de persoane, iar în Procesul-verbal au fost trecute doar 1361 voturi dintre care, 32 voturi au fost anulate şi 6 voturi declarate nule. Prin această procedură au fost furate 1050 voturi de la PNŢ, 36 voturi de la PNL, 78 voturi de la PNŢ (Alexandrescu) şi de la categoria „alte formaţiuni” 15 voturi[33].

Un raport „strict confidenţial” despre rezultatul real al votării în tot judeţul Someş menţiona: *La armată, după unele informaţiuni verificate, cca. 55-60 % s-a votat pentru Maniu, iar restul 30-35% pentru BPD şi 5-8% pentru UPM*. Cum au reacţionat liderii comunişti aflăm din analiză: *Comuniştii români au fost atât de uimiţi de adevăratele rezultate ce soseau la Bucureşti, încât au socotit de neconceput că dezastrul să poată fi ţinut în secret*. Grupul Ana Pauker - Vasile Luca şi Emil Bodnăraş au primit instrucţiuni de la Moscova să falsifice cu orice preţ rezultatele pe baza liniei politice stabilite dinainte. Datele reale, comunicate de responsabilii PCR, demonstrează că în judeţul Someş, Partidul Naţional Ţărănesc Maniu a obţinut majoritate absolută: 51,6%, iar împreună cu PNL- Brătianu şi PSDI- Petrescu, au avut 54,1%[34]. Dintr-un document ultra secret, destinat strict conducerii PCR, intitulat *Învăţămintele alegerilor şi sarcinile P.C. după victoria din 19 noiembrie 1946*, publicat de Petre Ţurlea, aflăm situaţia reală pe judeţe. În judeţul Someş, pentru PNŢ, rezultatele comunicate oficial, erau de 11%, iar pentru PNL de 2%; rezultatele din „învăţăminte” erau de 12,2% pentru BPD şi de 54,10% pentru opoziţie (PNŢ, PNL şi PSDI-Petrescu)[35]. Aşa cum s-a văzut ma

[30] Magdalena Vaida, *loc. cit*. p. 4, Sorin Călin Borzan, *op. cit*., pp. 115-120, O revoltă ţărănească, www.procesulcomunismului.com/mărturii/fonduri/ioanitoiu/maniu2/docs/maniu2p_47.html site-ul a fost accesat în 7 februarie 2014, ora 20:40.

[31] Şerban Madgearu, *op. cit*., p. 118.

[32] Virgiliu Ţârău, *Campania electorală şi rezultatul real al alegerilor din 19 noiembrie 1946 în judeţul Cluj, 1944*, coordonatori Sorin Mitu şi Florin Gogâltan, Asociaţia Istoricilor din Transilvania şi Banat, Cluj, 1994, pp. 204-212.

[33] Buletin de vot şi Procesul-verbal din secţia de votare Ocna Dej, întocmit în 19 noiembrie 1946, aflate în colecţia prof. V. Lăcătuş.

[34] Dinu C. Giurescu, *România în anii 1944-1947. Evoluţia internă,* în *Istoria Românilor*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, vol. IX, 2008, pp. 635-639.

[35] Petre Ţurlea, *Alegerile parlamentare din noiembrie*

sus, cu toate falsificările, presiunile şi omisiunile de pe liste, BPD a obţinut în medie, 40 % din voturile validate, iar PNŢ şi PNL, aproximativ 52-53%.

În judeţul Someş, asupra celor care au participat la revolta de la Podul Someşului, au început represiunile.

Partide	Cifre reale	%	Cifre oficiale	%
BPD	22.000	22,8	65.000	67,9
UPM	18.000	18,6	14.971	15,4
PNŢ-Maniu	50.000	54,6	10.766	11,1
PNL-Brătianu	2500	2,5	1146	1,2
PŢD-dr. Lupu	2000	1,9	1779	1,8
Liste independenţi	1708	1,7	1708	1,7
Anulate	776	0,9	776	0,9

Bibliografie

Lucrări generale

Albinetz, Constantin, Albinetz, Cristina, *Dej Istorie şi legendă*, Editura Risoprint, 2014.

Borzan, Sorin Călin, *Istorie şi economie. De la Revolta de la Podul Someşului la Combinatele comuniste*, Editura Texte, Dej, 2012.

*** Comisia prezidenţială pentru analiza dictaturii comuniste din România, Raport Final, coord. Vladimir Tismăneanu, Bucureşti, 2006.

Constantiniu, Florin, *O istorie sinceră a poporului român*, Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2002.

Fărcaş, Gavril, *Chiuieşti, monografie istorică*, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 1997.

Giurescu, Dinu C., *România în anii 1944-1947. Evoluţia internă,* în *Istoria Românilor*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, vol. IX, 2008.

Madgearu, Şerban, *Ghiţă Pop un condamnat public în arhivele serviciilor secrete*, Editura Paideia, Bucureşti, 1998.

Scorpan, Constantin, *Istoria României*, Editura Nemira 1997.

Scurtu, Ioan, *Istoria Partidului Naţional Ţărănesc*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1994

Ţârău, Virgiliu, *Campania electorală şi rezultatul real al alegerilor din 19 noiembrie 1946 în judeţul Cluj, 1944*, coordonatori Sorin Mitu şi Florin Gogâltan, Asociaţia Istoricilor din Transilvania şi Banat, Cluj, 1994.

Presă scrisă

Ţurlea, Petre, *Alegerile parlamentare din noiembrie 1946. Ilegalităţi flagrante, rezultat viciat*, în *Dosarele Istoriei*, V, nr. 11 (51), 2000.

Vaida, Magdalena, *Rebeliunea de la Dej- 45 de ani de la revolta anticomunistă a ţăranilor de pe Valea Someşului* în *Gazeta Someşană*, an II, nr.18, noiembrie 1991.

Liberalul, 18 noiembrie 1946.

Documente

Arhiva Primăriei Municipiului Dej, Raport despre evoluţia administraţiei, nr. 5718 din 2 august 1945.

DJAN Cluj, Fond Prefectura judeţului Someş, Ordinul Prefectului, nr. 4114 din 27 aprilie 1946.

DJAN Cluj, Fond Prefectura judeţului Someş, Ordinul Prefectului, nr. 5180/1, din 24 iunie 1946.

Buletin de vot din 1946, aflat în colecţia prof. Viorel Lăcătuş.

Site-uri accesate

Istoria comunismului.blogspot.ro/2006-07-01-archive.htlm, site-ul a fost accesat în 13 februarie 2014, ora 12.

www.procesulcomunismului.com/mărturii/fonduri/ioanitoiu/maniu2/docs/maniu2p_47.html site-ul a fost accesat în 7 februarie 2014, ora 20:14.

www.poianasarata3x.ro/SITE/ghitapop.html, site-ul a fost accesat în 12 februarie 2014 ora 21:30.

www.stelian-tanase.ro/teroristii-romani-de-la-berna/ site-ul a fost accesat în 5 februarie 2014 ora 14.

Albinetz Cristina, profesor istorie

1946. Ilegalităţi flagrante, rezultat viciat, în *Dosarele Istoriei*, V, nr. 11 (51), 2000, pp. 35-36.

Educația

Educația este fundamentul oricărei societăți prospere, dar în România, sistemul de învățământ se confruntă cu provocări majore. Programa școlară învechită, lipsa resurselor și subfinanțarea afectează atât elevii, cât și profesorii, limitând potențialul unei generații întregi. În loc să inspire curiozitatea și gândirea critică, școala devine adesea o corvoadă, iar rezultatele se reflectă în nivelul scăzut de performanță și în rata mare de abandon școlar. Cu toate acestea, schimbarea este posibilă. Întrebarea este cum?

1. Programa școlară

Probabil cel mai dezbătut subiect care abordează marea noastră dilemă. Programa școlară din România a evoluat considerabil în cei 30 de ani de după sfârșitul regimului comunist, însă încă există schimbări care trebuie făcute. Totuși, nu doar sistemul trebuie reformat, ci și mentalitatea cu care abordăm acest subiect.

Există două extremități în această dezbatere, puternic influențate de perioada în care fiecare individ și-a petrecut copilăria, modelându-i perspectiva asupra schimbărilor necesare. Pe de o parte, sunt cei care cer întoarcerea la vechiul sistem, iar pe de altă parte, cei care susțin copierea directă a elementelor didactice ale sistemelor de învățământ din regiunile vestice.

Această polarizare a opiniilor face ca reforma educației să fie un subiect dificil de abordat într-un mod echilibrat. Cei care susțin întoarcerea la vechiul sistem argumentează că educația de altădată era mai riguroasă, impunea disciplină și forma elevi bine pregătiți teoretic.

Pe de altă parte, cei care doresc o adaptare completă la modelele vestice consideră că școala ar trebui să pună accent pe gândirea critică, creativitate și competențe practice, în loc de memorarea mecanică a informațiilor.

Problema reală nu este neapărat alegerea între trecut și viitor, ci găsirea unui echilibru între tradiție și modernitate. Reforma sistemului educațional ar trebui să se bazeze pe nevoile actuale ale elevilor, oferindu-le atât cunoștințe teoretice solide, cât și abilități practice esențiale pentru viața profesională și personală. Iar asta se poate face la momentul actual numai treptat fără să se încline axele într-o direcție nefavorabila.

Pentru ca aceste schimbări să fie posibile, este necesară nu doar o actualizare a programei școlare, ci și o schimbare a mentalității colective. Educația trebuie să fie percepută ca un proces dinamic, care evoluează odată cu societatea.

2. Lipsa infrastructurii și a resurselor

Unul dintre cele mai mari obstacole ale sistemului educațional românesc este lipsa infrastructurii adecvate și a resurselor necesare pentru un proces educațional modern și eficient. Deși există inițiative de modernizare, realitatea din multe școli, în special din mediul rural, rămâne îngrijorătoare. Multe școli din România funcționează în clădiri construite înainte de 1989, care nu au fost renovate corespunzător. Unele unități de învățământ au probleme grave cu încălzirea, acoperișuri care se degradează și săli de clasă insuficient dotate. Mai mult, există cazuri în care elevii sunt nevoiți să învețe în condiții precare, fără grupuri sanitare funcționale sau chiar fără apă curentă. Această situație creează un mediu neprielnic pentru educație, descurajând atât elevii, cât și profesorii.

Diferențele dintre școlile din orașe și cele din zonele rurale sunt uriașe. În timp ce în marile orașe există instituții bine dotate, cu laboratoare moderne și profesori specializați, în sate, copiii se confruntă cu lipsa profesorilor calificați și cu infrastructura deficitară. Această

discrepanță afectează șansele elevilor din mediul rural de a concura de la egal la egal cu cei din orașe și încurajează abandonul școlar în zonele nefavorabile.

Pentru a crea un sistem de educație funcțional, este esențial ca investițiile în infrastructură să devină o prioritate. Guvernul și autoritățile locale trebuie să aloce fonduri pentru modernizarea școlilor, digitalizarea învățământului și echiparea corespunzătoare a unităților de educație.

De asemenea, este necesară o strategie națională care să asigure egalitatea de șanse pentru toți elevii, indiferent de zona în care învață.

Fără aceste schimbări, sistemul educațional românesc riscă să rămână în urmă, iar elevii să nu beneficieze de o pregătire adecvată pentru viitor.

3. Subfinanțarea și salariile mici ale profesorilor

O altă problemă a sistemului educațional românesc este **subfinanțarea cronică**, care afectează atât infrastructura, cât și salariile profesorilor. Deși educația este teoretic o prioritate națională, bugetul alocat acestui domeniu rămâne insuficient, având efecte negative asupra calității actului educațional și asupra motivației cadrelor didactice.

Profesorii din România sunt printre cel mai slab plătiți din Uniunea Europeană, iar acest aspect afectează direct calitatea educației. Salariile mici nu sunt atractive pentru tinerii absolvenți, ceea ce face ca meseria de profesor să fie aleasă, de multe ori, de persoane fără o vocație reală. În plus, cadrele didactice cu experiență sunt demotivate și adesea caută alte oportunități de carieră sau migrează către sistemele de educație din străinătate.

Un sistem educațional performant necesită profesori bine pregătiți, însă în România, oportunitățile de formare profesională sunt limitate. Datorită lipsei fondurilor, multe cadre didactice nu au acces la cursuri de perfecționare, la metode moderne de predare sau la resurse digitale. În acest context, învățământul românesc rămâne blocat în metode tradiționale, care nu mai corespund cerințelor actuale.

Pentru a crește calitatea educației, este esențial ca statul să aloce un buget mai mare pentru acest domeniu. Creșterea salariilor profesorilor, oferirea de programe de formare continuă și investițiile în resurse moderne de predare sunt pași necesari pentru un sistem educațional eficient.

Fără aceste măsuri, România riscă să piardă profesori valoroși, iar elevii să nu beneficieze de o educație adaptată cerințelor actuale.

Educația este fundamentul pe care se clădește orice societate, iar în România, acest temelie cere cu disperare reparații. Este un drum lung și adesea anevoios, dar nu imposibil.

Reforma nu poate veni doar din cuvinte sau promisiuni, ci dintr-o schimbare profundă a mentalității colective, dintr-o voință comună de a investi în viitorul unei întregi națiuni. Fiecare clasă trebuie să devină un spațiu al descoperirii, al gândirii critice și al pasiunii pentru învățare, iar acest lucru nu se poate întâmpla fără resurse, sprijin și o recunoaștere reală a importanței profesorilor. Dacă vom reuși să reconstruim educația dincolo de limitele trecutului și să o aducem în prezent, cu curaj și viziune, vom deschide porțile unui viitor mai luminos, nu doar pentru tineri, ci pentru întreaga societate.

Chiș Alesiu, XC

Enigma cunoașterii

Imagine de Mirko Sajkov de la Pixabay

We love rock and roll!
Și-atâta poftă de cântec avem
încât dacă s-ar pune
lacăte pe instrumentele noastre,
din lacăte,
și tot am cânta,
și-am face o orchestră de lacăte
până în clipa când
și lacătele
cu altceva
ni le-ar încuia.
we love rock and roll.

„Jimmy Hendrix and his band”- Adrian Păunescu

Apusul, cu degetele sale scheletice și aura bătătorită de tenebrozitate, se întrevedea pe bolta cerului, ușor estompat de norii translucizi, dar înfricoșător în puritatea sa. Din stânga mea, copacii se înclinau la fiecare adiere de vânt, iar, din dreapta, tăcerea pustiului se impunea peste muzica comercială ce răsuna în întreaga mașină. Cu fiecare curbă, trasam o cruce, cu limba, pe cerul gurii și răsuflam ușurată oridecâteori o depășeam.

Gradat, într-o tranziție abia perceptibilă, temperatura scădea, și m-am trezit tremurând în scaunul din dreapta.

Super, mi-am zis; *după ce că nu m-am îmbrăcat în stilul concertului, nu m-am îmbrăcat nici în stilul vremii.*

Prin fața ochilor mi-a trecut, ca o rază de lumină, gândul că asta trebuie să fie karma. Toate relele pe care le-am făcut, fiecare păcat, fiecare glumă misandră, toate m-au ajuns din urmă într-o seară aleatorie de vară târzie. Cu alte cuvinte, îmi era o teamă nebună de înălțime.

Când am ajuns sus, muzica deja urla într-un haos armonios, iar eu, ca la comandă, m-am simțit *foarte mult* în asentimentul unui personaj dintr-o carte pe care o citisem și am avut imboldul dionisiac de a mă apleca și îmbrățișa pământul. Nu m-am potrivit vestimentar nici cu celebra scenă a sărutării delniței, așa că am lăsat-o baltă și mi-am întors privirea spre festivalul propriu-zis.

Câțiva adolescenți, pe care-i recunoșteam mai mult din vedere, erau strânși în primul rând și zumzăiau a anticipare, cu ochii sclipindu-le a ceva ce am interpretat imediat ca fiind extaz.

Câteva luni mai târziu, într-o simetrie pe care n-am izbutit s-o intuiesc, aceeași privire am găsit-o și în ochii mei.

Discursul îmi era atât de planificat, încât părea improvizat, scaunul pe care l-am așezat în mijlocul camerei era înclinat fix cât trebuie, astfel încât să pară întâmplător.

M-am aplaudat în minte când fiecare s-a așezat în locul pe care mi-l imaginasem.

De la stânga, la dreapta, astfel: Vlad, George, Ștefan, Darius.

Ca și cum nu știam, i-am rugat să se prezinte și să își menționeze rolul în trupă:

Vlad, 16 ani- chitarist și vocalist.
George, care a specificat că i se spune Geo, 15 ani- chitarist.
Ștefan (nu a specificat vârsta)- toboșar.
Darius/Vali (nu a specificat vârsta)- basist.

Pe foaia din fața mea aveam scrise câteva întrebări. Ocupau jumătate de pagină A4 și aveau potențialul de a încapsula întreaga esență a trupei. Mi-am repetat această mantră în minte.
O dată.
De două ori.
Aproape că m-am convins și pe mine că nu e nevoie să pun nicio întrebare în plus.

- Și... cam de cât timp cântați voi?

Curiozitatea a omorât pisica.

Primul care și-a dres glasul a fost Vlad. Am căutat ticuri nervoase în postura lui, dar n-am găsit nimic. Aproape că vedeam cum i se așează gândurile în ordine, când, în sfârșit, a răspuns.

- Împreună, toată trupa, de cam 6 luni. De atunci suntem toți.

Felul în care a vorbit, m-a făcut să mă simt de parcă rememora geneza. De parcă spectrul timpului a fost spart în punctul întâlnirii dintre ei, și aproape m-a făcut să mă simt vinovată că eu trăiam nealterată, în necunoștință de cauză, pe vremea aia.

Pentru una dintre primele dăți de când mă știam, n-am mai știut ce să zic. Până și subconștientul meu privea scena cu o mină sobră, meditativă.

Am schițat un gest mai degrabă grăbit, care să nu-mi trădeze fluxul gândurilor, și am decis că e timpul să nu mă mai întorc împotriva propriului eu interior. Am decis să pun întrebările pe care mi le pregătisem.

- Cum v-ați cunoscut și cum ați decis să formați trupa?

Ca la comandă, de parcă aș fi apăsat un buton secret, toți ochii s-au îndreptat spre Vlad.

- Eu am format trupa. De mult timp am încercat asta, de 5 ani. Mai întâi, m-am întâlnit cu Vali; l-am văzut pe Instagram și i-am propus să se alăture. După, l-am găsit pe Geo. Cu el, pot să spun că m-am întâlnit pe stradă.

Un hohot de râs colectiv a traversat camera. George a afișat un zâmbet orbitor, american, iar în ochii lui am citit o undă de mister, de parcă Vlad vorbea codat, și doar el îl putea descifra.

- Ultimul membru, Ștefan... nu mai știu exact.
- La începutul anului școlar.

Partea dreaptă a încăperii s-a animat. Tenacitatea cu care a intervenit mi-a dezvăluit că era pe profilul mate-info. Nu puteam explica cu exactitate ce și cum, dar puteam jura cu mâna pe Biblie că Ștefan era genul de om care știa că Kafka nu scrie despre gândaci.

- Bun, am zis lungind vocala. Cum ați ales numele trupei? Are vreo semnificație specială?
- Numele, mai întâi, a venit de la Artemis, zeița vânătorii. Apoi l-am modificat până la Atheris.

Din sala de lângă, am auzit un bufnet surd. Mi-am dezlipit privirea, fără tragere de inimă, de cei din fața mea și am urlat, cu mimica feței, ca restul redacției să păstreze liniștea.

Ca să nu fac momentul stânjenitor, am trecut la următoarea întrebare, fără a avea timp să rumeg răspunsul.

- Ce artiști sau trupe v-au influențat cel mai mult?

Băieții au răspuns în ordinea enumerată anterior.

- Pe mine cel mai mult m-au influențat Pink Floyd și Trooper.

O umbră de entuziasm l-a acaparat pe Vlad, când a rostit cuvintele.

- Și pe mine tot Trooper, a intervenit Geo. A, și Megadeth.

Ștefan și Vali, ca două jumătăți ale aceluiași întreg, au spus Metallica.

- În special tobosarul, Lars Ulrich.
- În special bassistul, Cliff Burton.

Fericită peste măsură că mă pot alătura discuției, aproape că am cântat replica pe care, imediat, am găsit-o penibilă:

- De Metallica am auzit și noi!
- E bine, atunci, a rostit, pentru prima oară în afara întrebărilor, Vali.

Ironia m-a făcut să zâmbesc în colțul gurii, aproape mulțumită că sunt luată peste picior.

Asta îi face pe artiști, artiști, mi-am zis. Enigma cunoașterii. Tinerii din fața mea știu cu ce se mănâncă muzica, iar eu nu.

Ei cunosc genii ale corzilor de a căror existență eu nici măcar nu sunt conștientă.

Scopul lor primordial e să perpetueze o lumină pe care eu, prin lentilele ignoranței mele, nici măcar nu o văd.

Imagine de Juraj Varga de la Pixabay

De menționat este faptul că micimea mea m-a ajuns din urmă, iar următoarele întrebări le-am pus, parcă, din afara propriului trup.

- Dacă ați putea colabora cu orice artist, din orice eră muzicală, care ar fi acela?

În aceeași ordine:

- Eu, cel mai mult, aș vrea să colaborez cu Trooper.

În continuare, entuziasmul lui Vlad e contagios.

- Eu, cu chitaristul din Guns N Roses, Slash, a zis

Geo cu aceeași privire, care îmi dădea de înțeles că amândoi știm că unul dintre noi (eu) habar n-are despre cine e vorba.

- La mine ori Lars Ulrich, ori Roger Taylor, din Queen.

Am aprobat, bucurându-mă că aud un alt nume cunoscut.

Abordarea cea mai interesantă a fost cea a lui Vali.

- La mine, Metallica, în anul 1986.

O nanosecundă de contemplare m-a învăluit. Din locul cel mai din dreapta, Vali mă privea impasibil, complet indiferent față de interesul care a scânteiat în mine.

Monumentalitatea momentului a fost amplificată de epifania care m-a anesteziat: nu e oare enigma cunoașterii o lamă cu două tăișuri?

Nu e, oare, la fel de dificil, dacă nu chiar mai dificil, să cunoști taina, decât să o privești ca un spectator?

Fiindcă eu îmi puneam întrebările, în timp ce ei aveau răspunsurile, am aflat că, deși partea mai ascuțită era îndreptată spre mine, arma e manevrată de ei. Ei se taie oricum.

Cu vocea gâtuită, am murmurat ultima întrebare:

- Care a fost cel mai memorabil moment, în calitate de trupă, de până acum?

- Spectacolul de la Bobâlna, a spus Vlad, cu cel mai hotărât ton de până atunci.

Acolo a fost primul nostru concert.

Băieții au menționat că sunt în procesul de creare al primului lor album, cu încercarea unui gen psihedelic, către dragoste. Ca tip de muzică, au punctat Alternative Metal și Thrash Metal.

Am rămas mult timp după plecarea lor pe scaunul înclinat la un unghi neconvenabil. Atomii din jurul meu s-au aliniat perfect și au dizolvat materia care mă înconjura. Ecouri se loveau de zidurile conștiinței mele, perforându-mi timpanele, pentru că realizam, pentru întâia oară, cât de înalte sunt.

Cunoașterea a omorât pisica.

Jurca Alessia, Antal Mara, Micle Diana.

22 noiembrie 2024

Formula 1 – Spectacolul suprem al motorsportului

Formula 1 (F1) este considerat pe bună dreptate vârful motorsportului mondial. Cu o istorie ce datează din 1950, acest campionat atrage an de an milioane de fani din toată lumea, oferind o combinație unică de tehnologie de vârf, talent uman și competiție intensă. F1 nu este doar despre curse de mașini rapide, ci reprezintă și o platformă pentru inovație tehnologică și dezvoltare continuă.

Istoria Formulei 1

Formula 1 a fost fondată oficial în 1950, prima cursă având loc pe circuitul Silverstone din Marea Britanie. Acest moment a marcat începutul unui campionat mondial care a evoluat de-a lungul decadelor. Primele sezoane au fost dominate de echipe precum Alfa Romeo, Ferrari și Maserati, iar piloți legendari precum Juan Manuel Fangio și Alberto Ascari au pus bazele acestui sport.

Anii ’60 și ’70 au fost caracterizați de o revoluție tehnologică și de creșterea popularității sportului. Nume precum Jim Clark, Jackie Stewart și Niki Lauda au devenit simboluri ale excelenței și curajului pe circuit. De asemenea, această perioadă a marcat intrarea unor mari constructori, precum McLaren și Williams, care au devenit puteri dominante în F1.

Structura campionatului

Formula 1 este organizată în sezoane anuale, fiecare compus dintr-un număr variabil de curse numite „Marele Premiu” („Grand Prix”). Fiecare Mare Premiu are loc pe diferite circuite, fie permanente (precum Monza sau Spa-Francorchamps), fie temporare (precum cele din Monaco sau Singapore).

https://pixabay.com/illustrations/max-fo
Imagine de 𝙹𝙊𝙃𝙉 𝙋𝙄𝙏𝙏𝙄𝙉𝙂 de la Pixabay

Fiecare echipă are două monoposturi și, implicit, doi piloți, iar punctele sunt atribuite atât piloților individuali, cât și echipelor în clasamentul constructorilor. Campionatul mondial se decide prin acumularea de puncte întreaga stagiune, atât pentru titlul de „Campion Mondial al Piloților”, cât și pentru „Campionatul Constructorilor”.

Tehnologia și inovația

Unul dintre aspectele care fac Formula 1 unică este nivelul incredibil de avansat al tehnologiei utilizate. Monoposturile de F1 sunt printre cele mai rapide mașini de curse din lume, atingând viteze de peste 350 km/h și fiind capabile de accelerații și forțe G extreme. Fiecare componentă a unui monopost, de la motor și aerodinamică până la suspensii și anvelope, este proiectată și testată în mod meticulos.

Motorul, cunoscut sub numele de unitate de putere (PU), este un exemplu de inovație inginerească. Actualele motoare hibride V6 turbo sunt extrem de eficiente, oferind o combinație impresionantă între performanță și sustenabilitate. Sistemele precum MGU-K (recuperarea energiei cinetice) și MGU-H (recuperarea energiei termice) contribuie la reducerea emisiilor și la creșterea eficienței energetice.

Mari campioni și echipe legendare

De-a lungul anilor, Formula 1 a produs un număr impresionant de campioni și echipe care au intrat în istoria sportului. Juan Manuel Fangio, cu cinci titluri mondiale, a fost o legendă a primelor decenii, iar Ayrton Senna, considerat de mulți cel mai talentat pilot din toate timpurile, a cucerit inimile fanilor prin stilul său agresiv și carisma.

Michael Schumacher, cu cele 7 titluri mondiale, și Lewis Hamilton, care i-a egalat recordul, reprezintă figuri emblematice ale epocii moderne a F1. Echipe precum Ferrari, McLaren, Williams și, mai recent, Mercedes și Red Bull Racing, au scris capitole importante în istoria competiției, dominând diverse perioade.

Imagine de schuger de la Pixabay

Politica și controversele

Formula 1 nu este lipsită de controverse, fie că este vorba de decizii politice, reglementări tehnice sau incidente pe circuit. Introducerea noilor reguli, cum ar fi plafonarea bugetului sau modificările aerodinamice, a stârnit adesea dezbateri aprinse în rândul echipelor și fanilor.

Accidente tragice, precum cel care a dus la moartea lui Ayrton Senna în 1994, au generat discuții despre siguranța sportului, conducând la implementarea unor măsuri precum Halo, un dispozitiv de protecție pentru capul pilotului. Aceste schimbări au transformat F1 într-un sport mai sigur, dar au și polarizat opiniile comunității motorsportului.

Impactul global al Formulei 1

Formula 1 nu este doar un sport, ci și o afacere globală. Cu curse organizate în toate colțurile lumii, de la Australia la Abu Dhabi, F1 aduce împreună culturi și comunități diverse. Impactul economic al unui Mare Premiu este considerabil, aducând beneficii semnificative orașelor gazdă și generând oportunități pentru turism și afaceri.

De asemenea, F1 joacă un rol important în promovarea sustenabilității și a tehnologiilor verzi. Prin inițiative precum „Race to Zero”, sportul se angajează să devină neutru din punct de vedere al emisiilor de carbon până în 2030.

Viitorul Formulei 1

Formula 1 continuă să evolueze și să se adapteze cerințelor moderne. Introducerea noilor reglementări din 2022 a schimbat semnificativ designul monoposturilor, oferind curse mai competitive și reducând diferențele între echipe. De asemenea, extinderea calendarului

competițional și intrarea pe piețe noi, precum Miami sau Arabia Saudită, demonstrează că sportul rămâne relevant și atractiv pentru fanii din toată lumea.

Emergența noilor talente, precum Max Verstappen, Charles Leclerc sau Lando Norris, promite un viitor strălucit pentru competiție. Totodată, accentul pe sustenabilitate și utilizarea combustibililor alternativi va contribui la menținerea F1 în avangarda tehnologiei.

Concluzie

Formula 1 este mai mult decât un sport; este un spectacol global, o platformă pentru inovație și o sursă de inspirație pentru milioane de oameni. De la circuitele legendare la rivalitățile epice și până la limitele tehnologiei, F1 continuă să captiveze și să inspire generații întregi.

Surse bibliografice

1. Formula 1. (n.d.). *Formula 1: The official F1 website*. https://www.formula1.com
2. F1 Technical. (n.d.). *F1 Technical - Formula 1 news, analysis, and technical updates*. https://www.f1technical.net
3. Motorsport.com. (n.d.). *Formula 1*. https://www.motorsport.com/f1/

Mariț Sara, IX D

K-pop: Fenomenul global care cucerește lumea

Imagine de Vilius Kukanauskas de la Pixabay

Muzica K-pop, prescurtare pentru "Korean Pop," reprezintă unul dintre cele mai vibrante și captivante fenomene culturale din lume. Originară din Coreea de Sud, acest gen muzical s-a extins rapid la nivel global, atrăgând milioane de fani prin melodiile sale captivante, coregrafiile impresionante și esteticile unice. Cu o industrie care combină muzica, dansul, moda și tehnologia, K-pop-ul nu este doar un gen muzical, ci un adevărat fenomen cultural.

Originea și dezvoltarea K-pop-ului

K-pop-ul își are rădăcinile în anii 1990, când trupa „Seo Taiji and Boys” a revoluționat scena muzicală sud-coreeană prin combinarea elementelor de hip-hop, rock și pop occidental. Această abordare a deschis drumul pentru un nou val de artiști care au redefinit muzica coreeană tradițională.

Primul val de K-pop, cunoscut sub numele de "Hallyu" sau "Valul Coreean," a avut loc la sfârșitul anilor 1990 și într-un mod accelerat în anii 2000, pe măsură ce trupe precum H.O.T, Shinhwa și BoA au câștigat popularitate în Asia. Totuși, expansiunea globală a K-pop-ului a devenit evidentă în anii 2010, odată cu debutul unor trupe precum BTS, BLACKPINK și EXO, care au ajuns să domine topurile internaționale și să aibă milioane de fani.

Caracteristici:

Unul dintre elementele care diferențiază K-pop-ul de alte genuri muzicale este atenția la detalii și complexitatea sa artistică. Iată câteva aspecte esențiale:

K-pop-ul îmbină diverse genuri muzicale, de la pop, hip-hop și R&B până la EDM și rock. Fiecare trupă sau artist solo experimentează cu stiluri diferite, ceea ce le permite să atragă un public variat. Spre exemplu, BTS este cunoscut pentru versurile introspective și piese care

abordează teme sociale, în timp ce BLACKPINK se remarcă prin melodiile lor energice și coregrafii electrizante.

Dansul joacă un rol central în K-pop. Coregrafiile sunt atent concepute pentru a reflecta mesajul piesei și pentru a oferi o experiență vizuală captivantă. Multe videoclipuri muzicale sunt acompaniate de versiuni "dance practice," care oferă fanilor o perspectivă mai clară asupra mișcărilor impresionante ale artiștilor.

Videoclipurile K-pop sunt adevărate opere de artă, realizate cu bugete generoase și atenție la detalii. Culorile vii, decorurile elaborate și efectele vizuale avansate contribuie la atractivitatea acestui gen.

Artiștii K-pop sunt cunoscuți pentru stilul lor vestimentar unic și pentru imaginea lor impecabilă. Designerii de modă colaborează adesea cu companiile de entertainment pentru a crea outfit-uri care să reflecte conceptele fiecărei trupe sau album.

Rolul companiilor de entertainment

Industria K-pop este dominată de câteva companii mari de entertainment, cunoscute sub denumirea de "Big 4": SM Entertainment, YG Entertainment, JYP Entertainment și HYBE Corporation. Aceste companii joacă un rol crucial în formarea și promovarea artiștilor.

Imagine de Prawny de la Pixabay

Trainee-ii sunt selectați încă de la o vârstă fragedă și trec printr-un proces riguros de antrenament care poate dura ani de zile. Ei învață să danseze, să cânte, să vorbească limbi străine și să se comporte pe scenă.

Trupele K-pop sunt deseori formate pe baza unor concepte specifice care includ stiluri muzicale, estetici și teme unice. Acest lucru le permite să se distingă într-o industrie competitivă.

Companiile de entertainment investesc masiv în promovarea artiștilor pe piețele internaționale. Prin turnee globale, colaborări cu artiști internaționali și prezența pe platformele digitale, K-pop-ul și-a extins influența în toate colțurile lumii.

Impactul K-pop-ului asupra culturii globale

Fanii K-pop, cunoscuți sub numele de "fandoms," joacă un rol esențial în succesul acestui gen. Grupuri precum "ARMY" (fanii BTS) sau "BLINK" (fanii BLACKPINK) sunt extrem de loiali și activi pe rețele sociale. Ei organizează campanii, susțin inițiative caritabile și contribuie la promovarea artiștilor.

Stilul K-pop a inspirat tendințe globale în modă și frumusețe. Produsele cosmetice coreene, precum „BB cream” și produsele pentru îngrijirea pielii, au devenit populare datorită imaginii impecabile a idolilor K-pop.

K-pop-ul a depășit granițele culturale prin colaborări cu artiști internaționali de renume precum Halsey, Dua Lipa, Selena Gomez și Lady Gaga. Aceste parteneriate au consolidat poziția genului în industria muzicală globală.

K-pop-ul a fost un catalizator pentru creșterea interesului față de cultura asiatică la nivel global. Prin muzica și mesajele lor, trupele K-pop au contribuit la promovarea diversității și incluziunii.

Cu toate că K-pop-ul este un fenomen global de succes, industria nu este lipsită de controverse. Criticile includ standardele stricte impuse idolilor, presiunile intense asupra

acestora și problemele legate de exploatare. De asemenea, unii artiști s-au confruntat cu probleme de sănătate mentală din cauza stresului.

K-pop-ul este mai mult decât un gen muzical; este o expresie a creativității, muncii asidue și colaborării globale. Prin sunetele sale unice, coregrafiile elaborate și mesajele puternice, K-pop-ul continuă să inspire milioane de oameni din întreaga lume. Deși industria se confruntă cu provocări, impactul său cultural și influența asupra generațiilor viitoare sunt de necontestat.

Surse bibliografice:

1. Allkpop. (n.d.). *Allkpop - K-pop news, music, and gossip*. https://www.allkpop.com
2. Soompi. (n.d.). *Soompi - Your K-pop news source*. https://www.soompi.com
3. Koreaboo. (n.d.). *Koreaboo - K-pop news, updates, and gossip*. https://www.koreaboo.com
4. Billboard - K-pop. (n.d.). *K-pop News and Features*. https://www.billboard.com/pop/k-pop/

Imagine de Marcelo Russo de Oliveira

Cuprins

Excursia olimpicilor....2
Efervescență....4
Personalitatea multiplă....5
Comunicarea non-verbală: limbajul subtil al interacțiunilor umane....8
Valoarea ta ești tu....10
„Es ist nicht leicht, sich selbst ein guter Freund zu sein!”....14
Încotro după liceu?....15
Primul meu an la teologie ortodoxă....16
„Liceu-cimitir al tinereții mele”....17
Impuls....18
Darul Elisei....19
Căutând rădăcini: identitatea, valorile și bunătatea în lumea cărților....20
crez liric....23
La cinci pași de tine....23
Little Women de Louisa May Alcott. Universul personajelor....25
Coraline....26
My colours....27
Șirul pierdut al timpului....28
Trandafir cu spin....29
Despre efectele trecutului....30
Vijelia - o poveste....32
Hoțul de cărți de Markus Zusak....34
I died....36
Mitul lui Sisif - idea absurdului în om....36
Frica....40
Însemnări din subterană. Moment didactic imaginar....41
„Istoria secretă” de Donna Tartt. Interpretare din perspectiva tragediei antice (fragmente)....43
Bear in mind....45
Mulțumesc,....46
Lumina de la bec....50
Falsificarea alegerilor din 19 noiembrie 1946 și....51
Educația....58
Enigma cunoașterii....60
Formula 1 – Spectacolul suprem al motorsportului....63
K-pop: Fenomenul global care cucerește lumea....65